

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 25. априла 2006. године

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Синиша Филиповић, Драган Славковић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић, браниоци оптужених, адвокат Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Мирослав Ђорђевић, Слободан Сташевић, Миломир Шалић, адв. приправник Илија Гостовић из канцеларије адвоката Перковића, а адвокат Ђорђевић се јавља за адвоката Ђокић Драгана, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Пошто су приступила сва позвана лица,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једна информација. Добили сте Алић Асима, је ли тако, исказ? Добро. Распоред суђења за мај месец: за 08. и 09. мај предвиђено је да се саслуша сведок под псеудонимом К, а за крај маја, оних пет дана, добићете писмено, пошто ту има неких сведока који ће бити саслушани, такође, под псеудонимом, тако да ћете добити писмено, да не бих ја сада говорила.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председнице, пре него што почнете, замољен сам да пренесем од стране Славковића и Кораћа две примедбе. Славковић има примедбу управо за овог сведока Алић Асима да му је достављено 14.04., када је сведок већ саслушан, па моли да, уколико постоје могућности, да се тај материјал који се доставља, директно од суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па то нам је од Тужиоца накнадно достављено.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја то разумем, али сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај био сведок, сећате се, који није, остао је код Тужиоца.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја то све разумем, само сам замољен да пренесем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И још једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знамо зашто је то тако.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да. Кораћ ме такође замолио да је добио лап-топ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да је добио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да му је управник одобрио још једну батерију, али да је то потребно опет суд да одобри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када добијемо писмено, онда ћемо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И још једну ствар. Замолио је да може да користи лап-топ у судници, пошто је на батерију, а такође му је управник рекао да то може само по одобрењу суда, па исто писмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када буде то писмено се бранилац обратио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам то разумео, али само да пренесем оно што сам замољен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, а ово за сведоке, то нам је накнадно достављено, ја чим добијем ја даље проследим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је 08. и 09. затворено за јавност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо још да видимо, пошто немамо још контакт ове службе за жртве, нисмо још, везано за то са сведоком, договорили, тако да ћемо видети, када буде. Он је добио тамо пуну заштиту мере, овде ћемо да видимо како ћемо доделити, које мере. Још увек немамо ту повратну информацију, знате. Сигурно ће бити псеудоним, да ли још нешто, то ћемо видети.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Колегинице, извињавам се, уз Ваше одобрење, у 11,30, колега Шалић ће ме мењати, имам жалбену седницу у Врховном суду. Хвала Вам.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Јасна Буљубашић..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошла сведокиња?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан. Ако може после, има ту столица, ако будете нешто се уморили и тако. Хоћете ташну да померите, ако Вам смета, ево има тамо сто.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан, још једном. Хвала Вам што сте се одазвали позиву нашег суда. Ми ћемо Вам сада узети личне податке, а онда ћемо кренути на Ваш исказ. Ви сте дали исказ само пред хашким истражитељима, је ли тако и то скоро пре десет година, отприлике?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1997. Име Вашег оца је?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ћазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зиба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени, које године?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 1953.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бановићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је општина Тузла, је ли тако?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Општина Тузла, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Службеник сам била у «Глиници», правни референт сам била у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у неком сродству или у завади са оптуженима, то су Поповић Бранко, Грујић Бранко, Кораћ Иван, Филиповић Синиша, Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славковић Драган? Нисте?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити у завади?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

Сведок-оштећена ЈАСНА БУЉУБАШИЋ

Од оца Ћазима, мајке Зибе, рођена 1953. године у Бановићима, СО Тузла, по занимању службеник, несродна са оптуженима, није у завади, упозорена, опоменута на дужност казивања истине, након што је положила заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате ту испред себе текст ове заклетве, па Вас молим да то прочитате наглас.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Заклетву полажете због тога што је давање лажног исказа кривично дело и одговора се, тако да је предвиђена и казна затвора до пет година, па због тога полажете ту заклетву. Пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, против шест особа. У нашој оптужници постоји неколико догађаја за које су оптужени ових шесторо људи. У оквиру овог ратног злочина је и догађај депортације из места Козлук. Ја претпостављам да Ви о томе не знате, јер нисте се изјашњавали у овом исказу, затим, ту су, такође и догађаји у оквиру неких простора у коме су држана заточена лица са подручја општине Зворник. То су Економија, Циглана и Дом културе у Челопеку. Ви сте овде позвани као оштећена у својству сведока, обзиром да је и Ваш муж један од жртава у оквиру ове оптужнице, па Вас ја сада позивам да Ви нама укратко испричате, значи, морамо водити рачуна и о времену, пошто сам ја предвидела цео дан за Ваш исказ. Ја знам да Ви данас се враћате, тако да бих Вас молила да кренете, отприлике, од неких догађаја који су везани за почетак сукоба у Зворнику, шта се са Вашом породицом дешавало, а онда на крају да пређемо на овај конкретан догађај о

коме сте Ви највише сведочили у исказу пред истражитељима. Само да поменем, адреса сведока налази се у списима, па је ми нећемо данас јавно објављивати. Изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рат у Зворнику је почео 07. априла, значи, Зворник је нападнут пре подне, ујутру, 07. априла. Моја породица, значи, мајка, двоје деце, ја и Бубица живели смо у Зворнику, били смо у нашем стану. Био је кренуо рат, наравно, у Хрватској. О томе смо гледали на телевизији, читали у штампи, то тамо што се дешава. Дешава се рат, далеко од нас. Нико од нас није ни сањао, нити размишљао да тако нешто у Босни може да се деси, поготово у нашем Зворнику и ја, ишли смо на посао, живели смо нормално, све до 06. априла, ујутру. Ја сам пошла на посао, муж је дошао у Београд, да генералног директора «Глинице» доведе из Београда, уобичајено, као и увек понедељком. Ја сам пошла на посао аутом и као и увек, возила сам према дринском путу. Он води у индустријску зону. Када сам дошла на раскрсницу, видела сам да има доста полиције, неуобичајене, нису имали милицијске униформе, као што се увек у граду види, него су имали оне прслуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирне?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У случају да се пуца, заштитне оне прслуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панцире?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте. Онда нису имали пиштоље, као што се код милиционера види да има пиштољ или пендрек. Имали су у рукама оружје, пушке, митраљезе или тако нешто. Зауостављали су аута испред мене и све су усмеравали. Видим људе окрећу и негде на другу страну возе даље. Онда сам ја, наравно, зауставила ауто, отворила прозор. Неки људи, цивили су исто били ту, радници из «Глинице». Питала сам шта је ово, зашто враћа ова полиција. И они вичу, не знамо и онда сам и ја окренула. Питала сам једног полицајца који је ту стајао, он је рекао морате да возите преко Малог Зворника, не можете овде проћи. Онда сам ја окренула ауто. Муса Карпузи који је радио исто у «Глиници» замолио ме да га примим. Пошли смо мостом који је у граду и дошли у Мали Зворник и питала сам га шта се ово дешава, откуд ова милиција, полиција, шта је ово. Он виче, не знам. У Малом Зворнику, исто тако, на крају, на србијанској страни, на почетку моста, била је иста таква полиција, тако обучена, не у нормалним милицијским униформама. Нико нас није заустављао, прошли смо. Онда сам ја опет питала Мусу, Муса, шта је ово, откуд ова полиција, милиција оваква у граду, откуд на мосту и тако даље. Он каже, ја не знам, ја сам чуо, причају док сам чекао да ме неко повезе, да је у једном селу код Зворника претходне ноћи један Муслиман убио једног српског водника. Рекао ми је и како се село зове, ја сам то заборавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је то Сапна, место?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја мислим да је било са словом «Р», има Роћевићи, има, не знам, али, заборавила сам, заиста. Онда смо ми возили преко Малог Зворника, прешли смо мост доле и дошли смо у «Глиницу». Испред «Глинице» јако мало аута. Мене је то изненадило. Ушла сам унутра, нека неуобичајена тишина, нема никога да се шета по кругу или да радници долазе, одлазе, то је већ било време за почетак рада и онда сам дошла у моју канцеларију. Ми нисмо радили у главној управној згради, него мало даље од управне зграде, у баракама, отприлике општи и правни сектор и када сам дошла на мој улаз, видела сам на ходнику кафе куварицу. Ушла сам код мене у канцеларију, поздравила, ушла. Нема Вере Плазинић која ради са мном. Изашла сам напоље, питам Станојку, да ли

је дошла Вера, каже – она није, па, јел има осталих? Отворим још две канцеларије, још тројица колега, мушкараца раде ту – нема никога. Кажем, шта је ово, Станојка? Каже, Јасна, не знам шта је, али страшно се бојим, бојим се биће рата. Ма, дај Станојка, шта причаш, каквога рата? Па, чула сам, некакав Муслиман је убио некаквог водника, нико није дошао. Ја исто хоћу да се вратим. Ја морам да идем. Ако хоћеш боље и теби да идеш. Ја сам чула, ту је била и заштита на раду, чула сам те људе које познајем, да су унутра, али, једноставно, ја нисам ишла да питам било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А прехотдне недеље, да ли сте сви ишли на посао, и Срби и Муслимани?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно, у петак је почео викенд, били смо сви на послу, све је било сасвим нормално. Значи, у петак одлазимо из «Глинице», викенд је. У Зворнику преко викенда ништа није било неубичајено, необично, сасвим је било све нормално, будиш се ујутру, идеш на посао. И тако нешто видиш на улици, идеш на посао, мало је света, тишина, нема никога, нема колега. Ја сам одмах назвала маму да не пушта децу у школу, а мој Бубица је ујутру око 05 сати, као и увек понедељком, устао и отишао у Београд по Јефту Суботића. Ја сам умала око пола седам, у седам да стигнем на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је возио генералног директора?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је возио њега још пре него што сам га упознала, преко двадесет година има. И онда ја сам назвала маму да јој кажем да не пушта децу у школу, нешто се дешава. Повезла сам Станојку са мном. Опет смо наравно кренуле преко Малог Зворника, нисмо више ишле босанском страном, јер нас нису претходно пустили и у Малом Зворнику Станојка је изашла и рекла ми је: Јасна, ако се нешто деси, ја имам викендицу у брдима у Малом Зворнику, дођи са Бубицом и са децом и са мајком код мене. Ја сам њој рекла. Станојка, неће ваљда до тога доћи, хајде, све најбоље и дошла сам кући. Мама није имала појма, деца су још увек била ту, задржала их је. Онда смо упалиле радио Зворник да чујемо, да видимо шта се дешава. На радиу су све време биле информације како преговара СДА и СДС о судбини града. Комшије моје најбоље испод мене што су становале, дошле су код мене на кафу, почели смо о томе да причамо, шта се дешава и тако. Негде око 11 сати дошао је Бубица кући. Стигао је већ из Београда. Ја сам цело време размишљала, шта сада, шта је са њим, откуд он да оде јутрос. И он је дошао и онда ми је рекао да је босанском страном дошао и да су га успут у Каракају, биле су неке барикаде, да су га зауставили, морао је да изађе, претресали су ауто, претресали њега. Он је питао, шта тражите – траже оружје и нису само њега заустављали, него сваки ауто који је наишао, било ко да је прошао он је контролисан. Ја сам га молила да не иде на посао, да остане код куће. Он каже, јеси ти луда, ја идем. Питала сам га да ли је чуо шта се десило и зашто. Каже он, успут у Зворнику да је чуо. И он је отишао да ради, ми смо остали код куће. Он се вратио кући негде после подне, четири, пола пет и када је дошао, рекао ми је: знаш шта, Јасна, Суботић је становао на нашем улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој згради сте становали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У истој згради, у Ц блоку на нашем улазу, његов стан је био доле на правом спрату, ми смо били на деветом и Бубица каже: знаш шта, Јасна, Суботић више не спава у Зворнику. Ја сам га управо одвезао у Бању Ковиљачу у хотел. Изгледа да се стварно нешто озбиљно дешава. Онда смо код куће били и негде после подне око шест сати, са мојим комшијама испод нас, нас четворо, значи,

изашли смо у град да прошетамо. Онда смо на центру срели једнога Зворничанина и он каже: ено, хоће да Муслимани затворе мост на Дрини, неки аутобус да поставе попреко, уколико неко пође из Србије преко моста, па да их спречи тај аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да уђе у град?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да уђе у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у граду било и Срба и Муслимана?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У граду су увек живели и Срби и Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тог дана?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, да ли су и даље били Срби? Нису отишли већ?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, али ето да се стави мост, као Србија је преко Дрине, па уколико неко из Србије крене, у том смислу, да не може да прође. Тај аутобус ја нисам видела, али чула сам да тог момента тај аутобус као хоће да попрече. Онда, у центру града, када се овако пође на Бајир, како смо погледали, видимо омладина нека, дечурлија, шта значи, двадесет, за нас је била дечурлија, постављају неке столове. То није улица, то је овако сокак, стављају столове, вреће. Нецад и Бубица су отишли горе код њих и када су се вратили, питам, шта ови раде. Па, ето, ако буде нападнут Зворник, ако нешто буде, као они то хоће да бране, да направе неку барикаду. Онда је Сихија док смо шетали, срела једног свог бившег колегу из СУП-а, она је радила пре у СУП-у у Зворнику и ми смо били присутни и она пита: јој, Богати, шта је ово, шта се дешава, ово ништа не ваља. Срби су купили сво оружје из СУП-а и поделило се, СУП се поделио, на СДА и СДС, на Србе и Муслимане, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули где су били стационарани, када су се поделили, полиција?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ништа више није рекао, ништа више није рекао. Онда смо ми тако шетали до 10 сати навече и последње где смо били, негде горе З-14, било је пуно света који је остао то вече у Зворнику. Масовно су људи били напољу испред зграда, стајали смо онако, причали, шта се дешава. Рекли су нам неки у току дана, већ су четници дошли на Метеризе и ено их доле, пију, певају, пуцају. Ја то нисам чула ни видела, Метеризе су, пре Зворника. Не знам колико је далеко, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо према Каракају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Према Каракају, да, јесте, између индустријске зоне и града су Метеризе. Ту је «Глиница» направила зграду за своје раднике, значи, чули смо да су тако четници дошли, пију, дивљају, пуцају и сада то се никоме не свиђа, уплашени су сви, откуд четници ту да дођу. И тако је било то негде до 10 сати и онда смо ми отишли кући и ноћ је била мирна, све је то било у реду. Ујутру 07. априла, наравно да ја нисам отишла на посао, нису ни моје комшије отишле, за њих знам сигурно. Бубица је отишао на посао. Наравно, радио је био цело време упаљен, сада говоре да Абдулах Пашић, тадашњи председник општине Зворник, налази се у Малом Зворнику, да преговара са СДС о судбини града. И сећам се тачно око пола десет, било је обавештење на Радио Зворнику, да ће бити одржан један митинг у касини која је у центру града, за грађане Зворника, позивају се сви да дођу, како би се издало саопштење о исходу преговора. Исто тако на радиу је у једном моменту су рекли да су у Зворнику ухватили, да је полиција ухапсила двојицу Аркановаца који су били наоружани. Наравно, када смо то чули, ми смо за Аркана чули још из рата у Хрватској, онда у Бијељини када се догодило шта се догодило. То је, наравно, у јавним медијима у Босни приказано, као некаква приватна свађа, тако у Бијељини. Ја

лично нисам то озбиљно схватила да се ради о рату, о злочинима, убиствима, прогонствима или било чему и тада смо га видели на телевизији како је Плавшић ту, члан председништва Босне и Херцеговине. И Авдић је ја мислим био присутан, рукују се и тако даље, али када смо чули да су ти Аркановци ухваћени, није било пријатно то чути. Значи, дошли су неки професионалци ту, из рата, из Хрватске и шта ја знам. И онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту војске још, јел било неког наоружавања, јесте приметили неке тенкове да иду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: До 06. априла није било ништа. Шта је било неуобичајено? Седмицу пре напада на Зворник, пре почетка рата, да је у суботу, преко викенда, значи, чули смо и рецимо ја сам видела да из моје зграде, Срби пакују ствари и одлазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За викенд?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Викенд пре рата и на послу смо ми пуно о томе причали и оно, јој, јеси чуо, онај отишао, овај отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ишли, шта кажу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Једноставно, напустили су Зворник, јер се боје да остану у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се после враћали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно, вратили су се сви следеће седмице, и на посао, и кући и тако даље. Ми смо овако правили неке вицеове, чак су и цвеће понели из стана. Да ли је то нормално, зашто ти људи иду, зашто, шта хоће, шта се дешава. Било је неуобичајено. Ја верујем, у фебруару, шта се догодило предвече, знам да ми је старија кћерка била у школи, била сам кући. Одједном страховита пуцњава у Малом Зворнику. Нас Дрина само дели од Малог Зворника и наравно, уплашила сам се. Уплашили су се сви, пуно нас је изашло испред зграде. Отрчала сам у школу, пуца се страховито. У школи одмах настава прекинута, деца су нама предата и питамо шта је било. Коментар је био међу нама, међу светом, четници се враћају са хрватског бојишта. И то је, значи, било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао, четници се враћају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Између себе и народ је то причао. Ја сада не могу да кажем тај и тај ми је рекао, и у школи, са наставницима, и они су изгубљени и изненађени шта се дешава. Ко је то мени рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао? Муслимани или и Срби и Муслимани?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Становништво Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви, значи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сви. Да се разумемо, до рата, значи, на сву срећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, када је то почело да се дели, тако по називима, ко је кога тако називао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од 07. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек од 07. априла?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од оног дана када је град нападнут, ослобођен, како кажу, под знацима навода, од тога дана је мени постављено питање, ко сам. Онда, ја кажем, Југословенка, онда како се зовеш, ниси Југословен, него си Хрват или Муслиман, зависи од тога како ко коментарише. Јасна је за некога хрватско, а за некога муслиманско. Значи, до тада никада ништа. Једино изненађење, запрепашћење лично за мене је био тај викенд, субота, када тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазак?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Шта ово треба да значи, кога се боје, зашто. И онда, значи, тог 07. априла чули смо за та два Аркановца. Ја сам рекла мами, слушај, Бубица је на послу, мама, ја идем у касину да чујем шта се дешава, какво обавештење треба да дају и изашла сам. Значи, било је између пола десет и десет, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то већ био, значи, уторак или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је био уторак, у понедељак враћам се са посла, у уторак, Бубица је на послу, ја нисам и изашла сам из стана и идем прво у киоск да купим цигарете и новине и ја само што сам дошла до киоска, нисам ни новац дала нити рекла шта хоћу, у том моменту сам чула пуцњаву из митраљеза из правца моста. Киоск, Робна кућа, центар, то је јако близу, мост је овако доле, ја мислим двеста-триста метара није удаљен, али овако кривина, па мост не видите. Чула сам само страховиту пуцњаву из једног митраљеза. Ја сам потрчала према згради, срела сам комшију Неџада, био је напољу са децом и он је изашао да се прошета, да чује ту информацију у касини. Он је зграбио једно дете за руку, а ја друго дете и утрчали смо у зграду. Попели се до деветог спрата. Оно комшија што је већ било у згради, ту смо их сретали. И они вичу, шта се ово дешава. То је јако близу, пуцњава је јака. Дошли смо у стан. Радио Зворник је код нас укључен у кући и у моменту једном чујем овако, то никада нећу заборавити, тачно како је било саопштење: грађани Зворника, град је нападнут. Непозната наоружана лица нападају град са свих страна. Жене, деца и старци у склоништа. Мушкарци на припремљене положаје. Омладино Зворника, ако волиш свој град, изађи, брани га. У том моменту, после тог саопштења, прекинут је Радио Зворник, више није било звука никаквога. Бубица улази у стан. Ја кажем, откуда ти. Послали ме из «Глинице» да Сеадама Бироловића доведем из Зворника. Сеадам Бироловић је радио као новинар у «Глиници». Онда сам ја њему рекла: Бубице, јеси ти чуо сада на радиу шта су рекли, шта ћеш ти? Каже он, што, шта ћу ја, па знаш ли ти имају ли какви припремљени положаји, шта је ово, хоћеш ти ићи да браниш Зворник. Каже, не знам, немам ни чакије праве у кући, чиме да га браним. Деца, мама и ја излазимо у ходник, остале комшије, једна породица муслиманска са спрата, ови испод мене и сви идемо према подруму. Подрум није коришћен скоро никада, није било никакво склониште, ви знате какви су иначе сви наши подруми, прљави, али ми смо доле сишли у подрум. Неџад је понео један транзистор са собом и били смо у подруму, слушали смо, Радио Зворник се више није могао чути. Тражили смо канале, евентуално у Београду да чујемо или било који програм из околине, није могло, Радио Сарајево смо цело време слушали, што је било јако тешко у тим моментима за нас. Зворник се напада, гранатира, ми смо у склоништима, немамо појма шта се дешава. цело време на Радиу Сарајево информације како сви признају независну самосталну Републику Босну и Херцеговину и наравно, пратећа музика и то је било тешко слушати, шта треба ово све да значи, зна ли ико шта се дешава у Зворнику, шта је са нама? И ми смо ту у подруму остали до петка или суботе, до петка. Пошто смо, значи, стално тај транзистор имали, одједном више није јако јасан програм, неки пут су биле сметње, али сада јако јасно и гласно говори српски Радио Зворник: овде Жељко Ражнатовић-Аркан, грађани Зворника, град је ослобођен. Можете слободно да се вратите из склоништа својим кућама и у станове. Свако убиство и плачка биће кажњена смрћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то је већ који дан? Јел то исти тај уторак или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, то је било до петка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам ја, значи, три дана су те борбе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер нама овде неки сведоци говоре да је то све за један дан било готово, да је већ увече то завршено и да, касно увече?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није тачно. Углавном, ми смо већ у петак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек у петак је била та објава?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Чули како се приближава полако, наравно, гранате и то све. Ја немам никаквог искуства са тим, али по звуку и свему, ја сам мислила град је комплетан срушен, колико се пуцало и гранатирало. Међутим, није, град је био читав. И у петак, значи, чули смо полако приближавају се гласови према згради. Војници прилазе. Пошто је Бубица имао кључ од Суботићевог стана, он га је увек имао, а Суботић станује на првом спрату, подрум је доле, видимо из подрума стан десно, предложио је да одемо и да покушамо телефоном назвати «Глиницу» или некога, било кога и шта да питамо, ко је то ослободио град, шта се дешава, шта ћемо ми сада, да ли може неко да дође да нам помогне, шта ће бити од нас. Сехија је исто звала, покушала је добити неке своје људе, јер она је имала познаника из СУП-а у Сарајеву, у Тузли и шта ја знам, у смислу да их пита, да ли они знају шта се дешава, слушамо цело време Радио Зворник, музика и признаје се Босна и Херцеговина, да ли знају шта се дешава у Зворнику, да дође неко да нас извуче, да нам помогне. Звала је и Србе, колеге, она зна њихова имена и као биће све у реду, идите, вратите се у своје станове, биће све у реду. Ми смо разговарали са «Глиницом», Бубица је звао и разговарао и они су исто тако препоручили да све сви вратимо у станове, да се не бојимо, биће све у реду. Онда смо видели, када смо из стана Суботићевог силазили у подрум, ту је директно улаз, стаклена врата, било је пар аута који су се видели на улазу, из улаза, у маскирним униформама, војници, са оним капама и имају оне рукавице кожне, ја сам се увек, плашила сам се тих рукавица и онда једноставно са кундаком од пушке, у ретровизор на сваком ауту стакло сломе, отворе врата и одвозе. Тако су одвезли и службени ауто «Глинице», «Голфа» са којим је Бубица дошао пре него што је почео напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ти војници, да ли сте ту некога познали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никога нисам препознала, али имају сви маскирне униформе, неки су имали на глави ону капу, да се виде само очи, не, никога нисам познала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули како разговарају, како причају између себе или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, док смо били у подруму, чули смо гласове, нису ништа посебно причали, довикивали се и тако даље, али то када смо гледали како два-три аута, која су се видела на улазу како одвозе, између осталог и «Голфа» из Глинице, ми смо стајали и ћутали. Мој Бибица какав је, ма шта они мени узимају ауто, сада ћу ја њима да кажем, хоће да изађе, па, човече Божји, нећеш изаћи. Хоћеш да све нас овде уђу и убију. Уосталом, није твој ауто, шта се узбуђујеш. Онда смо се вратили доле у подрум, покупили, са нама је била једна стара жена, Камшалићка, била је јако болесна, довели су је доле у подрум, ту је била кћерка и зет, тако да се помогне Камшалићки да идемо горе. Када смо се почели степеницама пењати, страховито гласна музика у граду, ко то лаже, ко то каже, Србија је мала. Шокирано, шта је ово, одакле ово долази. Претпостављамо ни одакле не може овакав звук да буде јасан и гласан као из џамија. Џамија има у центру града и када је молитва онда

у току дана колико пута се пушта музика, молитва. Међутим, сада смо чули, ко то каже, ко то лаже, Србија је мала. То је нас страшно уплашило, Аркан се јавио, град је ослобођен, говори српски Радио Зворник, није више Радио Зворник, као што је био целог живота, него српски Радио Зворник, пуштају ту песму. Ми смо готови, сада ће доћи да нас побију, ово су Срби сада дошли, а ми смо Муслимани. Без иједне речи, како смо се пењали у станове, тако су почели сви скидати имена са врата, оно да нас не препознају да смо ми Муслимани. Дошли смо горе у стан, наравно, одмах из нашег стана, телефони су радили, Бубица је назвао родитеље који су исто били у Зворнику и отац му је рекао, Бубице, већ два дана Асим, његов брат је на балкону своје куће, мртав, можеш ли шта да урадиш да дођеш, са милицијом или са неким, жена не сме да изађе, Бего не сме горе да оде, да се тај човек склони са балкона. Бубица је рекао, нема проблема, ја ћу доћи. Зову нас телефоном, чујемо, Сабировић Изет је убијен. Он је био ветеринар, директор Ветеринарске станице у Зворнику. Ти који су ослободили град, он је био у подруму са комшијама и породицом, извели су га напоље. Један је рекао, питао, ко је Сабировић, ја сам, дај ми личну карту, он је дао личну карту, он је рекао, ја се зовем тако и тако. Ја сам име заборавила, ставио му пиштољ у уста и убио га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама то испричао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То смо чули телефоном из 3-14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је зграда?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Фамилија Хасановић, то је једна зграда, 3-14, фамилију Хасановић звала је Нусрета, њена сестра је удата за Мишу Хасановића који је био финансијски директор у «Глиници» и онда смо то сазнали, јер 3-14 је близу куће Изета Сабировића. Онда зове мала Којићка, другарица моје Мелите, да јој је тата убијен исто у подруму. Ја не знам како се он зове, Којић Зденка му је супруга, онда је Мелита почела да плаче, наравно, да вришти, убиће и нас, сада мора мала Александра да живи без тате и тако даље. Онда смо, из 3-14 поново јавили да је убијен Фехим Кујунџић, он је био мени професор математике у гимназији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи, у граду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У граду, за време напада, ти дани колико смо ми провели у подруму, значи, то се дешавало. Када су ушли у град сами и када су почели да претражују станове и подруме и тако даље. Онда су почели да зову, Нецада су назвали, ево ти одвезоше ауто. Пошто смо ми били у Д блоку, видели смо та нека три-четири аута која су одвезена, али из других блокова су звали и рекли су масовно да одвозе аута и Нецадов ауто су одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш комшија?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наш овај комшија испод нас и Нецаду су, значи, одвезли ауто. Бубица теши Нецада, хајде, купићемо друго. У том моменту зове Бубицин отац и каже, били су овде, одвезли су, ми смо имали «Рено 18», ја сам имала за мене малу «Пеглицу», и «Рено 18» су наш одвезли из гараже, комбија и стојадина. «Пеглица» је била код њих горе, али они су је изгурали, јер им је сметала, била је мала и оставили је на сокак, онда су ставили то поново у гаражу, убацили. Јесу Вам долазили, нису још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваш свекар и свекрва, где су они живели?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су живели у Српској вароши, тај део града се зове Српска варош, Симе Перића улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то близу центра?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У Зворнику је све близу. Зворник је јако мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, кажете, у кући или у згради?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућу су имали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У својој кући, јесте. Онда јавио нам се Перо Серпуковитин из «Глинице», у то време је био директор складишта у «Глиници», наш пријатељ, у А блоку смо годинама становали заједно, питао је, како смо, ја сам се јавила на телефон, кажем, Перо, ужасно је, страшно је шта се ово дешава, побогу, ко ово из Каракаја на нас пуца, шта је ово, ко је ово ослободио град, каже, Јасна, не причај ништа и слушај ме. Ако Вам неко дође, обавезно врата држите откључана, ако Вам неко дође, отворите, не постављајте питања, одговарајте само и будите са њима као да су вам најбољи пријатељи, понашајте се тако и прекинуо је везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте у стану своме, и даље?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми смо у свом стану, срећом, телефони функционишу, обзиром да је тако жесток напад био за мене као жену, која никада није имала ништа са оружјем ни са ратом, кажем, ја сам мислила, комплетна чаршија је срушена, али, ето, није, и телефони су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта видите са прозора, да ли се нешто и даље дешава неуобичајено или не? Нема више пуцњаве?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нема више пуцњаве, значи, масовно војници одвозе аута испред зграда. Када гледате из мога стана, види се хидроелектрана и комплетан Зворник, лепа панорама, 3-14, значи, видим. Одједном, једна група цивила, далеко је, не можеш познати ко је, и војници око њих, воде их, група и одлазе горе. Шта је ово? Нусрета, која је моја комшиница била ту, одмах је дотрчала и каже, тамо ми је сестра, тамо ми је зет, тамо су ми деца, шта ће бити од њих. После смо сазнали да су из те групе Мишу Хасановића, нашег финансијског директора у «Глиници», негде у Каракају одвели и да су га страховито испребијали и његова је жена имала пријатељицу у Београду и ја сам то у мојој изјави дала и како се зове и она је њу назвала, то нам је причала Нусрета, значи њена сестра, како је Миша спасен, назвала је и тај је муж од те жене, картао често са Арканом, били су пријатељи и он је интервенисао код Аркана. Онда је Мишо на такав начин испребијен, пуштен из Каракаја. Где је био у Каракају, ко га је тукао, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо где је индустријска зона?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Управо, Каракај је индустријска зона. И, значи када смо чули сада све те вести, да су људи у подрумима и двориштима убијани, када смо видели како се краде, када смо видели ту колону, одједном трчи Нусрета и каже, дођите да видите са ове стране шта се дешава, са те стране је била Робна кућа, значи, мост на Дрини и доле према Лозници, према Бањи Ковиљачи, види се, према Каракају, испод нас је Робна кућа са те стране, то је страховито ломљава била, војници разбијају стакла, она велика, огромна од Робне куће, било је пар камиона. Не сећам се више колико, углавном, било је разбијених стакала, пре него што нас је Нусрета назвала, када смо ми дошли, то је ломљава, носе, износе и ту је био супер маркет. Са десне стране је била од малог Камшалића продавница, продавао је тако, цинс и гардеробу, износе оволико ствари и сада, пошто је Камшалићка са нама, не презива се више тако, удата је Срабовић, њен муж је почео да се тресе. Иначе, цело време је био сав испрепадан, док смо били у подруму, почео је да плаче и виче: шта ћемо, сада они знају да смо ми Камшалићи, доћи ће нас, убити. Мало смо њега смиривали. Када смо се вратили у стан, није прошло пар минута, иста та Нусрета Зејнилагих, отворила нам је врата и каже: знаш шта, од овога више ништа нема. Ми

морамо ићи. Сада ме је Адела назвала, Адела је студирала у то време у Београду, каже, на Студију Б, каже, купе грађане Зворника. Ко, бона, купи, то је она чула и рекла је, мама, бежите, не остајте у Зворнику, да ће нешто бити. У међувремену, значи, када је Бубицин отац рекао за Асима да лежи мртав на балкону, Бубица, Миле Нинковић и Јованка, то су били једини Срби који су остали у згради са нама и били у подруму, значи, Бубица, Миле и Фарук Зејнилагић сишли су доле, да потраже полицију, некога да нађу да оду са њима, да Асима склоне са балкона. На излазу из зграде, тако су ми испричали, одмах су се вратили, шта је било – срели су овога, како се зове, једног Зворничанина који је знамо да је био Шешељевац, да је био у Шешељевој странци и он је тада био пред зградом у униформи и када је угледао Бубицу, годинама се познају, Бубице, шта ти тражиш овде, што? Прича се да си био са снајпером на згради. Бежи, будало, иди, убиће те. Они су се одмах вратили, заборавили за Асима и за Бегу и за све и то су мени испричали и сада када се то све тако скупило, село се, сви смо сели и договорено је било, у року од три минута, ко шта може да спакује у кофер, у року од три минута сви излазимо из Зворника, па шта буде. Тако је и било. На босанској страни, на почетку моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви и децу повели?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Деца, мама и ја и Бубица. Сви заједно и на почетку моста, Бубица је препознао једног војника и пита га: шта је ово, болан, шта се ово дешава, ко ово град ослобађа, ко ово пуца. Шта је, овај виче, не питај, Бубице пуно, иди, немојте да трчите преко моста, полако, имају снајперисти. Одлази, не питај ништа. Прешли смо на србијанску страну, на крају моста, милиција је била, зауставили су нас и онда су нам тражили личне карте, да узму наше податке, ми смо хтели за Београд. Међутим, Тадића нису пустили. Сви остали су планирали, јер Јованка је имала сестру у Малом Зворнику, неко има колегу, познаника да се тамо сместе, Нецад и Сехија су мислили, рекли су, идемо за Београд, па да узмемо авион за Сарајево, јер је Сехијина мајка остала сама у Сарајеву, у стану, где је она сама живела, привремено док породица из Зворника не дође, па ћемо узети авион за Сарајево из Београда, нема шансе да се Сарајево нападне, главни град, ко ће да нападне главни град. Неко је рекао, напашће се Београд, међутим, нису пуцали. Бубица је рекао полицајцу да ми имамо, Тадић Миле пријатеља, одмах близу моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Малом Зворнику?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У Малом Зворнику, доћи ћемо код њега и онда ћемо у Београд. Мене, децу и маму су пустили и Бубицу и ми смо дошли код Мила. Он је имао аутомеханичарску радњу доле и чим је угледао Бубицу, виче, па да ли си ти нормалан? Јесам ја теби рекао да нешто може да се деси у Зворнику, зашто ниси бар децу и пуницу или жену извео? Па, ето, откуд ја знам, прича се без везе свашта, видиш шта би прошле суботе, они беже, угрожени, ово-оно, ја сам мислио да је то будалаштина. Миле нам је дао његов ауто и Лозановић, добар наш пријатељ и Мило и тако, Милов и Бубицин, Лозановић нас је повезао у Београд, јер, каже, боље Бубице, нека те Лозановић води, успут су контроле, да се не деси да те неко изведе из аута и тако даље. И ми смо дошли у Београд код наших кумова, код Делића. Младенка је, наравно, била сва уплахирена, не зна шта јој се дешава са мамом и са очухом. После можда једно два сата, њена мама је звала из Бање Ковиљаче и рекла је да су она и Меша у Бањи Ковиљачи, да су депортовани из Зворника и да су смештени у неком смештају за избеглице и онда је договорено да Мишко се спреми, Младенкин муж и да код њих оде у Бању Ковиљачу, он је то урадио и довезао их у Београд. Меша чим је ушао, плаче, убише ме Тахира и Асима. Тахир му је брат, а

Асим му је син од Тахира и цело време је говорио, хајде добро што су убили Тахира, а што убише Асима. То моја деца нису никако могла да схвате, зашто он за братом не плаче, а за њим плаче. Оно у смислу, овај је млађи, ајде, овај се бар најживео. Убили их у башти, када је био напад на Зворник, убили у башти, убили војници. И ето тако, то је била, значи, већ, петак, субота, не знам, углавном, у понедељак, значи, први радни дан, Бубица је отишао знам овде у Београду, у Институт за општу и физичку хемију. Та фирма је била овако као «сестра» фирма са нашом «Глиницом», сарађивало се и Бубица је све њих познавао и ја сам неке познавала, јер су они долазили на Управни одбор, на седнице и отишао је да види има ли Зворничана, да види, да ли они имају неке информације, шта се дешава у Зворнику, је ли неко долазио од наших тамо и када се вратио, шокирао ме је када је рекао, да је видео директора Института, да га је он позвао у канцеларију и да му је рекао: Бубице, о теби се свашта прича, да си радио, између осталог, тврди се да си ти задужен са неким Муслиманима да убијеш Јефту Суботића. На теби је да одлучиш, или ћеш да останеш и да се јавиш полицији или ћеш да идеш у иностранство да више никада не смеш да се вратиш. Када ми је то испричао, била сам запрепашћена, шта сад би, ово са снајпером, сада одједном хоћеш да убијеш Јефту Суботића, шта се то креће око тебе. Онда он каже, Јасна, ја морам Суботића да нађем и да видим, да разговарамо о свему овоме, што смо ми и урадили заједно. Значи, пар дана смо у Београду. У Београду су били људи јако коректни према нама у то време, у то време је било организовано за избеглице ко има избеглице у кући, домаћинима, плати им се струја, плати нешто новаца за храну и тако даље. Рецимо, пасош Мелите је био истекао, мамин пасош је требао да се продужи, тако, нико није мислио да ће тако морати да се иде од куће. Бубица је отишао овде негде у Београду у СУП, било је мало проблема, онда је једна жена рекла, ако ће нама једна бака и једно дете нешто лоше да учине у држави, нека учине, ја ћу да дам пасош. Значи, и пасоше смо без проблема добили, било је све у реду. Дана 14. априла смо маму и децу испратили у Немачку, тамо од 1972. године живи моја сестра, удата. А ми смо остали да видимо шта се то креће око Бубице, какве су то оптужбе, да он хоће некога да убије, уствари, Суботића, што није било нимало њему једноставно а ни мени, мислим, откуд баш Суботића да убије, толике године су заједно, више није била релација директор и возач, него нешто много више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте још са неким у Београду контактирали? Овде помињете неки Томић, па Соколовић, па нешто да се испитује, зашто га траже? Када Ви сазнајете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ах, да, после Института, Бубица је био са мном у Институту за општу и физичку хемију, заједно смо отишли у фирму «Цета», она је исто пуно сарађивала са «Глиницом». Ја никада нисам ту била, никога нисам познавала, али Бубица је често, значи стално био у Београду са Јефтом и ту долазио и када смо дошли, прва особа са којом ме је Бубица упознао, била је нека Мирјана и све те жене ту биле су јако пријатне, скувале кафу, ово-оно и сада, ми причамо шта се десило, како смо побегли и тако даље и причамо да су приче да Бубица треба да убије Јефту и да га тражи полиција и у једном моменту, Мирјана каже: дај Бубице, дај да причамо са Томићем. Томић је директор фирме, он има тако неких веза, нека се распита о чему се ради. Мирјана и Бубица су отишли код Томића у канцеларију, ја нисам била. Када су изашли, рекли су ми да је Томић звао Зорана Соколовића, министра унутрашњих послова Србије. И дан данас ми није јасно да је тако одједном на високи ниво отишли и тај човек је рекао да, јесте, Бубица се налази на списку

тражених, да он има тај списак, да он има, откуд, како, откуд то и да је рекао да Бубица може да се јави полицији у Београду и дао је име, неке контакт особе у Београду, где Бубица може да оде. Бубицу је Мирјана одвезла својим аутом, ја сам остала. Када су се вратили, шта је било, јесте било је, рекао ми је да је у Народног фронта био и да су га примили, разговарали са једним човеком, рекао о чему се ради, да је задужен да убије Суботића и тако. Онда је овај рекао, знате како, ратна су времена. Добро је да сте дошли, да сте се јавили, све је у реду, можете ићи. Могу ли да добијем какву потврду да сам био – не треба Вам ништа, слободни сте, можете да идете. Значи, решили смо проблем србијанске полиције из Србије, добро је, не траже га, у реду је. Ми смо онда са Суботићем, пошто нисмо могли дуго да га добијемо телефоном, ја и Бубица смо отишли. Ја мислим да је то био петак или субота и отишли смо код њега у стан, он станује на Новом Београду. Звонили смо, он је отворио, жена му је ту, лепо су нас примили, сели смо и одмах смо почели причати о томе шта се дешава у Зворнику, а Бубица прво што је рекао: директоре, мене оптужују да сам ја задужен да Вас убијем. На то је Славица, његова жена, рекла, Бубице, већ неколико пута су нас неки Зворничани звали и каже један од њих, како је Јефто могао да дозволи да Бубицу убију у Београду, испред његове зграде, као сада је Јефто крив да је Бубица убијен, а ми сви седимо ту, живи и здрави код Јефте. Онда Славица каже, ја то не могу да верујем, ја тебе волим као мога Бобана, они имају сина, ти знаш да ја теби увек колаче оставим недељом када дођеш понедељком да поједеш, ово-оно, немогуће и ми сви сада, шта је, ко то шири такве вести, такве приче. Углавном, каже Бубица, директоре, ја сам био у полицији у Београду, ја сам се јавио, због тога. Ја хоћу да се јавим у Зворнику. Ја нећу да идем у иностранство, јер се више никада не могу кући вратити. Ја нисам ни за шта крив. Суботић каже, Бубице, слажем се, то је добра ствар да одеш, нема проблема, у понедељак долази Танацковић, други возач по мене и ми можемо онда заједно у Зворник. Али му је рекао онда, знаш шта, Бубице, ја морам нешто да ти кажем. Ови који су дошли у «Глиницу», понашају се искључиво наредбодавно према мени. Био ми је Пажин у канцеларији у петак, Пажинов брат. Е сада тај Пажинов брат, Војин Пажин је радио у «Глиници», био мој професор математике некада, а његов брат Пажин, Бубица га је знао, јер је раније долазио, повремено у Зворник. Ја сам га први пут видела у канцеларији мајора Марка Павловића, касније и рекао ми је Пажин, директоре, на трагу смо Вашем возачу. Ја морам да ти то кажем, да знаш, а ти сада одлучи, хоћеш ли ићи да се јавиш или нећеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам. Значи, Јефта Суботић више није генерални директор, онда, од када то, кажете, сада људи који су дошли, да ли неко други управља?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је био генерални директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, они који су дошли у фабрику, који су њему долазили у канцеларији, они се понашају искључиво наредбодавно према мени. Он је и даље генерални директор. У понедељак, ја и Бубица и Јефто, Танацковић вози идемо у Зворник, Бубица да се јави властима, да види сада у чему је проблем, зашто га траже. Дошли смо у индустријску зону и Јефто је рекао: сада је полиција у Стандарду, у Каракају, дајте ми ваше пасоше и ако имате девиза, то је сигурно код мене, када завршите то што хоћете, када прикупите информације које вам требају, вратите се у «Глиницу», јавите се Танацковићу, он ће вам донети ваше пасоше и паре и може да вас вози где хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му Ви дали девизе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно и пасоше, то је као сигурно сада у његовим рукама, јер, каже, ја не знам на шта ћете наићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није он хтео нешто да Вам помогне, да иде са Вама?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Само толико је било. Он је отишао у «Глиницу» на посао, нас су оставили, а они су отишли на посао. Ми смо дошли, у Стандарду, испред, унутра било је јако пуно војске, на портирници, питали су шта хоћемо, ми смо рекли да хоћемо за град, да нам дају пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да требају пропуснице?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То смо чули, у време док смо били у Београду, значи, у Зворнику више није активни рат, град је ослобођен и повремено пуцњава, то становништво што је остало, остало је, што је депортовано, депортовано је, ко је побегао, ко је на силу морао да иде, углавном у Зворнику, није више рат да мораш да будеш у подруму и чули смо да се може пропусница за град тражити, у Зворнику од неких Зворничана који су већ били ту и у Каракају, рекао нам је овај, нема проблема. Повео нас је на спрат и онда смо били у једној великој хали, пар столица, сто и неки човек непознат седи, један војник са пушком и нас двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у фабрици Стандард?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У фабрици Стандард.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека посебна зграда или, шта је ту пре било?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, фабрика обуће била је, али они су дограђивали нешто, није никада прорадило како треба то, то је била фабрика обуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада је ту полиција?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сада је ту полиција, смештена је полиција у Зворнику и онда смо ми у тој хали стајали и ја сам видела кроз прозор аутобус «Глинице» и ја сам устала и кажем, јој, види, Бубице, нашег аутобуса, нешто ми драго било да видим нешто нормално и познато од раније и он виче, седи, ћути. Кажем, што, шта је, углавном, он каже, да ли ти видиш како те овај гледа. Овај војник, приметили смо одједном, јер смо ми променили положај, то што сам ја устала одједном и он. Па, овај нас чува, где смо ми ово дошли. Нисмо дуго тако чекали. У једном моменту је ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, Ви када долазите, да ли се неком пријављујете, да ли дајете нека, да ли они нешто траже ту од докумената, јел улазите у ту станицу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Овај на портирници је рекао, нема проблема, сачекајте, де, Богати, одведи их да сачекају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицију?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У Стандарду, тај је нас увео у ходник, на степенице, на први спрат и у ту халу и сада ми чекамо, да видимо ко ће да нам дође и са ким можемо да разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли када сте дошли, зашто сте дошли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Дошли смо да нам дају пропусницу за град и да хоћемо нешто да разговарамо са неким одговорним лицем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, хоћете у град?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Хоћемо нешто да разговарамо и пропуснице и он је рекао, нема проблема, де, поведи их горе, били смо у тој дворани и чекамо. У једном моменту ушао је један човек, после сам сазнала, уствари, не после, одмах се он представио као мајор Марко Павловић, командант града, ушао је унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао, да је командант?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Града?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јел он био командант града и полиције, није битно, углавном ушао је унутра и пружио нам је руку, прво мени, добар дан, ја се зovem Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел рекао неки тај чин свој или не? Да ли је имао неки чин, војни или полицијски?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имао је маскирну униформу на себи, имао је и онај каиш ту, али да ли је он имао ознаке, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел рекао само име или још пре имена неки чин или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам мајор Марко Павловић, ја њега од тада знам као мајора Марка Павловића. Јасна Буљубашић, Абдулах Буљубашић, аха, брачни пар, што требате, ми смо хтели нешто са Вама да разговарамо, сачекајте. Окренуо се и пришао је том цивилу који је био у сали и почео је страховито да виче на њега. Шта си ти писао, то није истина, ено ти брата тамо, пише изјаву, мене не интересује који број ципела ти носиш, шта си радио, одједном овај је почео да плаче и виче: мајоре, ја ништа не знам, ја сам рекао целу истину. Није тачно да је истина, ено ти брат пише. Сабери се и пиши оно што је истина. Ако не будеш писао биће свашта. Ја сам се прилично уплашила, одједном, ушао је нормално, поздравио се љубазно, одједном виче, не знам шта је овај урадио, што је ту уопште. Углавном, он се окренуо према нама, изволите у моју канцеларију. Ми смо дошли, била је једна столица, радни сто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је та његова канцеларија?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: На истом спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи сада има и војске или само полиције?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Има и цивила, пар људи сам ја видела који су раније радили, не знам како се зову, знам их добро из виђења, из зворничког СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, и полицајци су ту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Из зворничког СУП-а су били људи у цивилу који су у канцеларијама радили у СУП-у. Рецимо, ујак од Пере Серпуковитина, не знам тачно како се зове, али, мислим, било је тих цивила, чак је један пришао Бубици, Бубицин отац је раније радио, био је возач у СУП-у и виче: Бубице, шта хоћете вас двоје? Када смо изашли после разговора са мајором да чекамо пропуснице и Бубица каже, чекам пропусницу. Добро, ако нешто треба, значи, то је сређено, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви идете у ту канцеларију?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У канцеларију са мајором. Он је сео за свој радни сто, била је једна столица, ја да седнем, Бубица стоји. Он се извињава, видите како је овде, извињава се да не може да нам понуди кафу, изволите, биле су ту као неке смокве на столу, ја сам једну узела и онда како се зовемо, подаци, родитељи, деца. Након завршетка целог разговора, шта ми је страшно парало уши, када је Марко Павловић у питању, био је коментар на наша имена. Како се Ви зовете – Јасна, хрватско име, Абдулах, аха, Муслиман, кћерка Мелита и Анита, хрватска имена, изненађена, ми смо ћутали, нисмо ништа рекли, али мени лично овако, није ми се свиђало. А пре тога су нама у сали када смо чекали, ушла двојица, један овако као панкер изгледа, балавци, двадесетак година, један оригинал четник. И сви овде у сали, сви смо гледали филм «Козара», је ли тако. Једина сцена које се добро сећам, у шуми, људи доле у земунцима, долази четник и оно ножем, да ли је празно, са оним

капама и шта ја знам, мени се од тада четник, када каже неко четник, ја се тога сетим и уплашим се. Један такав оригинал је био, дошао са тим панкером, мали, брада доведе, коса дугачка, ременици, митраљез у руци, пушка, нож. И како су ушли, пита мене, шта си ти?

Констатује се да је приступио адвокат Травица Бранислав, из канцеларије адвоката Мирослава Перковића.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Пита мене, шта си ти? Ја сам се препала, шта ћу да му кажем, Југословен. Како се ти зовеш, Јасна, Муслиманка, шта си ти? Виче Бубица, Југословен, Абдулах, како се зовеш – Абдулах, аха, Муслиман и то је био сав коментар, у секунди су они ушли и изашли. Да је Марко Павловић прокоментарисао тако наша имена, ја сам га тек пар секунди познавала, мени је страшно запарало уши, ово је мајор, па командант града, па мислим, није нека будала, није неки примитивац, као ова двојица која су ушли, није неки бандит, откуд тај коментар. Први пут у животу чујем, али, хајде, пусти. И онда смо, наравно, рекао нам је, ја ћу вам поставити нека питања, можда вам неће бити пријатна, али морате разумети, рат је, да ли ми имамо оружје, да ли смо куповали оружје, нисмо и немамо. Да ли знамо некога ко је куповао оружје, не знамо, да ли познајемо неке «зелене беретке», не знамо. Рекли смо за службени ауто, за Асима смо рекли да је убијен, он је написао податке, Асимову улицу, број куће, он ће, каже, то испитати. Тај случај ће да испита. Чак је и фарбу од службеног ауто и регистрацију узео, он ће покушати да нађе тај ауто, све је он то фино нама написао за себе и онда смо ми рекли да, Бубица је рекао, ја сам дошао, ја сам се пријавио полицији у Србији. Мене оптужују да сам ја са неким, да планирам да убијем мог директора Јефту Суботића. Ја немам ништа са тим, нити сам планирао, нити планирам, ја не разумем одакле све те гласине долазе. Ја нисам хтео да идем у иностранство, ја сам ево дошао да се јавим и да кажем да нисам крив. Нема никаквих проблема, добро је да сте дошли, даћу вам пропуснице, али водите рачуна, немојте се пуно у граду задржавати, знате како је, рат је. И када смо се тако лепо испричали, нас двоје смо умали и ми се рукујемо са Павловићем. У том моменту улази Пажинов брат, тај који је рекао Јефти, Вашем возачу смо на трагу. Он само што је ушао на врата, подигао је руку и виче: Бубице, ја ништа не знам. Ми смо ћутали, управо смо излазили, ништа више није речено, изашли смо из канцеларије, мислим у себи, која је ово сада, ја ништа не знам, што њега гања уопште. А Бубица је у разговору са Марковићем рекао и то: мени је Јефто рекао да ми је полиција, да ми је неко на трагу, да су ме скоро пронашли, ево ја сам дошао да видим, ко је мени на трагу, ко мене тражи. Значи, улази после тога Пажин, Бубице, ја ништа не знам и прође у канцеларију. Ми смо изашли, сачекали, добили пропуснице, које ја нисам ни гледала, није ми било интересантно, дај само одавде да се изађе, каква је ово војска, каква је ово полиција, онај виче, српско име, хрватско име, муслиманско име, идемо. И ми смо Павловићу рекли да идемо у Мали Зворник код Тадића, да ћемо код њега бити, код Тадић Мила и тако је и било. Отишли смо прво у «Глиницу», узели наше пасоше, то нам је Танацковић донео, рекли смо да поздравим Јефту, да је све у реду, пасоше, новац и код Мила. Код Мила смо преноћили, сутрадан, Миле каже, знаш шта, овај, прелазе

преко моста жене, не мушкарци, него жене пуштају и тако оду кући, да обиђу кућу, да узму нешто ако их фали и шта ја знам. Ја кажем, волела бих да узмем нешто гардеробе за децу, за маму, а нека Бубица остане овде. Али када дођеш у Зворник, ако је све у реду, можеш га назвати, па ће и он доћи. Тако је и било. Ја сам прешла мост, војници су били врло љубазни. Чак сам ја једног замолила, да ли ти можеш са мном поћи, не знам има ли мени ко у стану, да ли је стан обијен, да некога не затекнем унутра. Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сами?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сама, Бубица је остао у Малом Зворнику. Нема проблема, двојица су са мном кренула и ми смо дошли код мене у стан, стан је био закључан, није било ништа обијено и сада ја питам њих, могу ли ја мужа да позовем. Он чека у Малом Зворнику да види да ли је све у реду, да дође, јер је он у међувремену, пре него што сам ја прешла мост, отишао, сазнали смо да нам је «Пеглица» још ту и договорили смо се да он када дође, да оде по «Пеглицу», па да ми све те ствари у ауто ставимо. И каже овај војник, нема проблема, зовите. Ја сам назвала, Бубица је отишао да узме «Пеглицу», дошли смо у стан, упаковали нешто ситница, отишли код маме у стан да упакујемо пар ситница и онда смо, пошто смо ми код Мила ту пар дана, навече, напију се, пуцају на све стране, није пријатно, у подне, тако, у току дана, ја видим Зворник, далеко је као ове зграде овде, фино видим свој стан, тишина је страховита у Зворнику, грозна нека атмосфера, прелази Дрину, чујемо музику, ори се, ој војводи Синђелићу, Марш на Дрину, ко то лаже, ко то каже Србија је мала. Мени је то тешко падало, све време сам говорила, коме свирају, да ли свирају Кујунџићу, ови људи које сам познавала да су убијени, Па, побогу, какви су ово људи, ко ово нама дође, какви су ово дивљаци, шта је ово. Да се разумемо, то су са џамије пуштали музику, то је барбаризам. Али исто тако, да су и са цркве пуштали, био би барбаризам и ја бих била шокирана, какви су то људи који се не боје ни Бога ни људи, то је Богомоља, то се не ради, било ми је страшно. Ја сам се уплашила од њих, да ли је могуће да постоје такви људи који тако нешто раде. У реду, због целе те атмосфере, ми не можемо кући, седимо код Мила, жена му је у Београду, ми два-три дана, Миле виче, па ја не знам шта ви седите овде, зашто не одете у Немачку. Кући не можемо. Код њега смо ту. Ја се бојим пуцњаве, смета ми она музика из Зворника, страх ме свега, отиђите брата мили, деца и Зиба су ионако тамо. Бубица је назвао, да, то за стан, узео је «Пеглицу», спаковали смо ствари и у међувремену смо и са Милом разговарали, дај, најбоље је да идемо, шта ћемо овде. Ја видим моју кућу, не могу унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не можете, јесте хтели, јесте пробали, јесу Вам ови рекли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нико мени није рекао да ја не могу и да не смем. Рекли су ми чак, и Миле ми је саветовао, отиђи, пређи мост, жене прелазе, па позови Бубицу, то сам и урадила. Али, таква је атмосфера, нико не прелази мост да живи у својој кући, само пређе мост, дође у стан, неки да виде, да није обијен, опљачкан, неки да узму пар ситница, као што сам ја хтела, што ми треба за пут, неки, ето тако, са страхом су сви, али жене су прелазиле мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са послом, да ли радите још или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми не радимо, не, не радимо, ми смо у Београду, у Институту добили од Пажина Војина, он је дошао из «Глинице» и он је нама издао уверење о принудном годишњем одмору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ми неке копије докумената.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је то нама издао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте на принудном одмору?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: На принудном годишњем одмору, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли добијате неку надокнаду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисмо ништа добили, Радмила Аџинубеговић је била, она је Српкиња, удата за Муслимана из Зворника и ишла је у «Глиницу», тада су требале плате да нам легну и нису јој дали. Речено јој је у кадровској служби, идите код Изетбеговића, па тражите плату. Нико од нас није, нико од Муслимана није добио плату мартовску, у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од Срба, да ли сте чули?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Срби су добијали и помоћ новчану и плату, коју смо и ми зарадили, али нама нису дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио, да ли Вам је познато то, јесте чули неке приче, нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ми познато ко је то одлучио, али, ето, Радмила је била и каже, каже ми, овај у кадровској, идите код Изетбеговића нека вам он да плату. Тако да нам није падало напамет да питамо, помоћ, плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оно када сте са овим мајором Павловићем, кажете, растали, а пре тога, Ваш супруг му исприча због чега га тражи, шта он каже, не траже га или ће он то испитати или како се растајете, да се опет видите или не? Како сте Ви схватили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он ће то испитати. Добро је да си се јавио, биће све у реду, али он ће то испитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли стварно постоје гласине да он хоће да убије директора или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не да ли постоје гласине, у том смислу, да ће да се распита, да ли је истина или није, али то је прихваћено као изјава која се акцептира да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ваш супруг давао неку изјаву, па је то записивао, или овако био разговор?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, нас троје сами, разговор, он је једино записао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове податке брата?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Који је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, никакву званичну изјаву му нико није узео, или нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко из полиције да је дошао да га испитује?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, једини и искључиви разговор је био са мајором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел није рекао да ви сада смете да идете или да не смете, да имате неко ограничење?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добићете пропуснице, али ја вам саветујем да се не задржавате у граду, јер је ратно време, знате како је опасно. Значи, дао нам је савет, јер је он ту, знао је отприлике каква је ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада, значи, ви сте у Малом Зворнику и како одлучујете да путујете, да отпутујете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Кажем Вам, пар дана, цела та ситуација, онда, ја шта ћемо стварно овде да радимо, што седимо, кући не можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не треба хвала, нико се не враћа у Зворник, него само посећује преко моста и то жене па се враћа, шта ћемо у целом овом белају. Идемо у Немачку, тамо су нам деца и мама код сестре. Нормално, контактираћемо, телефонираћемо, видећемо, па када буде нека нормална ситуација. Зашто у Зворник народ не долази да живи, то ми не знамо, јер више нисмо у контакту ни са ким. Смирено, нема више колона које долазе у Мали Зворник, рецимо, Слоба, Милетова жена она је дошла у Београд, каже, ја више Јасна нисам могла гледати оне колоне жена и деце како кукају и плачу. За мене је било грозно и страшно да видим, када изађем на улицу, у Малом Зворнику је сасвим нормалан живот, продавнице раде, пумпа ради, банка ради, жене овако доконе стоје на прозору, гледају, мени је то било страшно. Ја сам педесет метара преко пута, ја сам избеглица, убили су људе које познајем, за које сам емотивно везана, то ме боли, не смем кући да идем да живим, јер се бојим, а овамо је нормалан живот. То је за мене било абнормално, јер је то ту, близу, Мали Зворник, то је увек било исто што и Зворник. Углавном, кажем, због свега тога, оно шта, Миле виче, ја не знам шта ви чекате овде, идите па када се смири, када се среди, када се може кући, вратите се. Бубица је назвао Суботића и каже му, директоре, ја намеравам са Јасном да идем у Немачку, шта Ви мислите? Код Мила смо, непријатно нам је више да будемо и Миле виче, једном приликом нам је рекао, искрено да ти кажем Бубице, није ми ни пријатно. Шта седите овде, мени су почели да говоре, шта ти чуваш Муслимане. Мислим, то је већ прелило било чашу због Мила и због свега, шта чекамо ми овде, идемо. И Суботић му је, ја питам Бубице, шта ти каже, ништа, каже, можда је и најбоље да тако урадите, па, када буде нешто другачије, онда се вратите. И сада, наравно, ми причамо, треба да се јави мајору да иде, да види Бубица да ли је шта сазнао за Асима и ми смо отишли нашом «Пеглицом» у Стандард, око подне. Долазило је страшно пуно аутобуса са војском, са прљавим чизмама, негде долазе из шуме, из шуме се пуца, на портирници Бубица виче, пређи ти овамо, ако почне пуцњава, бежи са аутом сама, вичем, нећу да бежим, сачекаћу тебе. Углавном, на портирници обадвоје, Бубица пита, да ли је мајор Марко Павловић ту, није, шта ти треба. Хоћу нешто са њим да причам. Па, треба ли ти какав документ, вели Бубица, не треба, имам нешто важно са њим да попричам. Човече Божји, јел ти видиш да се не зна овде ко коме командује, ко пуца. Ако ти не треба шта важно, иди. А заиста пар Зворничанки сам видела, саме са децом, кренуле су доле, Козлук је доле. Има ту и цивила који се мува по улици, није им место ту, из града су, али, једноставно, као изгубљени случајеви негде се крећу. У реду, вели Бубица, мајор није ту, јавио сам се, углавном. Тражио сам га, уосталом, није то ни толико битно, шта ћу, сазнаћемо једног дана шта је било са Асимом. Вратили смо се код Мила и за Немачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте остали у Немачкој?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми смо, ја мислим, 20. априла отишли. У Немачкој смо остали до 09. маја, субота 09. мај сећам се био је, кренули смо из Немачке, сећам се да је била субота, 09., зато што смо у међувремену чули да су власти у Зворнику, ко је био, немам појма, да су издале чак и саопштење преко Радио Зворника, да се становништво које је отишло из Зворника, ако намерава да се врати, мора да се врати до 15. маја. У случају да се не врати, изгубиће стан, сву имовину и посао. Зато смо највише, због тога смо се вратили. То је било 09. маја,

значи у Немачкој смо цело време ту. Звали смо ми и Младенку у Београду и звали смо и у «Глиници» Перу, Бубица је чак назвао Суботића, пре него што смо кренули и каже: директоре, ја намеравам да се вратим са Јасном. После сам га питала, шта ти је одговорио, каже, Суботић ми је рекао, Бубице, ја ти не могу саветовати ни да се вратиш, ни да се не вратиш. А Бубица је још увек у мирнодопским условима у глави, за њега је све нормално, и каже: директоре, шта ми је са аутом, јер био је у Кикинди на поправци. И виче, јел ко ми довезао ауто из Кикинде, јер он ће на посао, планирамо кући на посао. Перо Серпуковитин поручио, можемо доћи, у њега имамо поверења, Младенкина мама се вратила у Зворник, Љиља, моја најбоља другарица се вратила у Зворник, удата за Муслимана, Тадићи планирају исто да се врате у Зворник, договарамо отприлике истог датума да се вратимо. Они су сазнали исто, Зејнилагичи су се вратили, који су били са нама у подруму, Сравовићи, што значи, народ се враћа. Све је нормално, идемо кући да се вратимо, да живимо. Последње што је било, пре него што смо кренули, Бубица ми каже: знаш шта, Јасна, ја сам хтео да живим у иностранству када сам био млад. Идемо, деца нека остану и мама, покретљивији смо без њих, да видимо, да ли ради школа, да ли раде продавнице, нешто купити да се једе, јел иоле ишта нормално. Брига мене како се зове председник општине. Идемо да видимо, да ли се може живети. Ако не може, запалићемо све што имамо, вратићемо се, не у Немачку, идемо на крај света. Онда ми је стварно свега доста. У реду, идемо. И ми смо деци нашој и мами и сестри рекли, ето нас за седмицу-две, још је Бубица када је кренуо, купио онај часопис за стара аута, пошто је «Пеглица», узео он од брата ауто, његов није отет, па ћемо ми по децу доћи, па већ је причао о томе, како ће он набавити други ауто. Ништа. 09. маја, субота, јесте био 09. мај, јер њега су киднаповали 11., ухапсили. Дошли смо у Аустрију, навече, ноћили код његове сестре која живи већ годинама, и пре рата у Аустрији, ноћили смо ту, чуо се са својим старима, они су у Зворнику, нису нас нешто упозоравали, није нормална ситуација као што је била, али мирно, народ се враћа. Алија му је брат у Тузли и са њим је причао, виче, будалашу један, што још не сачекаш, шта имам да чекам, хоћу кући. Тако је и било, ноћили, тако смо и планирали, да би 11. у понедељак били у Зворнику, да преко викенда не будемо баш и даље код Мила или боље је када је радно време. Тада можемо, значи, одмах да се јавимо, због тог саопштења, да смо се вратили, радни је дан и ето, да видимо каква је ситуација, када будемо доле, видећемо. У недељу смо стигли у Мали Зворник, предвече и отишли код Милета Тадића, то је овако било прилично веће село, било је Зворничана, мешовито. Мени је и дан-данас тешко да кажем Срба и Муслимана, јер могуће да се тако делимо, да је то наша дефиниција, идентитет. Поседили смо и Миле је тренутно био у Београду, дошао, тако, мало смо причали, смејали се, мало плакали и у једном моменту приметили смо преко Дрине у шуми ватре и питамо шта је ово, какве су оно ватре. Каже Миле, оно четници пале муслиманске куће. Молим, па зар се то није смирило, шта то треба да значи. А у Зворнику, цели Зворник видимо, шатри, град, светла у становима горе, а мени драго, ево се пуно народа вратило, супер. Ујутру, око седам, доручкујемо, попијемо кафу, Миле вели, оставите пасоше и девизе, не требају вам, идемо нас двоје у Зворник, прво у општину да се јавимо, онда кући. Прешли смо мост и сада горе се иде према општини, овако узбрдо, са друге стране, од стране болнице наишла је ова Бисерка, медицинска сестра, зна нас и како смо до ње дошли, она виче, а шта ћете вас двоје овде. Што, рекох, Бисерка, шта ћемо ми овде. Каже, чула сам, хоће да нападне град, ови доле из Каракаја свађају се са овима што су у Зворнику, чији је Зворник, ко га је освојио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су који, јел каже?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ништа рекла, нити сам је ја питала. Ми вичемо, вратили смо се, хоћемо у општину, питам ја, како ти је муж, како су ти деца, добро су, како је Лејла, једну што сам знала добро и значи, ми смо кренули према општини. Успут Бубица виче, знаш шта, ако нам буду обили стан, чули смо, обијали су станове, пљачкали, крали, нисмо знали шта је са нашим станом. Јасна, ако нам буде обијен стан, нема проблема, имам ја у подруму резервну браву, па ћу је ја променити. Идемо право у општину. И дошли смо до општине. Једно десетак метара пре општине, са десне стране, Бубица мени каже: види, Јасна, оног десно, онога знам, он је из «Глинице». И ја сам погледала, то је био Зебић кога знам из «Глинице», нисмо се ни поздрављали, чак онако из виђења, ја вичем, знам ко је. И онда смо дошли, ту је улаз од општине. Ми смо таман преко пута улаза, држимо се за руке, ја сам била са десне стране и лево сам угледала Веру Плазинић која је радила са мном у канцеларији. Она је Српкиња, муж Хрват, пробијала ми је уши са транзисторима, са вестима, боји се шта се дешава у Хрватској, ако шта буде у Босни, убиће јој мужа и децу и шта ја знам. Старија жена, била је страшно паничар. Ја, како сам је угледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало микрофону ближе.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја како сам је угледала, ја сам пустила се од Бубице и пошла сам да јој приђем и Вера, здраво, како си, како ти је Анте, како су ти деца? Она ми виче, добро су, и у једном моменту, не знам, али учинило ми се да нешто са њеним лицем није у реду. Укочила се сва. И онда сам се ја окренула, шта је то иза мене и у том моменту сам видела Бубицу, подигао је руку. Један војник, после сам сазнала да је, да се зове Миле и да ради за Марка Павловића, да је специјалац, али тада нисам знала ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то сазнали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То сам сазнала лично од Мила, од Гогић Мила, који ми је рекао да је командант специјалних јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тај Миле, то је неки други?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овај Миле који га је ухапсио, то је други, то није тај?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, то је Миле, чије презиме не знам. Бубица је подигао руке, он га брзо претресе. У следећем моменту пришао је Зебић и ухватио га је за десну руку и поведе га низ улицу. Ја сам се заледила, укочила, шокирала, шта је ово. Ја сам успела само да кажем, Бубице, шта ћу ја сада. Он је већ био можда пар метара даље од мене, али се само окрену и каже, ништа. И оде. Ја га више никада нисам видела. То је последње било што ми је рекао. Зашто сам ја, хиљаду пута сам ја себи поставила питање, што ја нисам кренула за њим, што га још нешто нисам питала, а што нисам питала ове, а шта хоћете од њега. Али Вам кажем, биле су секунде, такав шок, да сам се ја у месту укопала. Колико сам ја дуго стајала ту, ја Вам могу сада рећи да је било пет минута или пола сата, лагала бих Вас, јер ја се више не сећам. Било је пуно Зворничана испред општине, пуно који су дошли да пријаве своје станове и да су стигли, пуно њих ме познавало и оно, сви су видели шта је било и оно, Јасне, не бој се, биће све у реду. Ја сам се вероватно и тресла, немој тако, немој случајно да почнеш да плачеш, биће све у реду. И у једном моменту, преко пута, у једној кући, једна познаница Кика, мени са прозора маше, ајде код мене на кафу, ја вичем, не могу, чекам Бубицу. Након, значи, краткога времена стиже бела «Лада», на њој посмртница неког Рамба, који је непосредно пре

тога убијен на Кули, то сам после од ових сазнала специјалаца. У ауту четворица, Гогић Миле, Миле, Зебић из «Глинице» и Перишић Титомир. Ја када сам Перишић Титомира видела, као да сам видела свог Бубицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зворничанин, мој школски друг, моја генерација. Његови родитељи и моји су били добри кућни пријатељи, значи, детињство смо провели заједно и одрасли и све. Титомир, сада ћу ја да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је завршио школу, Вишу школу унутрашњих послова у Београду и радио је у територијалној одбрани Зворника. Сада, коју је функцију он имао, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био у тој «Лади»?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је био у тој «Лади».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био у некој униформи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ова тројица су била у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војној или полицијској?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Полицијску је имао Миле који га је претресао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који га је ухапсио?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тај који га је ухапсио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумевате када кажете полицијска, по боји или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Милицијска униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она плава?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Плава, нормална милицијска униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај други, кажете, Зебић, шта је он имао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зебић је имао ону шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирну?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, маскирну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега знали од раније?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, једино кога сам познавала то је био Зебић, јер Зебић је радио у «Глиници». Мила Гогића и Мила први пут у животу видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када тог Гогића видите, пошто њега сте почели да помињете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогић је дошао са аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви сазнајете да се он зове Миле Гогић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сутрадан, код мене у стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек сутрадан? Зато што испада сада да га већ знате, пошто му кажете име и презиме?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сутрадан у стану ја сам сазнала како се зову, ко су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, долази «Лада», њих четворица и Ви?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Њих четворица, ја знам само Зебића из виђења, који ми је ухапсио Бубицу и одведе, не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Титомира?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И Титомира, а Титомир је ту, одлично, некога познајем, сада ћу да сазнам шта се ово дешава. Титомир је изашао из аута и каже: Јасна, уђи, ја сам ушла и каже мени, Јасна, сада ћемо да одемо код тебе у стан, а онда ћемо да одемо код Бубициног оца, да прегледамо станове. Важи. Дошли смо код мене у стан, стан је већ био обијен, као да је оркан прошао кроз њега и било је јако

пуно породичних слика на столу и тако даље. Онда ја кажем, хоћете да скувам кафу, скували смо, Титомир каже, Јасна, видим да је све испретурано, дај молим те да ми још више не претурамо, сва документа Бубицина која имаш, дај нам, и приватни и кућни именик. Ја сам то њему дала, попили смо кафу, отишли смо код Беге, код његових родитеља. Вест да је Бубица одведен је као блиц прошла кроз цели град. Они су већ знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Родитељи његови?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Родитељи су већ знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и тај, за кога кажете да сте сутра сазнали да се зове Гогих, јел и он био у стану?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он обучен? Да ли је и он у некој униформи или у цивилу, тај Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Униформу је и он имао, није била милицијска униформа, није била шарена, била је ЈНА, не знам, Бубица је имао ту униформу код куће. Ја мислим да је био у милицијској или Југословенске народне армије што су сви Југословени имали, тако, углавном није био шарен. Онај је имао маскирну униформу, овај други је био милицајац, а овај трећи је тако нешто имао. Дошли смо свекрве и свекра, они су већ знали и углавном свекрва, чим ме је угледала, одмах сам сазнала да знају, јер ме је загрлила и онда ми је само прошаптала, што ми доведе дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Што ми дете доведе, ја сам се запрепастила, она се мени хиљаду пута до сада извинила, Јасна када смо чули, оно, знам да га ти ниси довела, знам Сабина ми је причала да сте били код ње, ноћили, причали сте ту ноћ и са нама, али ми је било страшно. У реду, онда су они прегледали ту, ја кажем, када већ прегледате све, идемо код моје маме у стан, да не долазите опет трећи пут, одмах да видите, има ли шта. Када смо излазили од мене, били смо и у подруму заједно, у том склоништу, наравно, нису нашли никакво оружје, нису нашли ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу, шта траже?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Оружје. Ја сам питала, када смо дошли код мене кући, велим, Титомире, Богати, шта тражите, мислим, ако хоћеш кажи ми, каже, тражимо оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неке папире, документа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ништа, једино то што су тражили, Бубица сва документа која имају у кући и приватне кућни именик да им дам. Ја сам то дала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи, те папире, документа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мени је то увек стајало у једној ташни код куће, из које смо ми када смо кренули, одмах пасоше извадили и за моју мајку која има пејсмејкер легитимацију и отишли, и сведочанства, увек је то било у кући на једном месту и ја сам то одмах нашла ташну, извадила и дала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали овог Титомира, зашто су га ухапсили, да ли он зна, шта он каже?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када смо излазили из мог стана, ја сам чекала прилику да ова тројица оду испред нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови непознати за Вас?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да и онда сам ја, они су силазили први, Титомир па ја, ја сам Титомира за сако, Титомире, шта је ово, знаш да ми је Бубица одведен.

Каже он, знам. Па, човече, зашто, зашто, шта се дешава? Ех, Јасна, када муж нешто учини, жена је последња која сазнаје шта је учинио. У том моменту ми се смучио и згадио, еј, па јеси ти нормалан. И крене, неће више са мном да прича, па јел могуће, јел могуће да ми тако нешто каже у оваквој ситуацији. Када смо изашли од маме из стана, ја сам му рекла: слушај, Титомире, ја видим, ти си овако службено лице, нас двоје нисмо више ни пријатељи, ни познаници, ни јарани, хоћу сада као званично лице да ми кажеш, где ми је Бубица, ко га је одвео и зашто га је одвео. Не могу ти ништа рећи. Од кога могу да добијем информације? Где ти идеш, идем код Тадића у Мали Зворник, аха, добро, знам ја где је то, Радничка улица, овако, јесте. Бићеш обавештена. У реду, хвала, довиђења. Где ћеш ти, ја идем, у реду, можеш да идеш. Ја сам пешке отишла у Мали Зворник, улазим код Милета и код Слобе, они већ знају. Седи, кажем, каже, одведоше Бубицу и ви знате већ, Миле виче, Јасна, морамо да нађемо, да видимо, како ћемо, морамо да нађемо везу за Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже, Тадић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тадић мени каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тај Миле, кажете, имао је аутомеханичарску радњу у Малом Зворнику?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је чуо за тог човека, да ли га Ви питате, ко је тај човек?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није мени на ум пало у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тада повезали да је то онај човек о коме сте причали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно. Он виче, Јасна, морамо да нађемо Марка Павловића, назваћу ја некога, имам веза, његов је адвокат брат у Малом Зворнику и тако даље, мислим, познајемо се, стари су Зворничани. Каже Миле, не тражи никога, ја га знам, ја га знам, Миле, па сећаш се када смо били код тебе, причали смо, да је био у Стандарду, да смо га нашли. Важи, Јасна, иди ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, јесте питали Милета да ли он зна нешто више о том човеку, ко је?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, то су били такви тренуци, ја сам само хтела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, Ви га знате и Ви ћете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Миле, не мораш никога да тражиш. Идем ја. Он је мени пар кофера избацио из «Пеглице» да имам места да седнем, ја сам изашла и кренула према Каракају, пошла у Стандард, јер ја сам Марка Павловића упознала у Стандарду. Дошла сам доле, пусто, празно, има само стражар, неки човек у униформи, значи, стражар. И питала сам, да ли је ту Марко Павловић, каже он, није. Пошла сам у Зворник, у центру града сам срела, исто са «Пеглицом» Славко Савић вози, раније радио као правник у «Глиници», у то време је био председник кривичног суда у Зворнику или тако некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време рата?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, пре рата?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У «Глиници»; па, значи, отишао у суд и сада се заратило. И овај, блендовала сам му, паркирала и он је стао и он сасвим нормално, здраво, Јасна, како си, нисам никако, одвели су ми Бубицу, тражим Марка Павловића. Рекли су ми да ми он може помоћи. Каже он, знаш шта, Јасна, ово што ћу да ти кажем, немој никоме да говориш. Марко Павловић ових дана вози «Стојадина» белог, без регистрације и тако можда можеш, ако наиђеш познати, он може бити на

Видиковцу у хотелу «Дрини» или у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику. Он кренуо већ са посла кући, а он живи у Малом Зворнику. Каже, иди прво на Видиковац, хајде, сама, сачекаћу те, у Мали Зворник да не возиш сама, отићи ћемо заједно. И тако је и било, ја сам дошла на Видиковац. Преко пута Видиковца улица је била затворена, војника је стајало тако ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај хотел у Дивичу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Хотел у Дивичу, да. И зауставила сам, они су ме зауставили, наравно, ја сам стала и добар дан, добар дан. Ја кажем, извињавам се, тражим Марка Павловића, да није можда унутра, у хотелу. Не, он није ту. У том тренутку сам чула око мене они војници вичу, Бубицина жена, Бубицина жена, ја од њих никога нисам знала. Али сам чула да су они мене препознали. Захвалила сам се, дошла у Зворник, одмах са Тадићем преко моста у хотел Језеро, тишина, мирно, нема пуно аута, нема војске, нема ништа. Нисам ни улазила у хотел. Славко виче, хајде код мене на кафу, кажем, Славко, хвала, други пут, чекај молим те, само да ово завршим, хвала ти на свему. Јави се ако будеш могла и долазим у Зворник испред хотела «Дрине» и тада сам угледала «Стојадина», белог, без регистрације. То је за мене био знак, значи Павловић је ту. Нисам хтела да уђем на главни улаз, јер је јако пуно војске било, ајде, рекох, можда је мирније на рецепцији, улазим и ту је било војске и како сам ушла, ту је рецепција, са друге стране је сала за ручавање. Ту је било јако пуно столова и војске је било пуно, јако пуно. У једном моменту срели су нам се погледи, Марко Павловић и ја. Он како је мене угледао, те секунде је скочио са столице и каже, зашто сте Ви побегли и то виче из сале, овамо где сам ја била, била сам овако подаље и кажем ја, није тачно да смо побегли, ко је побегао. Идете сада са мном, ја ћу Вама доказати да сте побегли. Повео ме и довео ме у територијалну одбрану, у његову канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је сада канцеларија, у граду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није више тамо где сте били у Стандарду, у Каракају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, он ме је одвео у територијалну одбрану. Само што сам ја села, каже он мени, Ваш муж је био овде код мене, јутрос. Мени се окренула она соба. Ја мислим Бубицу одвели некакви криминалци, некаква нерегуларна војска, неки бандити, неке будале, ја дошла код Марка Павловића, који је овако званична власт, оставио овако леп утисак на мене, да је паметан човек, осим оних коментара за имена. Бубица је био код њега, молим, нисам му ништа, била сам шокирана. Дошла сам да тражим помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај исти дан, заправо, је ли тако?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Исти, све се дешава исти дан. И онда ми је рекао, између осталог, Ваш муж је учинио страшне ствари. Ја сам тражио од њега да напише изјаву, био је јако дрзак, два пута је бацао папир. Ја сам га послао у затвор. Нећу Вам дозволити да га видите, да му се јавите, да му пишете, или било шта да му пошаљете. Једина услуга коју могу да Вам учиним, да, ја сам онда рекла, добро, у реду, јел могу нешто да Вас замолим. Ако можете да ми обећате да ћете се фер понашати према Бубици, да ће у затвору имати једну фер истрагу или суђење, ако дође до тога, да ћете бити коректни према њему и праведни. Једино што могу да Вам обећам, што могу да учиним за Вашег мужа, то је да га спасимо од двојице Муслимана када изађе у затвору у шетњу, јер они су толико љути на њега, да су спремни живом да му огуле кожу. Молим, ја на то ништа нисам рекла. Ја сам покушавала на све начине да мајору докажем, покажем да није тачно да је он урадио,

шта је, није ништа урадио, испричала сам како смо отишли у Немачку, шта се са нама дешавало и тако даље. Између осталог сам му рекла, добро, мајоре, када сам видела да више намам шансе, у реду, мајоре. Како Ви тумачите да смо ми побегли, не могу да му докажем да нисмо побегли, како Ви тумачите, кажете побегли смо, у реду, како Ви тумачите да смо се ми вратили, тако лежерно, добровољно, и ако смо побегли, неке страшне ствари је Бубица урадио. Њему су претили да ће му убити децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То он каже?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мајор тако одговара, њему су претили да ће му убити децу. Ко му је претио у том моменту, мени се срушио сав свет када ми је поменуо децу, они, значи, цело време је било, урадио је нешто страшно, они су му претили, нека двојица Муслимана хоће да му гуле кожу. Ја сам видела да немам шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже, ко му је претио, Срби или Муслимани?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није рекао, једино је рекао два Муслимана ће да му гуле кожу, а оно – они, или, урадио је нешто страшно. Добро, ја када сам видела да не могу ништа урадити, неће ништа да ми каже, неке ствари су ми стварно биле, ја се извињавам, али будалаштине. Каже, он је њих звао из Немачке, кога је звао Бубица из Немачке, њих, а откуд Ви знате? Одмах сам га питала, откуд Ви знате да је он звао из Немачке? Они су ставили нама наводно прислушкиваче, мислим, то када ми је рекао, онда сам видела, ја са овим човеком немам шансе. Када ме тако дочека, без везе, када ми даје такве безвезе одговоре, добро, ја сам рекла, у реду, мајоре, молим Вас, можете ли да ми кажете, како ја могу да добијем информацију о мом мужу, да сазнам шта се дешава. Каже он, можете од мене да сазнате, можете да дођете код мене, а ево Вам и број телефона. Верујте ми, у том моменту, ја уопште нисам веровала да ми је дао исправан број телефона. Контала сам и ово ме је слагао, написао ми је сигурно безвезе неки број, међутим, број је био исправан и тачан. Када сам изашла из територијалне одбране, напољу стоје они војници. Један старији човек, никада га у животу нисам видела, пролазила сам поред њега и у том моменту он је погнуте главе само мени шапнуо, дођите овде у седам сати, имам нешто да Вам кажем, не могу сада од ових војника. Ја нисам коментарисала, прошла сам и онда сам стала и гледам где ће стати. Погледала сам, пет сати. Два сата да стојим на улици, не могу. Војска окол, не смем, а стан ми је преко пута и одлучим, идем кући. Идем у стан, мени је секунда до територијалне одбране. Ја сам се попела у мој стан, знала сам да је стан само притворен, да је обијен и како сам отворила врата, у мом ходнику је упањено светло. Са десне стране где је била комада за телефон, стоји из дечије собе повањено, мали телевизор, гитара, компјутер, музички стуб и Бубицино једно одело преко свега тога са офингером. Наравно, одмах ми је прошло кроз главу, неко је у стан дошао да краде. У следећој секунди излазе тројица из дневне собе и овај један, каже, а и ти си дошла. Улази овамо, мени, у дневну собу. Он је сео на кауч, ја сам села на фотељу, а шта, твој муж хоће да баци бомбу Суботићу у Београду на стан. Ја кажем, човече, то уопште није истина, шта ти пада напамет. Јесте, јесте, а и ти си дошла. Њега смо сада олешили, а сада ћемо и тебе. Ја кажем, добро, ако је тако, нема проблема. Онда ми је он узео ташну у руке и све изручио и онда ме је ухватио за руку и виче: шта су то код тебе такве вене? А ја ваљда од целог напора, цели дан, нормално, отечене руке, да ли се то ти дрогираш, заврнуо,

вероватно гледа да ли има трагова од инекција. Какве су ово будале. Један онај високи, он је овако повијен и хода по стану, онај трећи мали стоји и гледа. Ја сада гледам шта ћу сада, шта ће бити од мене. У једном моменту ми је пао на памет Марко Павловић, сада ћу ја њему да кажем, ја за десет минута имам разговор, то сам им и рекла, еј, момци, ви можете овде остати, ја за десет минута имам састанак са мајором Марком Павловићем, јер сам знала, сазнала пре сат, овог момента, да је он командант града, да је мајор, да је званична власт, хајде, па можда они неће смети сада мени ништа да ураде. Можеш да идеш, али нам скувај кафу. Ја сам пошла и онај високи, што се мени од страха учинио да је два метра висок, стани између кухиње и дневне собе. Ја сам стала и гледам шта ће сада од мене. Он овако и око мене кружи пар кругова и виче, сада можеш кувати кафу. Скувала сам кафу, пријатно вам, ето мене када завршим разговор. Истрчала сам испред зграде, када испред зграде Зоран Јовановић, наш комшија са десетог спрата. Годинама га знам. Био је супер са Бубицом, ја са његовом женом и тако даље, они су били нашој деци на рођенданима, не увек, син иде у војску, на испраћај нас позива, ту је и Титомир Перишић, мама увек скува нешто када жена пође да посети војника и тако, сасвим фин човек, нормалан, наш Деда Мраз у забавишту и тако даље. Он је био резервни мајор пре рата. Он је тада био у својој униформи испред зграде и било је прилично Глиничара, ја више не знам ни како се зову, из виђења сам их знала, војска се, можда два или три камиона. Ја како сам угледала Зорана, као Титомира када сам угледала, Сунце ме је огријало и пришла сам му и он: здраво, Јасна, како си Зоране, нисам никако. Нека тројица су сада горе у мом стану, дошли су да пљачкају и толико сам се од њих препала. Зоране, знаш ли да ми је Бубица одведен? Не знам, где? Немам појма, Зоране, молим те, молим те, помози ми. Нема проблема, Јасна, немој да се секираш, биће све у реду, распитаћу се и мене је овако преко рамена загрлио, биће све у реду. Одједном у том моменту она тројица што су била код мене у стану, излазе из зграде, Зоран хоће да иде, седају заједно са Зораном и одоше. У том моменту, нада, и Зоран ће нешто за нас да учини, пала је у воду. Јер видим, ови су са њим, прво немогуће да он не зна за Бубицу, и ако не зна, ови што су дошли у мој стан да пљачкају, дошли су са њим, претпостављам да зна где су и шта раде. Није важно, ја сам заборавила и за онога да треба нешто да ми каже, ја сам само села у ауто и једина мисао ми је била, бежим, идем у Мали Зворник. Е, сада преко пута мог улаза је зграда обданишта, ту је била пре радио станица. Ја сам у рикверц и пошла сам уз улицу и нисам возила два метра, војник испред аута, госпођо, станите.

Констатује се да у 11,28 часова главни претрес напушта адвокат Слободан Сташевић, те да ће га у наставку главног претреса мењати адвокат Шалић Миломир.

Констатује се да је приступио бранилац, адвокат Драган Ђокић.
СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Изађите, одвели су ме у забавиште, у једну малу канцеларију, са једним радним столом. Није била велика радио станица, ја знам како су те станице изгледале, горе ми је другарица радила у Радио Зворнику, један сто овако, са стране столица. Седите. Ја сам села и у том моменту сам испред себе видела папир, изјава, Бубицин рукопис, препознала, знам да није била потписана. Успела сам само прочитати, када је почео рат у Зворнику, био сам са породицом у

подруму. У том моменту је мени страшно позлило, осетила сам мрак ми долази на очи, врти ми се у глави. Ја сам рекла, молим Вас, хоћете ми дати чашу воде. А сада који тај, после сам чула, ословљавају га са Мачак, а шта је госпођо, шта си се препала. Када си набављала оружје са мужем, ниси се бојала. Ма, дај, човече, какво оружје, шта се уопште све дешава, то није истина. Ја шта је, него истина, ја шта је него истина. Ви сте свашта радили. Нисмо ништа радили. Бубица је признао све. Шта је признао? Признао је, све је признао и написао је да си ти његов саучесник. Ја кажем, дајте ми да прочитам ту изјаву. Е, не могу да ти дам, ако ти дам, морам те убити. У том моменту ја видим и он ме зафркава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај Мачак?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је тај Мачак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он исто у војној или полицијској униформи или у цивилу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је у милицијској униформи био тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, одакле је тај човек? Како прича, као да је Зворничанин или да је?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никада га у Зворнику нисам видела, говори екавски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Екавски?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ни жаргон као што је, рецимо, у Београду или неки специфичан. Екавски говори као и они наши Зворничани, који екавски говоре, Срби, ништа специфично. Углавном, ја негде до пола девет, покушавају на све начине од мене да сазна да смо ми нешто страшно радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све ту у обданишту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Све је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ту у обданишту, јел Ви видите, како то изгледа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам после сазнала да у обданишту, то ми је рекао Гогић, то ми је рекао Зебић и Миле, њих тројица, то су били моји специјалци, они су мене чували, заиста су чували, на чему сам ја захвална због моје деце. Сазнала сам од њих, јер Гогић ми је рекао, да су стационарани у забавишту, да ту спавају да су специјалци Марка Павловића, да је он командант, да му је Миле заменик и да је Мачак мене претходне ноћи испитивао, иако није имао право на то, али пошто су они ту ноћ били у Лозници, онда је он узео себи за право, тако ми је бар он рекао. Углавном, Мачак, ја на крају више нисам, имао је Бубица неку другу жену, код Беге горе живи са њом, каже да је отишао на службени пут, а уствари је са њом, да је он то радио, све те страшне ствари, са њом је набављао оружје. Ја сам на крају, више нисам имала снаге, изашла, ја сам само почела, Бубица је добар муж и добар отац и није истина то што говори. Око пола девет каже он, изађи сада напоље, ено ти две комшинице стоје. Заиста, види се, испред нашег улаза, али немој случајно да говориш шта смо овде причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Мачак?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да и остани ту, позваћемо те. Наравно, ја сам изашла, не смем ништа да кажем, онако испод гласа, јој, знате ли да ми је Бубица одведен, знамо, не секирај се, биће све у реду, немој сада да причате да виде ови, рекли су да не смемо ништа да причамо. Не бој се, Јасна, биће све у реду, јој страшно ми је, јој, видите ви, ако можете нешто, ја сам била ван себе, ако можете нешто да сазнате, ја не знам да ли ће они мени сада нешто да ураде, али молим те Лејла, молим те Бисо, видите ви, углавном, то је прошло пар минута, виче Бисерка,

сада ће полицијски сат, ми морамо Јасна у кућу. Ја кажем, добро, важи, видите, ја морам овде да останем, не знам како ће бити даље. Мислим, било ми је грозно, грозно. Уплашена сам била, шта ће сада бити. Углавном, оне су отишле у кућу, ја сам била минуто-две још напољу сама, стојим, чекам шта ће бити, зову поново у забавиште и сада Мачак каже, ти ћеш да идеш у свој стан и немој да се мрдаш из њега. Ја кажем, ја не идем у мој стан. Има да идеш, не идем, ја сам била у стану, тројица дошла да пљачкају стан, откуд ја знам, долази мрак, то је мај био, девет сати, још увек је било видно, ја нећу у мој стан. Молим Вас, немојте ме слати у стан. Ја нећу Вама сметати, ја ћу напољу да стојим. Е не може, ја кажем, ја у мој стан нећу. Онда је, наравно, Мачак, дошао на идеју, добро, важи, ако нећеш да идеш сама, ја ћу да идем да те чувам. Још ми је било горе, где ћеш ти са мном у стан, шта хоћеш од мене. И тог момента је, не знам да ли ме је варао или је заиста некога назвао, подигао слушалицу телефона и каже: еј, слушај, овде је Буљубашићева жена, да, да, да, и она је свашта радила, у све је умешана, зна све. У реду, ја ћу бити до девет, до десет, а ти дођи после десет. И спустио слушалицу, каже, идемо. У том моменту, толико сам се уплашила за себе, шта то значи, ја ћу бити до десет, а ти дођи после десет. Ушли смо, дошли смо до мог улаза, мрак. Ја сам видела код комшија Нинковића, гори светло на трећем спрату. Покушавам, кобојаги, не могу да отворим улаз. У једном моменту сам дрекнула, тетка Јованка, у том моменту шта сам ја хтела тиме, ваљда да ме чује, да зна да сам ја ту, ако се мени нешто деси, да зна да каже где сам била, ко је био са мном и тако даље. Овај је дрекнуо не мене, шта се дереш, па отвори та врата већ једном. Ја не могу да отворим, кључ није у реду. Он је упалио упаљач, одмах је врата отворио. Дошли смо до мог стана и ја чим сам ушла у ходник, оно аутоматски, без размишљања, светло да упалим. Не, не, не, гаси то, знаш да је полицијски сат. Ја знам синоћ из Малог Зворника видели шатри, Зворник са светлом, до поноћи смо били будни. Угасим, па, рекох, могу свећу да упалим? Може, свећу у дневну собу на сто, слика оних породичних још увек јако пуно, иди ти мало лези. А, не, нисам ја уморна, ако сте Ви уморни, слободно лезите. Не, не, не, ја ћу тебе да чувам, иди ти лези. Не, не, хвала Вам, хоћете кафу? Ја сам, хоће. Ја сам ушла у кухињу, кажем, могу ја овде да упалим светло, да направим кафу, не видим – може. Он је остао у дневној соби, ја сам скувала кафу. Има један узак сто у кухињи, пролаз само, он је сео са ове стране, ја сам са ове, ја сам спустила кафу на сто. Он долази из дневне собе и кажем, хоћете доћи овде да попијемо. Он улази из дневне собе, има једну слику моју, ја у кућној хаљини, у гро плану лице и носи и гледа и виче: баш си лепа, баш ми се свиђаш. Ја сам га питала, да ли сте Ви ожењени, имате ли жену? Што су ти лепа уста, ја кажем, јел имате Ви децу, ја имам две кћерке. Јел имате Ви децу, не знам, дођи бре к себи, човече. У једном моменту како ја њему тако, он мени овако, он је устао са ове стране, пришао ми је и пољубио ме овако у образ, леви, јер је дошао са ове стране. Ја сам била готова, почела да плачем, немојте ништа да ми урадите, имате пиштољ, убите ме, немојте, молим Вас, углавном, вероватно сам толико вриштала гласно, он мени: шта ти је, шта се дереш, нећу ти ништа урадити, смири се, жено, смири се жено, ухватио ме за руку, дођи овамо у дневну собу. Ко ти је ово овако стан, шта ти је урадио, уништио, види шта је ово, приђи. На комоди је био телевизор, видео и радио. Телевизор и видео нема, радио пререзане жице, он узе, направи оне жице да може радио да ради, а онда ми каже: слушај, сада можеш да идеш код комшија доле. То је већ било три сата ноћу, јер знам, рекла ми је то ова Јованка, да је било три сата. Иди код комшија, дај ми кључ од улаза, ја ћу сутра доћи у осам или седам је рекао, овде да си била у стану. А сада иди спавај код њих. Ја

како сам изашла у ходник, гитара Мелитина је још увек била ту, неко заборавио или није хтео да је однесе. Ја сам страховиту потребу осетила да је неко мој уз мене и ваљда зато, молила сам, да ли ја могу да понесем гитару и он ми је дозволио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код комшија?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Код комшија. Ја сам ту гитару понела и та гитара је била десет година код Нинковића, пошто после десет година када сам била у Зворнику, чика Миле је сачувао за Мелиту. И онда, наравно, они су у пицамама, звонила сам дуго док су се пробудили, ушла, јел могу ја код вас, наравно, Јасна, уђи. Целу ноћ до јутра смо седели, ја сам им испричала шта се дешавало до тог момента, Јованка се препала, јој, што си му дала кључ од улаза, сада смо ми у опасности, може да уђе када год ко хоће. Међутим, после и даље, колико сам ја била у Зворнику, видела сам да сви имају кључ од улаза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви са њим причали, одакле је он, ко је он?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, ништа Недеља је ту, како смо дошли у стан, то је тако почело и кренуло и срећом, он је мене пустио и није ми стварно ништа урадио и мени Миле каже, старији је човек од мене, може ми отац бити, слушај Јасна сине, ја теби саветујем сутра иди и од тог Марка Павловића, што си била код њега, кажи шта се десило, тражи заштиту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сви су Миле, Миле Јанковић, комшија Србин из зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшија?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Интересантно, све Миле, Миле. Углавном, ја сам изашла око седам, пола осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из зграде?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од њих и кренула сам код Марка Павловића. Затекла сам га ту испред територијалне одбране, то је све тако близу, испред киоска, уствари, где се продају новине, преко пута је његова канцеларија, стоји са Славољубом Томашевићем. Он је у то време директор за кадровске послове у «Глиници» и разговарали су. Ја, добро јутро и Славољуб виче, добро јутро и Марко Павловић. Завршили су разговор. Онда сам ја рекла, мајоре, мислим да су неке будале или неки идиоти овде у забавишту. Ја уопште нисам знала да је то војска, као његови специјалци, како су се они мени представили, кажем, имају неке будале овде, синоћ један је покушао свашта да ми уради, није ми ништа урадио, ја се страшно бојим. Ја сам пошла у Мали Зворник да се вратим, они су ме зауставили и у забавишту ме испитивали. Каже он, па Ви не смете да изађете из града. Ја се уопште не сећам да ми је то претходног дана рекао да ја сада не смем из града. Међутим, у том моменту ми је на ум пало, он виче да смо побегли, па направили грешку. Па, шта да сам ја сада изашла, а ја не смем изаћи. Сада бих ја наудила мом Бубици. У свим тим моментима Бубица је био у првом плану, да ја њему нешто не наудим, нашкодим, строго сам водила рачуна и да не питам пуно и да не будем радознала, да не направим неку грешку. И када сам ја њему то рекла, каже он, слушајте, за заштиту цивилног становништва одговоран је начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за Вас лично?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је мени било јасно. Добро, рекох, у реду, онда ја идем у СУП. Он мени каже, за заштиту цивилног становништва одговоран је начелник СУП-а, а не ја. То је за мене било јасно, значи, треба да се обратим начелнику СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вама треба заштита? Јесте тако схватили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, за Вас?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Кажем, ја тревам заштиту, ја не могу сама у кући остати. Онда он каже да он није за то одговоран него да идем код начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У СУП-у, у Зворнику, где је и раније био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијска станица?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Општина, полицијска станица. Ја сам дошла у СУП, одмах ме начелник примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је начелник био?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он се мени представио, ја сам заборавила његово презиме, из Лознице је, то сам сазнала од Тадића, то сам сазнала од мојих специјалаца, јер ја их још увек тако зовем, да је он из Лознице. Није Томашевић, ја мислим да је прво слово Т, али тада сам први пут чула и у каквом сам стању била, ја ни данас не запамтим када се неко представи. Када сам ушла у канцеларију, значи, одмах ме је примио. Питала сам доле, хоћу код начелника, соба та и та, ја сам ушла. Са њим је у канцеларији био милиционер Маринко. Његова жена Рада је радила у «Глиници», како се они сада презивају, углавном, Маринко милиционер из Зворника. Он је седео, начелник је устао, поздравио се са мном, руковао, а Маринко седи и ћути као мумија, као да ме никада у животу није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај Маринко изгледао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја се сада морам сетити, Рада Плава смо је звали, није пуно висок, није ни дебео, црна кратка коса, обријан, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био обичан позорник или је имао неку функцију у то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је био милиционер пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, тада, у то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У том моменту сам га исто видела у његовој милицијској униформи, нормална милицијска униформа. Углавном, овај, Василић знам да смо његову Раду, Василица је зафркавали, Василић Маринко. Он је становао једно време код моје стрине, док није добио стан, а Раду сам знала из «Глинице», деца су нам, отприлике, истог узраста, у забавишту и тако даље. Нисмо били кућни пријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он седи ту са овим из Лознице?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је у канцеларији начелника, седи. Начелник устаје, рукује се са мном, добар дан, презиме ми је рекао, изволите седите, што сте дошли. Ја њему укратко испричам шта је било претходне ноћи и ја кажем, знате шта, ја сам само жена. Можете да претпоставите колико се бојим да будем сама у стану, већ сам затекла, значи, те који краду, стан је обијен, упашће ми неко, може да ми уради шта хоће. Ви ако кажете, у реду, ја тражим заштиту, ја Вас молим, ја не могу изаћи из града, саопштено ми је да немам право да напустим град, али молим Вас да ме заштитите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му Ви рекли да Вам је муж ухапшен?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не. Знате шта ми је на то одговорио, овим речима. Ваш муж је под истрагом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је већ знао то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам тако сазнала тог момента да он зна. Ја сам испричала зашто сам ја дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се представили, име своје?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно, када сам ја дошла, када сам ја моје завршила, одговор је био, Ваш муж је под истрагом. Ви немате право да напустите град, идите у свој стан где сте сигурни, немојте ничега да се плашите. Уколико неко дође, биће то један полицајац са плавом ковертом, јер може да се деси да у међувремену и неку изјаву од Вас требамо, јер је муж под истрагом. Идите слободно Вашој кући, ја Вам гарантујем да сте сигурни. Ја сам изашла, дошла у стан. У међувремену, значи, први пут улазим у стан следећег дана после оне тројице. Стан је још у ужаснијем стању, сада стварно ни чашице, шољице за кафу нису на свом месту. Оркан прошао кроз стан. Газите преко ствари, ништа више није у орманима, ладицама и тако даље. Ја сам ушла у следећих пар минута, долазим. Зебић, Гогић Миле и Миле. Ушли су и кажу мени, Јасна знаш ли да нас је сада мајор оптужио да смо ти ми опљачкали стан. Ја кажем, слушајте, седите да вам испричам шта је било. Мајор је нас послао да те заштитимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мајор, тако су рекли, мајор Павловић, је ли, мајор Павловић. Сели смо, скувала сам кафу, причала шта је било. Тако сазнам да у забавишту, да су специјалци Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, враћамо се на ону причу, шта Вам они сада ту причају, ко су они, где бораве, ко је њима командант?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су мени рекли, тај Мачак, што сам ја рекла, неки Мачак, доле из забавишта, има некаква војска, неки је био ту, онда они кажу, слушај, они без дозволе, он нема право уопште да те саслушава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Мачак?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тај Мачак. Ми смо синоћ били у Лозници, каже Гогић, ми смо синоћ, нисмо синоћ били у забавишту, оба двојица смо били у Лозници и онда Гогић каже: ја сам командант, ми смо специјална јединица Марка Павловића, ја сам командант, Миле је мој заменик. Тај Мачак уопште није имао право мене да саслушава. Не бој се, неће више никада доћи код тебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Зебић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зебић? Зебић је специјалац. Он ћути цело време, углавном, овај је рекао: ја сам командант, а ово је заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, а за Зебића ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они полицајци или војници?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Неки пут дођу као полицајци, Зебић је увек био у униформи шареној, а ови други, некада дођу као полиција, некада дођу као милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што кажете да кажу да су они под Марком Павловићем, тако сте сада рекли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, тако су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они тако кажу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они тако кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо специјалци Марка Павловића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, и Гогић каже, ја сам специјалац Марка Павловића, тај Гогић Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогић каже, када је рекао, ми, значи, њих тројица, јер сви седимо за столом. Онда каже, ја сам командант, ово ми је заменик, Миле и ми смо били у Лозници, ноћили и овај Мачак је искористио као прилику, па је мене неовлашћено саслушавао, тако ми је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И што су они ту у стану, шта кажу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Њих је послао Марко Павловић да ме чувају, овим речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас чувају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да мене чувају, ОК. Поседели смо, попили кафу, значи, то је био први дан. Они су мало седели ту. Ја сам га питала, јој, јер могу ја, останите ви овде, да ја сиђем, да нађем некога, јел има неко од комшија, ја немам телефона, неко ми је однео и телефон, апарат. Иди, нема проблема, ја сам пронашла комшије, лупала, куцала и негде доле пронашла сам да су Драшковићи код куће. Отворили су ми врата. Јасна, сине, уђи, немам времена, да ли знате, јесте чули да су ми одвели Бубицу. Јој, јесмо, страшно, немој се бринути, биће све у реду. Чика Ново, могу ли, молим Вас назвати Мали Зворник код Мила да ми покушају пребацили телефонски апарат, немам телефона. Зови, ја сам назвала, отишла горе и после сат времена, Милова жена је прешла мост, донела ми је телефон, мој несесер, јер ми смо у Зворник ушли, нисам више ни изашла, али елементарне ствари које сам требала, које су остале код њих. И када сам излазила из зграде, да сачекам Слобу, они остају код мене у стану. Ја излазим, један војник млад, онако негован, први пут га у животу видим, чист, мислим, фришак, зауставио је ауто, изашао и пошао је према нашем улазу. А ја сам како сам изашла из зграде, врата мало одшкринута оставила, јер знам одмах се враћам и у моменту када сам видела да иде према улазу, помислила сам у себи, овај хоће у зграду, не знам га. Мислим се, нећеш вала ући и вратила сам се пар корака и врата притворила и отишла сам, међутим, он је после, рекли су ми ови специјалци, да је он, уствари, дошао код мене и онда сам тада схватила да они сви кључ имају, значи, од улаза тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки непознат војник?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Непознат. Узела сам телефон од Слобе, Слоба сва препаднута, Јасна, извини, ја се бојим, не знам како сам прешла преко моста, ја морам да се вратим кући, извини, молим те, мене је страх. Не бој се, идем ја својој кући. И долазим горе и ова тројица, Миле мени каже, слушај, сада те један тражио. Ја претпостављам да је то тај кога сам ја видела на улазу, кратко је било док сам се ја вратила, па рекох, ко ме, болан, тражио, ко је био, да ли га знаш. Не знам га, каже, куца, звони на врата, ја отворих, кажем, шта хоћеш. Тражим Јасну Буљубашић. Ма, шта ти имаш њу да тражиш. Марш, убићу те. Немој више да те видим. Ја сам ћутала, нисам ништа рекла. Значи, од тог дана до 20. маја када ми је саопштено да је Бубица убијен, они су били са мном и код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стану?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај Миле Гогић и овај Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И Зебић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Зебић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Њих тројица. Нису били 24 сата са мном. Сваку ноћ њих тројица су ноћили код мене, са мном у стану, а у току дана, пар сати један,

пар сати други, оно негде оду па се врате, углавном, били су ту, Е, пошто су други упадали код мене у стан, оно куца на врата или звони, ја питам ко је, полиција, одједном отворим врата, шокирам се, не знам га, ја сам се са њима договорила, ја кажем, молим вас да се не плашим, хајде да се договоримо, ви када куцате на врата, ја питам ко је, немојте да кажете полиција, Зебић, Гогић или Миле. Тако је и било, то је била наша лозинка да се ја не плашим. Они су били изузетно добри према мени. Између осталог су чак и са пијаце ми доносили млади сир и воће да ја једем, јер нисам могла ништа јести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се код њих распитивали нешто о супругу за то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам покушавала сам, са Марком Павловићем сам ја била стално у контакту или телефоном. Он ми је овако била прва и једина личност врло важна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих седам дана?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За тих седам дана, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте, јел то на онај телефон што Вам је дао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Телефон што ми је дао, исправан је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже Вама када Ви зовете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не може ништа ново да ми каже, Ваш муж је добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази, је ли питате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га држи, ко га испитује?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Слушајте, када су ми дошли ови, први дан када сам ја тражила заштиту у СУП-у и када су после пар минута дошли ови, представили се ко су, причали смо ми о Бубици, шта је било и каже мени Гогић: ја сам био у канцеларији када га је мајор испитивао. Твој Бубица је рекао да је звао некога телефоном, Штутгард. Ја контам, што је рекао Штутгард, међутим, ми смо били живели код Штутгарда, моја сестра живи, и сада ја Вама када то место кажем, оно Вама ништа не говори. Када кажем Штутгард, Ви знате отприлике где је, главни град. Претпостављам да је зато и рекао, из Штутгарда. Па, јел рекао кога је звао, зашто је звао. Рекао је звао је да пита, каква је ситуација и шта је и рекох, шта је даље било? Па, каже, ништа, ја сам га одвео у затвор, али каже, када смо излазили, у ходнику ја њему кажем, опсовао ми је Бога и рекао му, што не пишеш, знаш ли ти где ја тебе водим. Каже, Бубица твој каже, шта да пишем, немам шта да пишем. Ја га нисам питала, шта значи то, знаш ли где ја тебе водим. То би било логично. Нисам хтела и нисам смела да будем радознала, као ја се сада распитујем, па испашће као ја сада нешто хоћу то да злоупотребим, већ шта ја знам. Ја сам ћутала када ми је то рекао и то је све што ми је он рекао о Бубици и што су рекли специјалци. Марко, долазим, један од тих мојих долазака, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел долазите и телефонирате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И телефонирам. Ваш муж је радио страшне ствари, ево сада сам га оставио у канцеларији са једним Србином, немојте да мислите да ја имам нешто против Муслимана. Сада сам га оставио у једној канцеларији са Србином да мало попричају заједно шта су радили, шта су све радили. Онда, ја сваки пут када сам питала како је, добро је, здраво је, видео га је, Бубица је добро. Негде 18. маја, ја у међувремену шта се дешава код мене, упадају двојица, ја сам тренутно сама и кажу мени, како су ушли, полиција. Уплашила сам се непознатих, отварам, они репетирају пиштоље, мене гурају по кући. Ја сам била

толико уплашена, кажем, не бојте се, ја сам сама. Мислим после када сам са Сехијом анализирила, каже, Јасна, јеси ти нормална, да ли ти знаш шта си њима рекла, не бојте се, од тебе да се боје, они наоружани. И како су тако прошли кроз стан, у дневну собу, сели смо и ја кажем, не, рекли су ми, долазимо сада од твога мужа. Један од њих каже, имао је мало, крвари му рука, па смо му мало завоја ставили. То, крвари му рука, био је лош сигнал за мене, али ја сам то једноставно тог момента одбацила од себе. Ја уопште нисам знала где је Бубица, ја уопште нисам знала да има, када је рекао затвор Павловић, за мене је био затвор, затвор, нормалан затвор или је у згради где је пре био затвор, где је полиција или у затвор, затвор је затвор, знамо сви шта је затвор, никада нисам била у њему, али имамо представу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте Ви чули да су били неки логори, нешто што није било пре рата, да су неки људи држани?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде да Вам је Гогић рекао да му је Павловић наредио да одведе Бубицу у логор неки, у Каракају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рекао је у логор, за мене је то затвор цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био, иначе, затвор, јел био неки затвор?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, био је затвор, нормалан затвор у мирнодопским условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Где је полиција, ту је био затвор. Углавном, ја ошта сам сада рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, хоћете да направимо паузу, ја све рачунам, доћи ћемо, али нећемо, слабо ћемо доћи до краја, хајде да се одморимо, да направимо једну паузу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Важи. Ви знате докле сам дошла, почела сам да се губим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам мислила да ћемо да дођемо некако до краја, па да кренемо са питањима, али не вреди. Мало ћемо сада паузу, једно двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након одмора у 12,35 часова.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА-ОШТЕЋЕНЕ ЈАСНЕ БУЉУБАШИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где смо стигли? Причали смо о томе, како сте неколико пута, што телефоном, што лично контактирали за време ових седам дана са Павловићем.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја, рецимо, знам, Бубица је одведен 11., 12. када сам дошла код Павловића у канцеларију, дочекао ме је речима: Ваш муж се понаша као стрина, да не употребим израз који се употребљава за мушкарце. Ја кажем, што, шта је урадио? Ништа, он се тако понаша. Ви знате да је он урадио страшне ствари. Немамо пуно о томе да причамо. Када су та двојица дошли код мене упали у стан, кажу, сада смо били са Бубицом, онај један каже, ја сам му превио мало руку, било му је крви на руци. Ја кажем, како ми је Бубица, да ли је добро. Јесте, добро је. Еј, слушај, ми ћемо да дођемо сутра код тебе и у један сат ћемо да доведемо Бубицу и онда ћемо да дођемо по тебе, да ти видиш Бубицу. Онда сам ја, сви они када дођу ти тако непознати, кажу кафа да им се скува. Ја сам њима скувала кафу и они су отишли и кажу, доћи ћемо. Ја сам одмах следећег момента када су изашли, назвала мајора и рекла сам, мајоре, код мене су упали двојица, рекли су ми да су били код Бубице и да ће га сутра довести у неки стан да ме види, каже он, они Вас лажу, не идите, силоваће Вас. Ја кажем, мајоре, како да не идем, они су наоружани. Ја Вам кажем, не идите. То је био сав разговор, да би сутрадан ја са терасе у једном моменту видела двојицу, обучени као и он и они су ми се учинили да су то ти и тако сам панику направила, отрчала код комшија, зовите помоћ, ето их по мене, иди Јасна у стан, Нецад ће звати, дотрчала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нема ових у стану, Миле, Гогић и овај Зебић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тренутно сам сама. У току дана, кажем Вам, пар пута долази један по један или дођу сва тројица, али сваку ноћ су били код мене, али по цели дан нису. И онда Нецад је дотрчао, каже, звао сам, нема Гогића, нема Зебића, нема Мила, али доћи ће неко из забавишта да ми помогне. У једном моменту је утрчао један војник. Он је имао митраљез. Вероватно ми се од страха учинило да је двоспратни, велики, задихан, трчао је девет спратова и како је улетео на врата, отворио и виче, где су. Ја и Нецад стојимо у дневној соби, ја кажем, нема никога, нису дошли код мене. Извините молим Вас, ја иначе нисам хистерична, ја сам се толико уплашила, изгледали су исто као они што су били јуче. И он је сео на мој кауч, кажем, хоћете чашу воде, хоће и каже, не, не, немојте Ви ништа да се извињавате, нама је Павловић наредио да Вас штитимо. То је наш посао. Он је отишао. Један дан ми је дошао Лозановић, тај наш друг и каже, ја сам онда почела да питам, кога год видим познатог, јел Бубица жив. Лозановић каже јесте, све је у реду. Како знаш? Јутрос смо послали једног нашег четника из Малог Зворника да га посети, видео га је, па, јел му Бубица шта рекао? Питао га је како си, Бубица ми је рекао, добро сам, само се бојим да ме будале не убију. Негде два-три дана после

одвођења Бубице, једно јутро, дошли су код мене Танацковић Богољуб, значи возач Суботића и Димитријевић Војин, инжењер из «Глинице», добар наш друг и пријатељ и ушли су у стан и питам ја, зна ли Јефто за Бубицу. То је било одмах на почетку. Вели Војкан, зна Јасна, немој да се бринеш, чини се све да Бубица изађе. Није рекао одакле ни како, Јефто зна све. Немој да се секираш, али немој случајно да кажеш да смо били овде. Ми смо дошли да, није Сељубац, како се зове, Момчило, један од директора који је у то време имао функцију заменика генералног директора, Савичић, дошли смо по Мому и кажем ја, откуда Момо овде, Момо је сада код Јефте у стану, код њега станује и спава. Дошли смо по Мому, па су искористили прилику како се улази већ на девети спрат, да кришом дођу до мене. Све то време када ми се рецимо јави Миле из Малог Зворника или када ја зовем, сви су се бојали у то време, у Зворнику, да се телефони прислушкују и онда увек је било, не говори имена. Ја кажем, здраво Миле. Ја сам теби рекао да не говориш име, ови дошли, не говори да смо били, значи сви су почели да се плаше мене. Ја сам се уплашила оних који су долазили и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо ово што сте сада рекли, 18. маја сте ишли у зграду територијалне одбране и да сте се ту сусрели са Марком Павловићем и да сте нешто причали тада са њим, значи већ пред крај?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Два дана пре него што су ми изјавили саучешће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви одлазите и шта је то било?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам дошла код мајора и он ми је рекао, Ваш муж није заслужио да живи. Он и њих једанаесторица нису заслужили да живе, идите и стварајте простор за живот себи и деци, за њега нема наде. Кажем, шта је урадио, шта је урадио, реците ми шта је урадио. Умешан је и у хидроелектрану. Ми имамо у Зворнику хидроелектрану, на ум ми је пало, на почетку рата, вишеградска, када је онај хтео да је руши, ја га ништа нисам питала о којој се електрани ради, нити ми је он сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било нешто са хидроелектраном, нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, до данас нисам ништа чула да је било нешто са хидроелектраном у Зворнику или да је неко хтео да је руши и тако, немам појма, ништа о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када Вам је то рекао, кажете, да он не заслужује да живи, како сте Ви то схватили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Схватила сам да је Бубица у животној опасности, да ће да умре. Нисам размишљала, убиће га или умреће Бубица, зашто не знам, али мој Бубица више није заслужио да живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то зависи? Он не заслужује да живи, како сада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам од кога, од некога зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали нешто детаљније, шта то значи, не заслужује да живи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они ће, ја Вама немам више шта да кажем. Онда сам ја, када ми је то рекао, отишла кући, онда ми је било тако свеједно, оно, не помињи имена, доводиш нас у опасност, ја сам тог момента назвала «Глиницу». До тада ни једном Суботића нисам звала, јер Војкан и Танацковић кажу, Јефто зна. Нема потребе да га зовем, да га замарам, малтретирам, јер знам, ја знам он ће учинити све за Бубицу. Онда сам назвала у «Глиницу», тражила сам Суботића. Јавила се ова секретарица Снежана и каже, Јасна, Јефто није ту. Где је, на службеном путу. Ја сам спустила слушалицу, назвала сам његовог брата у Тузлу, рекла сам му

шта ми је мајор рекао и онда сам, пошто сам била очајна, изгубљена, уплашена, готово је, рекла му, Аљо, ако си ти нешто урадио, дођи, ако нешто знаш, ако знаш да је Бубица нешто урадио, да си ти нешто урадио, ти испричао Бубици да си ти нешто урадио, молим те дођи, мисли на Мелиту и Аниту, дођи да га спашавамо. Он је био у то време у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је брат рођени?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Брат од Бубице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рођени брат. Онда су дошли ови моји специјалци. Онда сам ја њима испричала шта је мени Марко рекао и онда сам замолила Мила, ако постоји могућност, не, тада, тај дан сам онда очајна, села и написала писмо мајору, у каквој се апсурдној ситуацији налазим, он мени не даје никакве информације, ништа неће да ми кажу, оптужују Бубицу да је урадио страшне ствари, они, неки, он, страшно, како не разумем уопште, какви су то људи који су дошли у мој град, убијају моје суграђане, добила сам отказ на послу, зашто, тако, у смислу, покушала сам да апелујем на њега као човека, родитеља. У једном од разговора ја сам њега, видим, изнервирала, јер сам рекла, шта ја да кажем деци. Реците ми, молим Вас, било шта, када ће Бубица да изађе, шта је урадио. Ја разговарам стално са децом, питају за тату. На то је он мени рекао, а шта Ви мислите како је мени и ја имам кћерку, ја долазим двеста километара далеко одавде, данас пре подне су била овде двојица, хтели су атентант да изврше на мене, шта Ви мислите како је мени са мојом кћерком да причам, а не знам уопште да ли ћу је видети. Значи, то је један од покушаја мој био да ипак ми каже истину, да ми каже када ће Бубица да изађе, о чему се ради, међутим, ја сам добила такав одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел помињао још неке људе? Овде помињете да је још неких једанаесторица, нешто? Ви не знате где се налази Ваш супруг за то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бубица и њих једанаесторица нису заслужили да живе. Ја нисам никада у свим тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали, којих то једанаесторица, ко је то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам хтела и нисам смела. Ја Вам кажем, ја нисам смела чак ни ове специјалце који су стално били, нисам, бојала сам се да ћу бити криво схваћена, да ћу наудити Бубици. Мој циљ је био да се Бубица врати. Ја сам могла да идем код свекрве у стан, код моје стрине, код комшија, али ја сам била цело време у кући, јер сам стално чекала или ће ме назвати Бубица, или ће доћи, а мене нема, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте написали то писмо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И дошла сам и у њему сам написала, како сте ми рекли да Бубица није заслужио да живи, ја не могу, а да стално не мислим о смрти, онда сам на неки начин покушала да му објасним какав је тип Бубица. Бубица је био такав – што на уму, то на друму, два пута не прича, не мисли док нешто не каже и оно, молила сам га да ми га спаси и због мене и деце и због њега и тако даље и он је официр, он је војник и он може да учини са његове позиције и тако даље. Дошла сам са писмом, тада је седио један човек код њега у униформи и каже Марко, то је мој заменик Секанић. Ја сам га први пут у животу видела и ја сам онда рекла, мајоре и писала сам му, ја више нећу долазити да питам, да тражим, ово је последње што ћу Вам написати и овај је одмах узео то писмо и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то причате већ сада када сте дошли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да донесете писмо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да и рекла сам му, мајоре, ево Вам писмо, молим Вас прочитајте га када одем. Ја Вама више нећу долазити, нити ћу Вас питати било шта, али могу једино да Вас замолим, да ми дозволите, да бар последњи пут видим Бубицу. У том моменту је Секанић почео да чита писмо и одједном се изнервирао и прекида мене и Павловића и каже: а шта Ви мислите, ко је убио мога брата у Хрватској, ко је запалио моју кућу. Ја кажем, знате шта, Ви се налазите у Зворнику, не знам ја ко је убио Вашег брата и запалио Вам кућу, али сте обукли униформу и дошли у Зворник да тражите кривца овде. Немојте да тражите кривца овде. Не може то тако, шта Ви мислите, да то тек тако, убије се неко, истера из куће. Кажем, молим Вас немојте са мном о томе да причате, ја својим писмом нисам имала намеру никога да увредим, ја немам ништа са тим. У реду, онда сам ја, Марко није читао писмо, оставио је. И онда сам ја замолила да ми омогући да видим Бубицу. И онда је рекао, у реду, нема никаквих проблема, ја могу, то је био значи 18. када сам однела то писмо, да могу, 19. ми је рекао да могу Бубицу видети, али ја сам тада само онако изашла из канцеларије и сутрадан сам, наравно, била поново код њега да мољакам. Сутрадан ми је рекао, нема проблема, дозволићемо да видите Бубицу. Како, када да Вам се јавим, ујутру ме назовите. И ја сам њега назвала, 20., а 19. пошто сам ја већ била озбиљна, убеђена да прети опасност Бубици по живот, телефонирање и тако даље, ти специјалци су били код мене и предвече, ја сам замолила Мила, Миле, молим те, скинула сам мој прстен што ми је Бубица поклонио, молим те, можеш ли ти да одеш код Бубице и понеси му овај прстен, покажи му, ако будеш могао, то значи, жива сам, мислимо на тебе, трудимо се да те извадимо из затвора, биће све у реду. Нема проблема, интересантно, он је отишао, није прошло пола сата, он се вратио. Јер, Лозановић каже, на Економију послали нашег четника да видим како је Бубица. Ја немам представе, знам где је Економија, али шта се ту сада, ко је, шта је на Економији, који затвор, немам појма. И Миле је отишао и вратио се и каже: све је у реду, видео сам га. Како си га видео, шта је, па, каже, када сам ушао, он стоји. Кажем ја, што стоји, а не, када Срби уђу у затвор, затвореници морају да устану и да сагну главу, не смеју да их гледају. Па, кажем, како је било, углавном, он каже, има стражара, ја нисам смео тако наглас да га позовем. тихо сам му рекао, Бубице, Бубице и каже када ме је чуо, он ме овако погледао и онда сам ја њему овако, као показао прстен и погледали смо се и ја сам њему клигнуо и као трепнуо и он мени, као разумео је да је Бубица схватио. Шта је Бубица схватио и ако је то уопште истина што он мени прича, не знам, значи, нису водили никакав разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали, где је то било?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали некада, где је он био затворен?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У овим годинама избеглиштва, сазнала сам да је био на Економији, да је био у Везионици, не знам тачно где је окончао његов живот. Ја сам у међувремену, за све ове године, ступила у контакт телефоном и писмено са једним из Зворника, Глиничарем нашим, који је са њим био у логору заједно у тој просторији некој и шта ја знам. То је било негде 1999. године. Ја сам га замолила, онолико колико он психички може да поднесе, да ми напише опширно, где су били, шта су радили, шта су причали, ко им је долазио у тај затвор, ко је, јел био неко познат који им је улазио, шта су радили са њиме, шта је било, како је било. Чула сам, он је био са Бубицом заједно, од Тадића који су се иселили и заједно се нашли у истом граду као и тај човек. И он је мени послао писмо, тако да сам од њега сазнала,

када дођеш, да је Бубица био у Везионици, али када дођу сви заробљеници, онда ти прво пребију ноге и руке да не можеш да бежиш и да се браниш, туку нон-стоп, групно, појединачно. Бубица и он каже, били су заједно до 15. маја, он га је тада задњи пут видео живога, али, каже, Јасна, већ 15. маја он је био близу смрти, скоро готов. И онда ми је рекао да, како су га тукли, мучили, како су га набијали на колац још док је он био ту, 14. маја, рекао ми је, једина позната особа која је долазио, био је Зоран Јовановић. И када је ушао, ти који су дошли са Зораном, рекли су ми, птичице, господине мајоре, ево Ваших птичица, Бубица и тај момак, каже, једини нас двоје Зворничана што смо се знали, у тој групи која је била са њима. Није њему ни дан-данас јасно зашто је он био птичица Зоранов. И онда каже, да су 15. ујутру њега одвели, 14. је био Зоран, 15. је долазио Марко Павловић, то од њега имам информацију, то је први пут и једини пут да је био, 15. маја и онда су, каже, њега и још неке затворенике у камион или ауто, шта ја знам, негде су их одвели, а пре него што су они отишли, каже чуо сам да кажу, ко је наредио да се ти затвореници одведу, а овај, то значи, њега убити, за Бубицу је рекао и за неке остале који су били ту. Ко је то био, не знам, колико их је било, не знам, али мени је мајор рекао, Бубица и њих једанаесторица нису заслужили да живе. Ко су ти били људи, јел било једанаест, јел више или мање, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада да се вратимо опет на тај 19., Ви кажете да Вам је обећао да ћете видети свога мужа. Јесте га после тражили, јесте поверовали да ћете га видети?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 18. је обећао, 18. навече Миле показује мој прстен, ноћ је проведена, ујутру зовем телефоном, већ одмах после седам, Марко Павловић се јавља на телефон. Ја кажем, мајоре, Ви сте мени обећали да ћу да видим данас мога мужа, каже он, јесте, али, знате, није сада згодно да идемо, страже су јаке. Кажем ја, добро, јел могу ја Вас касније да назовем, можете. Ја сам звала до један сат, отприлике, сваких сат, све сам гледала на сат када ће да прође време. Нисам хтела ни смела да будем досадна. Јер цело то време бојала сам се, шта, ако ја будем таква и попнем се на главу том Марку Павловићу, он ће мени само да каже, немојте више да ми долазите. Али он је моја једина веза са Бубицом. Звала сам тако пар пута до један. Тачно у један, знам да је било један, јер сам гледала све на сат, сат да прође, стигао ми је у стан Зебић, сам, добар дан, добар дан, како си, распричао се. Мало ми је било необично, оно расположен, увек ћутљив, тих, он не тражи никада кафу, мало прича, само ћути. Сели смо, скували смо кафу, онда је он почео, почео разговор са мном, како сам се ја упознала са Бубицом, како сам се удала и тако о нашој прошлости. Онда је он почео да прича о својој породици, извадио слику, дечак мали, седи у крилу код маме, то је његова породица и тако, ето, ко зна, хоће ли и он видети, каква су времена, дошао рат, како ће се то завршити, хоћу ли ја икада видети моје. И он ми је био, значи, сат, не знам, није битно, значи испричали и он каже, ја одох Јасна, ето мене око пет. Ја називам Марка, нема Марка. Јавља се неко други и каже, није ту. Следећи пут каже неко на телефон, заузет је. Око пет сати долази Зебић, звони на врата, ко је, Зебић. Ја сам отворила. Како сам ја отворила врата и погледала га, он је пружио руку и каже, прими моје саучешће. Шта кажеш, он ћути. Па јел ми Бубица мртав – јесте. Како су га убили? Стрелили. То није истина, ја сам почела да вриштим, хтела сам да прођем кроз врата, идем Бубицу да нађем, вратио ме је, ја сам пошла на балкон, он ме је вратио. Сехија и Неџад су чули галаму од мене, дотрачи су, шта је. Ја кажем, Бубицу су ми убили. Ја сам имала оне рукавице, кожне, што војници носе без прстију, ја сам их се страшно бојала, када сам виђала

војнике са тим капама. Али цело време у том стану, ја сам замолила ове специјалце да ми баш те рукавице оставе код телефона, јер, ако неко дође, непознат, хоће нешто мени да уради, као уплашиће се од тих рукавица, оне су цело време биле. Али знам да тог момента сам ја рекла Нецаду, ја више нисам могла Зебића ни да гледам. Ја сам само рекла, Нецаде, молим те, реци му рукавице да склони. И молим те, реци му да иде. Е, сада, у међувремену, звала је моја стрина да види како сам и виче Сехија, ово ти је стрина и ја кажем, стрина, дај ми амицу и он се јавио, ја кажем, амица, убили су ми Бубицу. Шта кажеш, онаквог момка да убију. Ја сам рекла, немој молим те да плачеш, да јаучеш, дођите. Јасна, сада не можемо да дођемо, то је значи прошло већ време од пет до девет. Шта се у међувремену дешавало. У међувремену је дошао и Миле и ја сам га накратко у стану видела, он је отишао и ја га више никада нисам видела. И амица мени каже, Јасна, сине, сада је полицијски сат, не можемо изаћи, ето нас ујутру, у пет сати, чим прође полицијски сат. Онда сам ја рекла да ми назову сестру и рекла сам јој шта се десило, да је Бубица убијен, чувај децу, не говори ништа. Ја не знам шта ће бити са мном, хоћу ли ја изаћи или не, чућемо се. Сви су отишли, остао је Зебић. Почела је страшно да пада киша. Зебић је заспао, хрче на нашем каучу. Ја сам целу ноћ била будна, ходала по кући, чекала јутро и не верујем ја у то уопште. Ја само чекам јутро, да почне радно време, идем код Павловића. Мени је Павловић обећао да ћу да га видим. И онда смо Зебић и ја после седам изашли из стана и он ме одвео код тог Павловића. Када сам ушла, он је седео, било је још, можда ми се и учинило, да је канцеларија била пуна војника, али није био сам и како ме је угледао, устао је, примите моје саучешће. Немојте молим Вас, нисам имала снаге да пружим руку, шта је ово. Села сам, ја сам рекла, мајоре, убили сте ми Бубицу. Ја хоћу да га сахраним. Нисте ми дали да га видим последњи пут. Али ја хоћу да га сахраним. Не, не могу Вам га дати. Морате ми га дати. Знате, Ви морате одмах да напустите град, ја не могу више гарантовати Вашу сигурност и намеравам да прогласим општу мобилизацију, онда ће бити компликовано да изађете. Ви морате одмах да идете. Онда сам ја питала, а хоћете да га дате оцу, он је у Зворнику. Може, а смем ја да дам његовом оцу број телефона да Вас назове – можете. Он је рекао, сачекајте и подигао је слушалицу. Бирао је некога и каже, где је тело Буљубашића, је ли у Комуналном или у болници. Онда је спустио слушалицу и каже, ја тренутно не знам где се он налази, али Ви ћете, слободно дајте телефон. Онда сам ја њему рекла, мајоре, јел Бубица признао да је урадио то што Ви кажете, нешто страшно је урадио, јел он признао да је то урадио? Јесте, јесте. Када се видимо за два месеца, не знам зашто је то рекао, када се видимо за два месеца, ја ћу да Вам покажем шта је он све потписао, страшне су ствари у питању. Знате, мој мозаик је потпун, фали само још један каменчић, не интересује ме која сума новца, интересује ме само, да ли је новац на Ваш рачун легао? Када се видимо за два месеца, молим Вас да ми то кажете. Ја сам ћутала и гледам, шта сада опет нешто, нешто, шта је ово. И онда ми је рекао, пазите, када одете у Немачку, неко ће Вам прићи и ја, наравно, препаднута, кажем, а ко ће да ми приђе. Један Муслиман, мислим се ја, овај опет почео, као од почетка до краја, играмо се глувих телефона, шта овај даље прича. У реду, нисам коментарисала. Онда је он мени написао пропусницу и онда ми је, када сам пошла, ја сам њему рекла, мајоре, пуно Вам хвала за све. А он мене погледа и каже, жено Божја, па на чему ми се захваљујеш. Ја сам му се захвалила у том тренутку, да је он мене спасио, да су специјалци његови мене чували и да сам ја ОК, у том смислу сам му се захвалила. Међутим, побогу жено на чему се захваљујеш. Ја сам изашла, Зебић је био напољу, чекао ме је. Ја сам отишла у мој стан, узела моју

ташну, сишла код Тадића. Ту је било још пар фамилија из Зворника, које смо ми познавали. Ја сам само молила, једна комшиница, сећа се Бубица, деца напољу, играју, немојте молим Вас, ја морам прећи мост, немојте ми плакати, нећу ништа, ја идем. Сви смо се поздравили, изљубили. Зебић је сишао са мном доле. Он је остао у центру испред киоска и вели: хоћеш ли да «Пеглицу», «Пеглицу» је возио цело време Миле, мој специјалац, као дај ми кључеве да ти га не отму. Ево, Јасна, ауто је пред кућом, ти имаш резервни кључ да те пребацимо. Не, не, не треба ништа. Немој молим те даље да идеш са мном, ја идем. Ја сам тако прешла у Мали Зворник. Лозановић са женом је био ту. Ноћ сам провела у Зворнику. Сутрадан ујутру сам за Београд, авионом за Беч, из Беча у Немачку. И тако је све прошло. И онда мене Миле је испратио на аеродром, Тадић, из Малог Зворника ме прати Лозановић, Миле дочекује у Београду на аутобуској станици са једним његовим другом, не знам га и на аеродрому, Миле каже, извини, Слоба није дошла, нема снаге да те види. На аеродрому ми Миле каже: Јасна, ја не верујем да су га убили. Не може бити да су га убили. Слушај, имам ја једну везу, нашао сам једно војно лице у Београду, ја сам са њим стално у контакту. Он данас није у Београду, али доћи ће вечерас, вратиће се, немогуће, немогуће, ништа се ту не слаже, немогуће да су га убили. Слушај, када дођеш у Беч, а ја сате и сате треба да чекам на аеродрому да сестра дође колима по мене из Немачке, каже, назови Бегу одмах, види да ли су га дали. Ако га нису дали, значи, жив је. Вероватно су га послали у болницу да се мало опорави, да ти не дође такав кући. Кажем, добро. Ја сам дошла у Беч у два сата поподне, сестра је дошла навече око једанаест. Ја сам цело време седела и нисам хтела да зовем из Беча Бегу, јер нисам хтела да прихватим да ми каже, дали су га, значи, сахрањен је, мртав је. У Немачку сам дошла ујутру. Јасминка каже, Јасна, хоћеш да назовеш, то ми је сестра, хоћеш да назовеш Бегу. Ја кажем, ја не могу, зови га ти. Она га је назвала, ушла је у дневну собу, каже, Јасна, истина је. Шта је истина? Дали су га. Шта дали су га? Јасна, Бубица је мртав, сахранио га је Бего јуче у један на Казамбашчи. Када сам се ја мало смирила, понела сам, имала сам ја моју цедуљу у стану, па пише, великим словима, помоћ, број од Марка Павловића, помоћ забавиште, помоћ Нецад, помоћ Миле, почела сам већ била да заборављам број телефона од моје сестре. Онда сам и тај телефон записала и то сам имала залепљено на зиду. То сам понела са собом. Не знам зашто, али понела сам. И после тог разговора, значи, Јасминкиног са Бегом, када сам се мало смирила, ја сам рекла, Јасминка, ја морам Марка да зовем. А што да га зовеш? Ја морам њега да зовнем. У суштини, у мени, он је био, значи, та моја веза са Бубицом који живи и хтела, већ сам била пола луда, на рубу памети, да га још једном чујем, па, ето, можда то није истина. Ја сам га назвала, одмах сам га добила. Ја сам рекла, Јасна Буљубашић овде, зовем Вас из Немачке, знам. Како сте, ја кажем, тешко је, мајоре. Како су деца, страшно, разумем ја то. И онда, знате, ја сам њему рекла нешто, покушавам и себи да објасним, зашто сам баш то рекла. Ја сам у том моменту онда њему рекла, знате ли Ви, мајоре, шта значи на арапском име Абдулах. Не знам. Значи, роб Божији, у том моменту, он је мени рекао, извините, добио сам госте, морам да прекинем и спустио слушалицу. И онда сам ја после дуго анализирао саму себи, што сам ја њему то рекла, то је једна анегдота из нашег живота, када сам се ја удала за Бубицу, он је овако био размажен. И једном за ручком, дај ми чашу воде и то је мене шокирало, кажем, једемо сви, седимо, нити молим те дај ми, ни хоћеш ли, него, дај ми. Онда је он почео да се смеје и каже: знаш ли што се ја зовем Абдулах, што је мени моја мама дала то име? Рекох, немам појма. Е, то на арапском значи роб Божији и онда је то била анегдота, онда смо се ми

годинама смејали, е робе Божији, устани, као, на овом свету треба њега да служе, а на оном свету он је роб Божији, онако, па на овом свету треба да буде размажен. Што је у том моменту баш сам то рекла, не знам, то сам му рекла. Он је спустио слушалицу и то је био мој последњи контакт са Марком Павловићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са свекром, шта Вам он каже, тако брзо га је сахранио, како га је добио, каква је та била сахрана?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја са њим о томе никада нисам могла да причам. Ја када год почнем да питам, он почне да плаче и ћути. Они су мени дошли, свекрва и свекар су ми дошли у јуну, значи, ја сам дошла 21., 22. маја сам стигла у Немачку. Они су мене посетили у Немачкој и ја сам га питала где га је сахранио, у Казамбашчи. Рекао ми је да је имао број неки, када је гроб био затворен, онда на дрвету, неко дрво је стављено где је глава и пише број, Бего се сећа који је број. Ја сам заборавила. Рекао ми је да није Бубица тај дан сам сахрањен, него да су и неки други сахрањени били, али Бубица је имао посебан гроб, а ово је била већа рака. Он каже, ја мислим да су ту те што су донели, са њим су каже били двојица специјалаца, не знају ко је. Питала сам, да ли су ова тројица, објаснила како изгледају, он не зна. Он је био заједно са оцем од друге снаје и двојица специјалаца. И каже да је био у ковчегу, у дрвеном сандуку, ови остали које је видео да су донешени, довежени, да су били само у најлону. Онда сам га ја питала, јеси га видео? Каже он јесам, Јасна, био је мокар, као да га је неко окупао. Па, како је изгледао? Па, каже, био је црн до појаса га је видео, био је сав црн од појаса нагоре, на рукама је био овако изрезана кожа и сада то, питала сам га: јесу га клали. Рекао ми је да нису. Слагао ме је, јер ја сам сазнала да је Бубица заклан преко Мирјане из Београда, не знам шта је тој жени било уопште да ми на такав начин саопшти. Мислим, ми смо мало повремено контактирали телефоном и назвала ме је и каже она: јао, Јасна, па да ли ти знаш да су њега заклали? Кога су заклали, Мирјана? Бубицу. Откуд ти знаш? Па, један наш одавде тражио је једнога нашега и у Каракају, у мртвачници, наишао на Бубицу, Бубица је заклан. Ја сам бацила слушалицу, више се никада нисмо чуле, плакала, вриштала, јер је била страшна помисао на то да је заклан. И они су сви говорили, није, Јасна, није, није, није, да би онда на крају, сазнала и на то набијање на колац и шта ја знам. То сам сазнала од овога који је са њим био, наравно и из новина сам сазнавала, јер ја сам куповала како сам избеглица, све часописе, хрватске, српске, босанске, што год је долазило мени у руку, јер ја нисам знала језик уопште говорити и тако сам повремено знала да налетим на неке детаље. Рецимо, у вези Марка Павловића, прочитам, он се не зове тако, него се зове Бранко, више се презимена не сећам и писало је да из Војводине и да је човек Михаљ Керкез, политичар онај још пре рата био, тако је писало. Је ли истина, не знам. Онда сам једном налетела у неким новинама пише неки преживели логораш, описује како су Бубицу набијали на колац, како је он стравичне крикове пуштао, да им је било страшно, па су сви мислили да је у том моменту умро, јер је ваљда пао у несвест, међутим, није нажалост тада умро, него је као два дана се мучио, то је изјава некога у новинама. Ја сам све то овако сазнавала страшне ствари на кашичицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ту писало, у тим новинама, ко је то урадио, чији су то људи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ко је – не, али име ко даје изјаву, што значи, да сам то овако сазнавала све повремено, што је било страшно за мене, али, ето, данас сам ту да сазнам, зашто и како и коначно да покушам ту књигу да затворим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, јесте Ви схватили да има неко виши од Марка, да има неко већи утицај? Он каже данас су страже јаке. Шта то значи, да он нема ту, то нам мало разјасните?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није логично, али у том моменту када ми је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то испада, да има неко ко њиме командује, како сте Ви то схватили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, у том моменту када ми је рекао, ни о чему ја нисам мислила, прихватила сам здраво за готово. Међутим, после, после, у овим годинама, у почетку, када сам сазнала шта се десило и када сам ја анализирао о чему, када смо шта причали и све, Боже што сам била будала. Ја сам њему поверовала, ја нисам питала ништа, у реду, страже су јаке, ја сам била као ђак, учитељица каже мора овако, ја сам тако радила. После сам размишљала, па, он је мене преварио опет. Опет ме је слагао. Како страже јаке, он је први човек у граду и територијална одбрана, он први, одједном страже јаке, не може, забога, ни он да уђе. Није логично, али то сам од њега тако чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви могли нешто да уочите или да схватите неке односе снага за тих, колико сте били, од тог 10. маја?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја нисам, није мене ништа интересовало. Мене је само интересовало да ми Бубица дође кући, ништа. Рецимо, стрина ми је дошла и каже Хасиму Узуналић, брат од тетке, од татине сестре син, налази се у затвору у Зворнику, то није она рекла и жена му је стално, хода око Зворника и покушава да сазна шта се дешава и да га спаси и тако даље. Он је био економиста, радио је у општини и као оптужују га да је као неки новац из буџета општине пребацивао Муслиманима да се купује оружје. То је била оптужница за њега. Било ми је тешко због Хазима, али још више сам се уплашила због Бубице, шта је ово, Бубица у затвору, а мени је први рођак Хазим, шта је ово. И то ће сада да буде нешто негативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А преко кога се она распитивала?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Она је то знала преко његове жене у Зворнику, мислим, да ли је то било пре него што смо ми дошли, да ли су га затворили у међувремену, углавном, рекла ми је, Јасна, и Хазим је у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули, да можда преко неког другог, вишег, можете нешто да успете, да нешто издејствујете, нека ослобађања?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Искрено да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали, има ли неко други кога ја могу да питам, можда овај Марко не може?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Знате зашто? Ја сам сматрала, Суботић Јефто зна све, Суботић је био заклетва, не само за Глиничаре, него и за цели град. Изузетно поштован човек, знам да га Суботић воли, цени и да му не жели ни једну трунку нешто лоше. Када Суботић зна да је Бубица у затвору, то је исто као да његов отац Бего зна. Е, ако отац неће ништа за своје дете да уради, онда, ко ће урадити. Суботић је из Београда, Суботић има везе што их нико у Зворнику није имао, нити ће их имати, што значи, Суботић зна, чини се све да се Бубица спаси. Тако да се ја уопште нисам распитивала ко је, рецимо, председник општине и то је функција у тим моментима, начелника сам већ упознала, али, једноставно, Суботић зна, Суботић ће учинити све да га спаси и ако ико може да га спаси, то је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за тих десет дана од тог 11., 12. маја до 21. маја, јесте видели Суботића, јесте се чули?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пробали, где је он био?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Пробала сам, радио је, пробала сам да га добијем, кажем Вам, оног дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када је он рекао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, било ми је свеједно, хоћу ли сметати Суботићу, оптерећивати га превише и ако он све чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је на службеном путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али тада сам ја одлучила да га замолим, јасно и гласно и лично, да учини нешто за Бубицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте знали тог Марка, за начелника, кажете, начелника полиције код кога сте ушли? Јел Вам то име нешто, Ви кажете на Т, нешто, јел Вам говори нешто име Пантелић или тако нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, мени стално када се сетим њега Томашевић, он не може бити, Томашевић Славољуб је био у «Глиници», не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај, што кажете да је из Лознице?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Из Лознице, али не могу рећи. Био је овако висок, плав, мршав човек, у сивом оделу, краватиран, мало старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је био тај Маринко Васић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, Маринко је седео код њега у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже тај висок, плав, мршав, каже, муж ти је под истрагом?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, како сам ја села, испричала шта се мени дешавало претходне ноћи, прва његова реченица је била, Ваш муж је под истрагом. Ви не можете напустити град, идите у Ваш стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате, у то време, ето тих десет дана, јел има ту неки суд, јел ту ради неко, ко то суди, какву истрагу, ко спроводи истрагу, јесте питали Ви, ко је ту надлежан да ради такве послове, да води поступак?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, нисам хтела, нисам смела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то питали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никога ништа нисам питала, јер сам само, била сам са Марком у контакту и чекала сам да ми Бубица дође кући. Нисам смела да питам, наравно, то повређена рука, па онај четник наш ишао на Економију. Ја сам имала неке информације, на основу којих сам почела да постављам питања, значи, ја више не верујем да је он у затвору у Зворнику, у једном нормалном затвору. Ван града је, нешто се дешава, рука му крвава, али нисам никога ништа питала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после Абдулаха Пашића, да ли знате ко је постао председник општине?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја знам Грујић Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зворничанин. Пре него што је почео рат, када се одвојила општина, српска и муслиманска, значи, официјелни председник је Абдулах Пашић, СДА је била тад већином на власти и он је био. Онда сам чула да се одвојила општина на српску и муслиманску и рекли су ми да је Грујић Бранко председник општине. Искрено да Вам кажем, ја нисам знала ни ко је то, него ми је случајно Бубица негде код пијаце, виче, ево овога председника српске општине. Ја кажем, ко је то, јел то тај Грујић? Јесте. Онда за Грујића сам рецимо када смо као избеглице дошли у Београд, онда смо били код једне моје другарице, код њеног брата за вечери, а њихов други брат у Малом Зворнику је општински функционер и он је знао да је Аркан дошао у Зворник 06. априла, дан пре напада и онда је назвао сестру и рекао: купи се, она је била удата за Муслимана, купи се и дођи код мене, биће проблема, Аркан је дошао у Мали Зворник. И онда ту ноћ када смо били код њих на селу, њен брат и она су причали, значи 06. априла да је у Малом Зворнику Грујић био заједно са Арканом и да се нешто Аркан наљутио на њега и добио дебеле батине Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви о том Грујићу чули нешто за време Вашег боравка?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никада ништа, он је био по пате у граду, за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време док сте покушавали мужа да спасете из затвора? Да ли се његово име негде помињало?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не. Мени чак није пало на памет да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одете у неку структуру тако, у општину?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, да одем код председника општине, да се разумемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада радила општина, да ли Ви знате, у мају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, сигурно је радила, јер долазили су људи у општину да се јаве, да су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што причате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, а у СУП су исто долазили да пријаве станове и рецимо тај Маринко је био мумија, не познаје ме, али када сам сишла доле, један који ради на издавању пасоша, добро нас је познавао, његова жена је била учитељица моје Аните и онда је, како смо се мимоилазили, он само пита, како је мала. Ја кажем, добро. Кажем ја, како је учитељица, добро. Хао, ћао. Јер ја сам видела, људи су почели мене да се плаше, почели су да ме избегавају. Звала сам једну мамину пријатељицу, њен муж је био у пензији, давно је био начелник СУП-а и ја сам њих назвала овако као озбиљне људе које ја поштујем, који би могли да имају информације или везе да, јавио ми се чика Славко и питам где је жена, није ту, кажем ја, да ли Ви знате за мога Бубицу, кажемо, Јасна, знамо. Па, кажем, шта Ви мислите о свему овоме, да ли можете Ви да ми помогнете да учините нешто. Каже, Јасна, не знам, могу покушати нешто, али не верујем да могу пуно да урадим, углавном, жена му није ту, она ће се мени јавити. И спустио је слушалицу, није ми се никада јавила, ни дошла, да би после рата сазнала, од ње, долазила је, па су је војници каже вратили и рекли јој, куда је пошка, шта хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је хтела да се распита или нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Код мене да дође, јер сам ја рекла, реците јој, нећу је више звати, да дође код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неку Жућину јединицу? Нешто сте помињали ту у овом Вашем исказу, у стану да сте после сазнали да су то били неки Жућини?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мени су то рекли ова тројица специјалаца што су били код мене стално. Када сам ја њима рекла да су ми ти упали, каже, то су они Жућини што долазе. То сам и од мајора сазнала, јер сам ја њему рекла, после, сутрадан, када ми је он рекао, не идите, силоваће Вас, сутрадан смо ми о томе причали и од њега сам сазнала, има неки Жућо у Каракају. То су овако неки криминалци који упадају у Зворник, убијају и пљачкају и то су ми рекли ови специјалци који су код мене били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Гогић и тај Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зебић и Миле, то су Жућини, први пут у животу сам тада чула да имају неки Жућини и неки Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекосте за Зорана Јовановића, он је овде пред судом сведочио да, прво је рекао да није са Вама причао о Бубици, да он није знао, да је он сазнао тек касније, када су га?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од мене је сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вас је сазнао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од мене је сазнао. Ако није знао до тог момента, од мене је сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је било том приликом када су били ти војници?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је пар сати након што су Бубицу одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте се срели и да сте, могуће, после, када се присетио, да је могуће да сте причали, да ми је муж ухапшен, али тада нису били војници. Ви кажете да је то баш било том приликом?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Испред зграде, 11., Бубика је одведен, значи, око осам, пола девет. Док сам ја отишла у Мали Зворник, тражити Марка Павловића, колима, тамо-овамо, колико је сати могло да прође, око подне, ја сам му рекла лично: Зоране, знаш ли да су ми Бубицу одвели, Зоране, молим те, помози ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он обећао нешто да ће да уради?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Немој ништа да се бринеш, биће све у реду, ја ћу се распитати, немој да се секираш и загрлио ме онаком потапшао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте после га видели?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам, једном сам га видела у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још у том периоду или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, више га никада нисам видела до 2001. године. У Зворник сам дошла ради откупа стана, испред Министарства за избеглице у Зворнику, чекали смо, пуно света, ја и маја ту и овако сам била сагела главу. Приметила сам неко приђе и руку сам видела. Како сам подигла главу, видим Зорана Јовановића. Ја сам се укочила, смучио ми се, јер сам сазнала од овога који је био у логору са Бубицом, да је, он и Бубика су његове птичице, зашто је мој Бубика његова птичица. Ја сам једноставно, зато што сам то знала, да је он једина особа позната која је долазила и није ништа урадио да ми помогне, ја сам се само окренула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте причали ништа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, он је, питам ја после маму, после пар тренутака, рекох, шта би од Зорана, шта уради он. Каже, ништа, сине, само спусти руку и оде и нисам га више ни видела више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли овде пред овим истражитељем, да сте неке оригинале докумената њима предали. Јел Вама ништа то није враћено?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да погледате само, да ли су то копије тих докумената. Ево овде има пропусница, ми то имамо у предмету, имате, то сте добили, пропусница за Вас, јел то то.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имам ја једну, види се боље печат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то пред Вама потписао Марко Павловић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, ово је откуцано, ово је написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има једна потврда да сте на принудном одмору и за супруга?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово да је од Вас узето, да потпишете и Ви сте неке фотографије тамо предали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам, две, пасошку и једна, била је нека Робна кућа. Ови их Хага, гледали су слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви имате неке фотографије Ваше?

Констатује се да је од стране председника већа сведоку показана копија пропуснице штаба ТО СО Зворник од 21.05.1992. године под бр.1060/92, као и потврда да се Буљубашић Абдулах пријавио на посао 13.04.1992. године, издата од стране предузећа «Бирач-Холдинг» Д.Д., те сведок изјављује да је управо оригинале ових докумената предала хашким истражитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да ми покажете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ово је последња Бубицина слика, дочек Нове године у Зворнику, 1991/92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нове године?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Дочек Нове, 1992. године, у ресторану, у Зворнику. Ту смо Бубица и ја били млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да нам укључите камеру, документ камеру? Молим Вас, режија. Пошто овде пише у овој потврди, дописано руком, пасош именоване налази се у Малом Зворнику. Потпис исти као овде десно, где Ви кажете да је потписао Марко Павловић, пред Вама? Како је дошло до тога, да се унесе ово руком?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам. Он је мени попунио и дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту пропусницу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам отишла у Немачку и када сам мало дошка к себи и тако даље, уопште се не сећам, срећом ову пропусницу, добро, носила сам у ташни до Лозановића, онда сам отишла одмах у Немачку, срећом, није изгубљена, јер ја тада стварно нисам била присебна. И када сам је читала у Немачкој, када сам видела пасош, и ово је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да му нисте Ви можда рекли, можда Вас је питао где Вам је пасош?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја се уопште не сећам да смо о пасошу, онда ме је и то страшно уплашило. Па, овај је знао да је мој пасош у Малом Зворнику. Немам појма. Мени је, рецимо, тај специјалац Миле, не Гогић Миле, него Миле, у једном од наших разговора код мене у стану рекао, Јасна, већ пола године ја носим твоју и

Бубицину слику, што ти носиш пола године моју и Бубицину слику? Па, ето тако, то је био сав одговор, ето тако.

Констатује се да су на документ камери приказане фотографије Буљуабашић Абдулаха са супругом Јасном које је она предпочила суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите, па ћемо да видимо да ли можемо да скенирамо, па да то придружимо списима.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Знате у «Глиници» су Муслимани изгубили посао аутоматски и када смо били код Суботића да причамо како прате гласине да је Бубица задужен да га убије и тако даље, каже он: баш смо у петак позвали из кадровске службе, некога ко је био тада одговоран да види колико Муслимана још ради у «Глиници», каже, јако је мало. Ко је уопште, ко ради, да би ја, када сам ја дошла то у међувремену, Бубица је у логору, са Нецадом који је исто радио у «Глиници», нас двоје смо отишли у «Глиницу», чули смо, може се поднети захтев, жалба на решење о престанку радног односа, који ми нисмо добили, али је списак свих Муслимана био на хартији, да смо добили отказ. Ја сам била са Нецадом, зато што Ви имате моју копију о принудном годишњем одмору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да устанете оптужени, да погледате, да ли познајете некога од оптужених, када буду устали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Са наочарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, ко је то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У жутој мајици са наочарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић? Да ли још некога познајете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро, седите, седите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У то време није носио наочаре. Имао је црну косу, није био сед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали некада са њим, да ће можда, евентуално, бити неко суђење Вашем супругу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За мене је било довољно да сам га ја замолила, да ће се водити некакав нормалан поступак или истрага против њега. Мени је начелник СУП-а рекао, води се истрага против Вашег мужа, тако да ја више нисам имала кога шта да питам, значи, у затвору је, води се истрага против њега, чекамо да видимо шта ће бити и ја чекам Бубицу да дође кући. И боље је за мене да у то време нисам знала шта му раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на крају, нисте Марка питали, па, ко га је убио у затвору?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нити сам Зебића питала, ништа, ништа. За мене је то било дефинитивно готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ту у центру где сте Ви становали, јел ту близу и зграда суда била?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Све је то јако близу, суд је мало више горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте виђали ту да иде неки судија, председник суда?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То се догодило првог дана када смо ушли у град. Ја нисам више нигде ишла, ја сам углавном била код куће. Ако сам морала да одем код начелника, отишла сам, ако сам код мајора, то је преко пута мога стана. Нисам се уопште по граду кретала. Шта имам? Ја имам, значи, у контакту сам са мајором, као прво, са Суботићем, са мајором. Тог мајора смо ми упознали пре него, разговарали сасвим нормално са њим у канцеларији, знате, познајемо се, он зна целу ситуацију, учинићемо нешто. Није ми падало, заиста, напамет да Бубица може изгубити живот, до момента када ми је рекао, Ваш муж није заслужио да живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада предочити одбрану оптуженог Марка Павловића, односно Ви га тако знате, он се зове Бранко Поповић, то му је право име и презиме, који је делимично дао одбрану и у једном делу каже да је била још нека жена која је долазила код њега у штаб територијалне одбране, да се интересује за мужа који је нестао, каже, а он ништа о томе није знао, ко кога хапси, да ли ико хапси по Зворнику. Он се распитао и он каже да му је полиција, да му је речено преко неког капетана се распитао, да му је речено да полиција никога није хапсила и каже, након извесног времена, дошла му је и госпођа Буљубашић, каже, али, то је ипак мало другачије, рекла ми је да је њен муж ухапшен. Када је ухапшен? Ухапшен је прекјуче, па, где, каже, пред општином, па што ниси отишла у СУП, каже, он ми је рекао да не идем нигде. Па, куда је одведен, па не знам. Па он онда Вама каже, како ћу ја да знам, али рекао сам јој да ћу у склопу ових активности које сам Јовићу дао, да ће се вероватно радити, можда наћи и њен муж. Каже, она је мени чак рекла и поименично ко су ти људи били, то су били полицајци и након тога, није више о Вашем супругу говорио, прекинуо је да даје одбрану. Јесте Ви њему рекли имена људи ових, за које кажете да су га ухапсили, Миле, Зебић и ово?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам ја имала разлога да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте помињали имена?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, нисам имала разлога, јер они су се представили и рекли ми да ме штите по наредби Марка Павловића и нисам ја осећала уопште никакав разлог ни потребу да проверавам код њега, јесу то Ваши људи, или шта ја знам. Ја сам се једино уплашила што сам рекла, оне будале, а оно испаде, они кажу да су његови војници, мислим, уплашила сам се тога што сам ја рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то, отприлике, разговор који сте Ви водили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је тачан разговор који сам ја са њим водила. Знате, ја често цитирам, не парафразирам, јер све те ствари су ми јако добро остале у глави још данас, како и шта је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је шта рекао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Шта ми је рекао Павловић, како смо, мање-више са овим војницима, не толико, али, оне битне ствари које су биле везане за Бубицу, њих сам добро запамтила, али ја Павловића врло често цитирам и у мојој изјави сам га цитирала и данас. Јер, ја не желим, трудим се да не додајем, нити да одузимам, да моје сећање баш буде право, тако како јесте и то је тако било, тако ми је рекао. То да он каже у својој одбрани, на који начин сам ја дошла, то није тачно, то није истина, ја сам испричала, где сам га нашла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде као оштећени имате право да истакнете захтев за накнаду штете. Да ли Ви тражите накнаду штете од лица за која сматрате да је одговорно?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У ком смислу накнаду штете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, накнаду, имовинске, материјалне, нематеријалне штете, значи, одштетни захтев?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не треба ми ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сматрате ли да треба да се особе које су одговорне казне? Да ли се придружујете гоњењу, овде кривично гоњење предузима јавни тужилац, Тужилац за ратне злочине, Ви сматрате да треба да се казне?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете, евентуално, што можда смо пропустили или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У овом тренутку ништа посебно ми не пада на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нешто будете се сетили, сада ће Вам поставити питања и чланови већа и странке.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нама предали, је ли тако, нашој служби за трошкове, је ли тако, тражите трошкове?

То је све што имам да изјавим.

Трошкове тражим према рачунима које прилажем.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нешто сам се сетила, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, изволите, изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мој Бубица више није у гробу у коме је сахрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сам ја хтела да Вас питам, јесте Ви посетили гроб?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам, 2001. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо на Казамбашчи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: На Казамбашчи, договорила сам се са свекром. Тада сам први пут отишла у Зворник. Он ме сачекао на станици. Ја сам дошла из Тузле, он ме сачекао у Зворнику, узели смо такси и отишли у Казамбашчу, нас двоје. Ја сам већ понела цвеће. Када се дође на Казамбашчу, одмах са леве стране, води пут даље на гробље, одмах са леве стране ја сам за њим ишла, пошто је било пуно шибља и грања због рата, нико то није ни одржавао. Тешко је било препознати чак и оне гробове који су били са споменицима, он је тражио неки камен, по неком камену, неким именом на том камену, сетиће се да је баш ту. Локацију је знао, отприлике, али да зна тачно где су га сахранили. Онда ми је рекао, снахо, ту је. Немој превише да ходаш по овоме жбуњу и грању, можда има змијина и шта ја знам и ја сам спустила цвеће на Бубицин гроб. Ја сам се тако добро осећала, значи, дошла сам, учинила сам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете мало?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Деца су послала једну малу луткицу, знали су да ћу ићи у Зворник, то је био њихов чаробњак и рекли су ми, мама, када будеш ишла код тате, стави му ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како кажете, није више тамо на том месту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, ја сам тада и татин гроб посетила, видим није нико ништа дирао, бојала сам се цело време рата, распитивала, да не дирају гробље, да не ископавају мртве. Када сам чула логор, мучења, ужас, све сам се бојала да ми тату не дирају, али, ето, када сам дошла, вичу сви, не, нико у Казамбашчи, све је у реду, поготово чика Мића који је стално ишао често на гробље, код унука, код сина моје другарице који је погинуо пре рата и тако, и када сам дошла татин гроб је онакав какав је. Јесте био зарастао, али овако, на узвисини, па може се видети, мало сам гледала, нису га дирали. Интересантно, за све те године, иако сам знала да је Бубица у Казамбашчи, нешто ми никада није на ум пало да њега неко може да вади, него ми је тата био на уму, да не дирају Казамбашчу, па да тату не однесу, ваљда зато што га ја нисам сахранила, нисам видела где, не знам, нису дирали татин гроб, све је у реду. И шта сам ја сада почела, шта сте ме питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас, рекли сте нешто, он више није тамо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то била нека ексхумација или шта?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, Комисија из Сарајева је дошла у Зворник Беговићу отац и мајка живе у Зворнику, не сећам се када су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било доста касније?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Вратили су се из Аустрије када је завршено, не 1996., на крају рата, него касније, а његов брат Алија је остао у Аустрији и онда ме је Аљо назвао у Немачку и рекао ми је: Јасна, бабо ми је јавио да се врше ископавања у Казамбашчи и ови из Комисије су га позвали да када буде вршена ексхумација да може да покаже и сада Јасна, хајде да се договоримо, када га буду нашли и ископали, нормално вршиће се она ДНК анализа и тако, шта ти мислиш, где би могли да га сахранимо. Ја сам рекла, Аљо, у Тузлу. Сада, у Тузли мама живи, повремено долази, у Зворнику не, када је већ ископан, тату нећу дирати, нека остане ту где јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је та Комисија из Сарајева?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И ја сам га замолила да не говори ништа деци, ја деци нећу ништа рећи док се то све не припреми и онда да се деца воде у Тузлу. 23. јуна, била сам у болници па сам тражила да ме отпусте дан раније, зато се сећам тачно датума, 23. јуна 2004. године из Сарајева су звали, представили се да су испред те Комисије која прикупља крв и анализира и пита, замолили су, ако могу, ја са децом да дођем у Штутгарт да дамо крв. И ми смо били и дали крв. За родитеље, браћу и сестре, исто тако да знам да су дали крв, да би након пар месеци, ме Аљо назвао и каже, Јасна, Бубице више нема. Како нема Бубице? Он није у гробу где га је Бего сахранио. Они су, Бего им је показао локацију, они су ископали, нема ништа. То је Бего испричао Аљо. Онда су они, после сам ја са Бегом о томе телефонски причала. Онда су они мало већу локацију ископали, онда су мислили, хајде отац, када га је сахрањивао, био је изгубљен, у шоку, можда је погрешно и онда су назвали из Санског моста да дође његов пријатељ, значи, отац од друге снахе, јер је и он ту био присутан и каже Бего, он је исто место показао, где је Бубица сахрањен, али ништа нису нашли, нема ништа, нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на том месту или и ту мало ближе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мало даље, мало у околини, тако тврди Бего да су они, ето, било им је страшно тешко и жао због њега и онда су му на крају, нема га, као рекли су да ће и даље радити на томе да се нађе, да видимо где је и шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касније, немате више информација?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бубице нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту нема? Да ли сте чули да постоје и секундарне гробнице?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Чула сам, чула сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тамо нешто се распитивали, где су та тела пребачена? Нисте добили информацију?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја не могу са тим да живим, ја не могу да се више распитујем, ја сам данас дошла овде да само сазнам зашто је мој Бубица убијен и то да сазнам од Марка Павловића, зашто. Мени није јасно зашто ја живим, јер они су мене овако на тацни имали, сви. Није ми јасно зашто су ме штитили специјалци Марка Павловића који га је убио, а он га није маљем убио, није га набијао он на колац. Није он лично, али да се разумемо, ни у Другом светском рату није било да генерали под руку воде жртве у концентрациони логор, неки су то други радили, а они су одлучивали о томе, да се разумемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са имовином Вашом, Вашим станом у Зворнику?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 2001. у Министарству за избеглице, поврат стана, у мом стану станује једна породица од 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што су усељени?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, до 1995. неко други је становао. Ја сам поднела захтев за поврат маминог и мог стана. У Немачку ме једно вече зове нека жена и каже, ја сам Драга из Зворника, зовем из Вашег стана. Ја сам се шокирала, прво питање је било, откуд Вама мој број телефона? Јер ја где живим, имам анониман број, није у књизи, јер ја све ове године бојим се, они ће доћи из 1992. да убију децу или мени нешто ће бити. И онда када Вама дам број телефона, Ви знате не смете га никоме дати, док мене не питате. Одједном, кажем, одакле Вама мој број телефона, ја наивна, блесава, када сам писала захтев Министарству, уписала сам моју адресу пуну и број телефона. Имам ја, знате, једну пријатељицу у Министарству. Она ме питала, шта Ви планирате, хоћете доћи, хоћу, ето, она би волела у мом стану да остане да живи и тако даље. Ја сам дошла у Зворник, добила сам и решење у коме стоји, иселење лица и ствари одмах, значи, они који су ту. Дошла сам, звонила и изашао је њен муж, били су јако драги, пријатни људи, договорили смо се да они ту у стану да остану, да не морају селити, него када буде откуп стана који је предвиђен за два месеца, ето мене из Немачке, па ћемо, она жели да живи ту, жели да купи мој стан. Ја сам отишла у Немачку, заиста после не два, мало касније месеци, дошла сам у Зворник, разговарала са њима, договорили смо овако, стан је био 92 квадрата, за 40.000 марака, пристали су на цену. Ја сам била задовољна. Они су ми дали новац и ја сам тај стан њима продала, нормално код адвоката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи Ви немате тамо више имовину?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: А мама свој стан, она је желела да се врати у Зворник и да живи, али обзиром, у мом стану није било ништа. Само је био плакар у ходнику и њихове ствари. Онда сам ја питала, ко је био пре вас? Ми смо дошли 1995., неки Србин и однео је неке ствари које не знају они чије су, плакар је остао, било му је тешко да га расклапа и продао је њима за 100 марака. Али, онда су они мени тај плакар дали овако, као успомену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш плакар је он продао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он продао њима за 100 марака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хтела сам само два питања. Када сте помињали неког Глиничанина који је Вама писмо послао, који је са

Бубицом био тамо затворен, Ви не спомињете његово име и презиме, јел постоји неки разлог да нећете да саопштите податке тог човека?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зато што знам да је он дао изјаву Хашком трибуналу и да је рекао да не жели да сведочи, да лично дође, жели тако анониман да остане и да не жели уопште, не када ја сведочим, него он неће ни да дође ни да сведочи, зато што има некога од ближе фамилије који у Србији живи, боји се за њих, да им се нешто не догоди, након његовог сведочења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Јесте Ви сем тог писма, јесте ли контактирали овако са њим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли га видели?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Видела га нисам. Он живи далеко, на другом континенту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Телефоном?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Телефоном, јесте. Последњи пут смо се чули пре три дана, звао ме да ми пожели срећу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А у том неком разговору са њим, пошто је он, кажете, био до 15. маја?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тако он каже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел он Вама рекао, ко је то био тамо, ко је то, кажете, чим дођу, пребијају ноге, је ли Вам рекао, који су то људи, тај затвор држали, јел Вам помињао њихове униформе или Вам рекао, да ли су то Зворничани или са стране или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он ми је рекао, да су углавном били непознати. Помињао ми је некаквога Пуфту, који је, била је нека просторија са одећом и накитом, сатовима, шта знам, од тих, они су морали ту да носе те ствари, када се узму од ових логораша, да су носили у ту просторију, помињао ми је неког Зокса, Нишког капетана. Зоран Јовановић је једини кога су они познавали, а све те друге који су били у логору у затвору, они су упознали на лицу места и знали су њихове надимке, Рецимо, Торо некакав, каже, он је, каже, тај Торо је једном њега присилио да седне на стомак неког човека коме су распорили стомак, да би на крају Торо, као његов заштитник био. Интересантно то су, на почетку тако је било, онда одједном, свако има као неког свог заштитника. Бубица није имао, ни ови остали нису имали никога. Неки су чували неке, кобојаги, да се превише не туку и шта ја знам. Рекао је он мени, сва та имена су уствари псеудоними, то нису имена, то су надимци и он сам не зна уопште о коме се ради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел Вам рекао, каква је њихова униформа била? Кома су они припадали, војсци, полицији, територијалцима?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Овако каже, рецимо, четници. Када ми каже четник, ја знам како четник изгледа, не мора ми објашњавати како четник изгледа. Када ми каже, тај некакав Зокс или Торо или шта ја знам, мене ни не интересује у суштини да он мени исприча како су они изгледали, како су били обучени, коме су припадали. Искрено речено, ја њега о томе ништа никада нисам питала. Он каже, дошли су четници, па доле ти који су били када сам ја био, што су мене мучили, онда су они тако се звао, надимак, а да смо ми детаљисали ко је био, ко је држао затвор, ја сам њега питала, кажи ми, ја не знам где је Бубица отишао, у затвор. На крају сазнајем, није у затвору, нешто је страшно у питању. Онда сам ја њега питала, када си ти Бубицу видео. Бубица је одведен 11., он је 12. доведен, затекао је Бубицу у

Економији, а претходног дана, то је сазнао од Бубице, Бубица је прво био у Везионици. То он тако каже да зна о Бубици, али каже, у тој Везионици, кажем, јел то овако затвор био оно, нормалан, као што ми данас седимо у судници, у затвору, каже он, Јасна, шта ти је, који затвор, дођеш, пребију ноге и руке да не бежиш, да се не браниш, туче те ко стигне, пребије Бога у теби и онда су кажу, одатле, и њега су довели прво у Везионицу и онда су га тако пребијеног одвели у Каракај. Помињао ми је «Нови извор», помињао ми је да су они морали неке цигле радити нешто за њих и тако и онда ми је рекао тако, да је са Бубицом био, значи, од 12. до 15.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Три дана?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте и каже да је 14. мајор био, један једини пут је био мајор. Па, рекох, јел вам шта рекао? Јесте причали нешто? Не, он је само ушао, погледао по просторији и изашао. 15. су дошли, он тако каже, тридесеторица четника, био је, да ли је тај Нишки, углавном ти њихови мучитељи и каже, они су нас толико претукли, Бубица је био, можда, каже већ 15. био мртав, јер је толико био претучен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тај мајор је дошао, мислите на мајора Павловића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, не, да, 14. мајор Павловић, тако ми је он рекао, мајор Павловић да је дошао, јер ја сам њега питала, је ли долазио онај мајор Павловић, ја сам у контакту са мајором и он мени говори, муж је добро, муж се понаша тако, оставио га да пише изјаву, да разговара са неким, значи, он је у току, види га. И онда је мене интересовало да ли је он долазио, каже он, Јасна, био је један једини пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То за та три дана колико је он био присутан?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Био је један једини пут, тако ми је рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само још једно питање, пошто сте Ви у Вашим изјавама практично цитирате Марка Павловића шта он, па први сусрет, он Вама каже, ја сам га послао у затвор, па онда, неки од сусрета, Ваш муж није заслужио да живи. Да ли је било када Вама Марко дао до знања да боравак Бубицин у затвору зависи од неког другог, а не од њега?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јер Ви тврдите, тражите да буде ослобођен и питате и шта је учинио, да ли је било када Марко рекао, то не зависи од мене, постоји неко изнад мене и тако нешто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, најчешће је ћутке прелазио преко тога. Једино, ето то, када је било за децу, онда се он баш изнервирао и каже: шта Ви мислите, како је мени, то је била нека за мене нормална реакција, одговор на оно што ја кажем, моја деца плачу, ја не знам шта да им кажем. А, иначе, зид, зид, зид, када год прича, каже онолико колико хоће. Када поставим следеће питање, он ћути, прелази на другу тему, као да га ништа нисам питала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А када је рекао, не могу Вам дати тело, јел рекао нешто, због чега не може да да тело?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, ја га нисам ни питала. Објаснио је то, објаснио је то, за мене је објаснио, јер је рекао, намеравам да прогласим данас општу мобилизацију и ја више не могу гарантовати сигурност, Ви морате одмах данас да изађете и ја сам схватила, не може да ми да, ја треба да идем одмах.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања, госпођо Буљубашић. Које годиште је био Ваш покојни супруг?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 1953.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 1953.? Јер нисам схватио да смо то, да имамо тај податак. Ви сте по занимању правник?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Радили сте као правник у тој фабрици у «Глиници»?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да, да, у «Глиници».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У једном моменту Ви рекосте да сте срели, када сте ишли да тражите мајора Павловића, да сте срели извесног, ако сам добро прибележио, Савића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Савић Славко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који је био председник кривичног суда, шта, био је судија неки тамо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, судија, он је положио правосудни испит.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте правник, ево срећете и тог човека, јесте знали ко је председник суда у Зворнику, тада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте? Да ли сте уопште, односно интересује ме, зашто нисте отишли да се распитате за судбину Вашег супруга, рецимо, у суд, код председника суда, код судија, правник сте, знате, имате и ту неку другу могућност те врсте?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, ја мислим зато што мајор Марко Павловић, значи, он ме упућује начелнику. Начелник СУП-а је исто функција, одговорно лице, полицајац и ја нисам се, заиста се нисам сетила да ја, јер у суду могуће да је у то време да су радили и Зворничани које ја познајем, али ми је било довољно да, значи, начелник СУП-а каже, Ваш муж је под истрагом, командант града територијалне одбране је упућен, он га је послао, Суботић зна о свему, чини све да се учини и ја због тога нисам нигде даље ишла ни тражила, јер то нису били познаници, комшије, пријатељи, приватно смо између себе причали. По мени је то било довољно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Односно, суштински оно што ме занима, зашто, зашто код, зашто све ово време, свих тих девет дана, Ви контактирате само, искључиво са Марком Павловићем? Каква је Ваша представа о томе, зашто баш искључиво код њега? Да ли је то врх нечега где се Ви можете обратити и ако јесте, због чега?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пробајте нам само мало то објаснити.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, зато што је Павловић био први ауторитет за мене у граду, први ауторитет, први човек и кроз наше разговоре, схватите, ја сам разумела да је он тај који одлучује о животу и смрти, да је он тај једини, он је послао Бубицу у затвор и он је једини који може да га отпусти из затвора, који контактира са њим. Заиста никакав други ауторитет у том тренутку није постојао за мене. Он као први. Ја чак не бих отишла ни код начелника СУП-а, да нисам имала тај проблем, па ме он упутио идите, јер за мене је Марко Павловић био први ауторитет коме могу да се обратим, јер он га је ухапсио. Рекао ми је: Ваш муж је био јутрос код мене. Када смо ушли у канцеларију, сели, прва реченица је била: Ваш муж је био јутрос код мене. У том тренутку сам схватила да га нису неки одвели, него стварно Марко

Павловић, Марко Павловић. Упознала сам га и у Стандарду, био је мајор, командант града, значи, за мене је био први ауторитет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А та тројица која су га одвели, на Ваше очи, схватио сам да сте Ви са њима нешто разговарали, тај Зебић, Гогић и тај Миле?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зебић и Миле су га одвели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су Вам они рекли, зашто, ко су они, по чијем наређењу поступају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја их то нисам питала и нису ми ништа ни рекли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нешто, у било ком смислу, што воде човека, ко им је наредио, ми смо полиција, ми смо, да не сугеришем сада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја нисам питала, зашто Зебићу ти одведе Бубицу, зашто га ухапси, зашто га одведе, јер од првог тренутка сам сазнала ко су они и за мене је било то тако и јасно, да су по наредби Марка Павловића њега одвели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведокиња ако може да се изјасни на околност, да ли је са сведоком чије овде име није помињала, разговарала и о томе ко је мучио или, евентуално, ко је смртно повредио њеног мужа, да ли је у том контексту помињан тај Торо, Пуфта, Зокс или су у том контексту помињани неки други?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су помињани, јесу и неки други, искрено да Вам кажем, ја сам то заборавила, све надимци ови се сећам. Он је говорио само у контексту да су они њих мучили, страшно мучили, а ко је лично Бубицу убио, ја колико знам, последица је набијање на колац. Он не зна, јер је он 15. отишао. За мене су ови датуми истинити. Он га је видео задњи пут 15. маја живог и отишао. 20. маја су мени изјавили саучешће и ја и дан-данас тај дан за мене је дан смрти Бубице, 20. мај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала Вам, ја више питања немам. Ја као Тужилац у овом предмету, ја бих се захвалио оштећеној што је смогла снаге да дође пред овај суд и својим казивањем помогне нам у утврђивању истине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Пуномоћник оштећених?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је у Зворнику тих дана, 07., 08. априла било војника ЈНА, да ли она разликује ЈНА?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Било је људи који су имали униформе ЈНА, ја познајем униформе, зато што је и мој Бубица био војник, па је код куће имао. Ја мислим, сви су људи имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно као резервисти, зелену или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нормална, војничка, она зелена униформа, материјал је онај груб.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било војске, да ли је било ЈНА пре тих сукоба, пре догађаја од почетка априла у Зворнику?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам видела, рецимо, на мосту у Каракају у индустријској зони на сред моста, са врећама је направљено овако као митраљеско гнездо и митраљез је унутра. Ту буде, данима је било, пар седмица раније, како возим на посао, пар војника стоји ту. Ја не знам да ли они ноће или не, али имала сам осећај, они су ту на мосту, чувају мост. За мене је то било добро, ако се нешто деси они су ту. Са босанске стране, на почетку моста, двадесетак дана пре почетка рата, стајао је, није тенк, него што има ону пуну цев, што избацује брзо метке, црвени, то

је стајало и онда сам се ја изненадила, после смо дискутовали о томе, шта ово ради овде. Још неки вичу, јесте видели цеви окренуте према Зворнику. Те ствари сам видела. Е, сада, да ли, униформе ЈНА имали су сви код куће и сви су могли да је обуку, било је различитих, било је и таквих.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је она мислила да је, да ли је знала, којој је формацији припадао Марко Павловић, да ли припада ЈНА, да ли припада Аркановим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам знала, не знам то ни дан-данас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мајор, каже, стално говори мајор.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он се представио као мајор Марко Павловић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је то за Вас значило, мајор Марко Павловић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Оно што је и рекао, мајор Марко Павловић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли, финансијски директор.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мирсад Хасановић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хасановић Мирсад, директор «Глинице» био пребијен, а на питање председника већа сте рекли, да не знате да ли је било затвора и логора, где је био смештен тај Хасановић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нама је његова од жене сестра рекла да су га негде одвели у Каракај, да су га претукли. Ја сам могла тог човека и звати и питати, познајем га, добри смо пријатељи, али нисам никада питала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то био неки логор где је пребијен Хасановић у Каракају?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нико није рекао да је био логор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. То што је писало на улазу у фабрику, решење о отказу Муслиманима, да ли је то потписао Суботић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам, не знам, био је списак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте разговарали са Суботићем, па је он рекао, баш сам преко кадровске службе проверавао колико је још остало Муслимана. Какав је његов био став, да ли треба да се отпусте Мислимини или не, да ли се изјашњавао о томе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: О томе се ништа није причало, али ја сам њега у тим данима и тог тренутка посматрала да исто доживљава као и ми.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли протестовао против тога, јер он је ипак директор, је ли протествовао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То ја не знам да ли је протествовао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пред Вама, у разговору?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Даље се разговор није водио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И до када је он био директор?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, овај Суботић је важна личност за овај догађај, ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујем питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: О томе треба суд да одлучи а Тужилац нека истакне аргумент, због чега то питање није добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, не, али чему то, због чега овакве приче, коментари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац је рекао свој став.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је био возач Суботићев, он је био у Београду, он се вратио са Суботићем. Она каже да је сву пажњу концентрисала на тог Суботића, можда ћемо га предложити за сведока, он је ту био упетљан у то, мислим, био је ту. Не разумем, па нека истакне аргумент, а суд ће да одлучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, о чему се ради?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ради се о томе што прича без дозволе Ваше, Тужилац и што не каже зашто питања у вези са Суботићем нису у вези са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, поставите питање, молим Вас да привршимо крају, сведок мора да путује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не желим да ми се такве ствари дешавају, ја питам врло озбиљно, врло је важно питање, да ли је жив Суботић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То ја данас не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То ја данас не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате да ли је жив?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам до када је остао у Зворнику, не знам да ли је још увек жив, никада га нисам назвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога га нисте виђали? Ви сте овде рекли да га више нисте виђали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никада га више нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се чули телефоном?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисмо ни телефоном, него сам ја звала да га тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: На службеном путу је, секретарица је рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то тада, али након тога, контакт?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да су погинули шеф ветеринарске станице, професор математике Фехим Кујунџић, да је погинуо неки Асим, то му је рођак или брат, па, како су погинули, за време ослобађања?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За време ослобађања града.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је још људи погинуло, имате ли сазнање?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имена им не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел било још погинулих у Зворнику приликом напада на Зворник 08. априла?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Прича се да јесте, да је пуно, а ово, колико ја знам и како се зову, извините, знате шта је интересно, мислим да је интересно да Вам кажем. Сада сте ме Ви подсетили. Дошли смо као избеглице у Београд из подрума, значи, субота, стижемо, био је нон-стоп телевизор упаљен. Нова телевизија за мене у Београду, зове се Б-92, јер има Студио-Б па се ја, да, они показују на телевизији репортажу о Зворнику и догађајима у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: У то време није била телевизија Б-92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок како се сећа, нека исприча.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није битно, на телевизији и онда показују, прва је слика колона, познајем, поред општине, иде једна колона цивила. Овако су војници

са стране, коментар је, ово је једна група недужних Срба коју су «зелене беретке» јутрос протерале из Зворника. Ја видим у тој групи Бубицина сестра Мина, са њеним мужем и са двоје деце. Ја сам била фокусирана на њу. Сигурно је било, има још Зворничана које сам познавала, али њих се сећам. Шок, молим, када, ко, «зелене беретке», нисмо их видели, протерали Србе. На телевизији београдској званично се говори, показују улицу, кућа и двориште, капија отворена и лежи човек, оно са ногу снимљен, у патикама, познајем, то је кућа Изета Сабировића. За њега сам већ сазнала претходног дана да је убијен у дворишту. Одмах сам сконтала да је то Изет Сабировић и каже овај један, недужни Србин кога су Муслимани убили у Зворнику. Што значи, онда навече, Жељко Ражнатовић-Аркан, јунак тога времена и дана, са њим интервју на телевизији и онда он каже, говори о томе како обучава војнике, где их води, где обучава и онда каже: рат у Хрватској, када се ослободи неко место, ја кажем мојим војницима, пазите, људи који се налазе у склоништима, немојте убијати, то су наши људи, то је наша крв, српска крв. Јој, како је рекао наша српска крв, уплашила сам се од тога што је рекао, што значи, у то време, сада ја сам чисто размишљала како то коментаришу, доживљавају у Србији, у Београду и тако даље. Онда, понекада сам размишљала, људи заиста не знају шта се десило, јер ја када гледам на телевизији шта се догађало у Хрватској, за мене је то било далеко, неке се будале свађају и ратују, то ме не интересује шта је било и оно што видим на телевизији, примам здраво за готово. Тако су сигурно овде, они који су гледали, шта би друго мислили, него види шта им раде Муслимани, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате питања још, колега?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је рекла Зебићу шта јој је рекао Павловић, да је рекао, Ваш муж није заслужио да живи, да ли је неком, било ком, Зебићу или било коме?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам, јесам. Тог поподнева сам ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта они кажу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ћуте, ништа не говоре.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Немој да се бринеш, биће све у реду.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам ја са њима водила разговор за кафицом, па да причамо, шта и како, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је том Зебићу главни, према коме се он односи као према свом претпостављеном? Ви сте ту седам дана, и Миле у стану, и Зебић и Гогих?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја њих уопште не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не питате, а јел можете да процените из телефонских разговора, из тога, коме се јављају у команду, где? Они су ту у обданишту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ако не зову, они зову забавиште и то ретко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у обданишту им је неко, да кажемо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Стационарани су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту командант у обданишту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гогих?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогих ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који каже, ја сам специјалац Марка Павловића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам командант специјалне јединице, ми смо у забавишту, ту смо и знам, једном су дошли и каже, Милу, неко им је рекао, јој што

су се ова двојица добро сместила, имају лепо да спавају, удобно. Углавном, они су за мене у забавишту, те специјалне јединице, по њиховим речима, ја све знам оно само што су они мени рекли. Ја никада више нисам питала и распитивала се, да ли је то истина или није. За мене је то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих замолила госпођу Буљубашић, поменула је да је пре Арканове поруке на Радио Зворнику, када је проглашен српски Радио Зворник, поменула је да је била једна порука и да је то последња порука са Радио Зворника. Ко је емитовао ту поруку, да је град нападнут, неки непознати, наоружани?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гордана Имшировић, моја школска другарица која је у то време била главни и одговорни уредник и овај сведок кога знам, даћу Вам име, не сада, он је њу извукао из Зворника, рекао је да му је то супруга и када је био у логору, онда је тај који је био на мосту, рекао му је, шта ти мени слага да ти је то супруга. Да сам знао, убио бих те. А Јусо је размењен, био је у Хрватској, у болници, годину дана његова жена и деца нису знали да је он жив, годину дана је он веровао да су они убијени, јер су му рекли ти који су их мучили једнога дана, идемо сада у Б, не знам, Б, тај и тај стан, значи код жене и деце и њих ћемо убити, а онда неки други војник Србин, Јусуф је веровао да су они убијени, а онда је после када се састао, после годину дана са супругом, нормално, разговарали су шта се догађало и она му је рекла да је неки војник дошао Србин и рекао, у року од две минуте да си изашла са децом, доћи ће да вас побију, ја ћу вас извести из Зворника. И ти Срби су их спасили. Тај Србин је спасио ту породицу, изашли су онда преко Мађарске и до Аустрије, без динара, без ичега, у реду, али су остали живи.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, Ви сте скоро недељу дана провели са Гогићем. Да ли сте имали прилике да чујете, ко је Миле Гогић, одакле је он? Да ли се нешто причало у Зворнику о тој јединици, о њему лично?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: После оно што сам знала, испричала сам Вам, али после рата, када сам ишла у Зворник, била сам целу једну седмицу код моје другарице Мирјане и код њих сам у кући ноћила, онда смо разговарали о свему. Она је између осталог ми рекла да је у «Глиници» у то време, она је била у граду, у време рата, да је чак у «Глиницу» долазио и Капетан Драган. Ја сам то име знала из рата у Хрватској. Онда ми је рекла, ја сам њој причала ко је био код мене у стану, између осталог и специјалац Миле Гогић и кажем, Боже, како су фини, они су мени браћа били. Мени ни дан-данас није јасно, заиста се не би тако понашали, дивни су били према мени, а каже она, е, моја Јасна, тај дивни Гогић, знаш шта је он мом тати урадио? Кажем, шта је урадио, то су Иконићи, српска породица. околу живе Муслимани у кућама. Има још, сви смо заједно, живимо заједно, преко пута њихове куће Сарајлија Расим, стар човек са женом и са децом и каже, ми смо из наше кухиње гледали, дође нека група војника. Ја нисам знала одакле она зна да је то Гогић, али ми је испричала да је то био Гогић. Каже, дошао је са групом војника, тај Гогић. Онда су извукли из куће овога човека и тако су почели да га туку и тај Гогић заједно, каже, он је толико јаукао, мој тата више није могао да издржи, изашао је и каже, па, побогу, људи, шта вам је урадио, зашто га тако тучете. Каже, Гогић је њега тако песницом ударио у главу, тата је одмах пао. А мој Божо, Божо је тада имао 42, 43 године, годиште моје сестре, каже, мој Божо стоји, Јасна, не сме ни да приђе. Можеш ти мислити како је нама било. Онда сам, рецимо, чула од Глиничара, који после рата, питали сам како и шта, причали су ми, људи су се затекли у смени, рат је кренуо, нико није знао да ће кренути, као ни ја, да су Срби, колеге, спашавали друге

колеге Муслимане из смене. Они знају, познају производњу, онда би када дођу те новине, немате појма где ћете, шта да тражите, тако их сакривали и извлачили некако из «Глинице». Заменик генералног директора Суботића, Туфеховић, њега је, возач «Глинице», Србин успео да извуче са службеним колима преко моста, јер су биле страховите контроле да га извуче, да га спаси, значи, људи су спашавали. Није битно, ко је ко и шта је шта. Они који су се познавали, колеге, у болницу су неке људе доводили, кобојаги болесни, под фирмом болестан, да оставе старе људе, да не буду лиферовани онима који долазе да их муче, да их убију, лоше нешто да им ураде, њих су у болницу скривали, што значи, домаћи Срби, људе које ја познајем, наши Зворничани, моји суграђани. Има маса случајева да су били сасвим нормални људи, били и остали и да су спашавали своје комшије. Зато ја када се сетим Грујића, мој суграђан, да ми је да га питам, што си ти био угрожен, хајде, знам, био је члан СДС. Ја нисам била члан ни једне националне странке, а зашто је он био угрожен. Ја сам, испада лудост и лакомисленост, што смо ми дочекали рат у Зворнику, али ми се нисмо осећали угроженим, нити смо кога угрожавали, нити је неко нас угрожавао. Зато смо се и вратили у Зворник да живимо.

Констатује се да у 13,42 часова главни претрес напушта адвокат Владимир Петровић и да ће га у наставку главног претреса мењати адвокат Миломир Шалић.

Констатује се да је у судницу приступио адвокат Слободан Сташевић.

НАТАША КАНДИЋ: Још само једно питање. Када је тај други возач узео Бубицино место, да ли Суботић саопштава Бубици да он више није возач, да не вози, како се то догађа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када је Бубица на годишњем одмору, болестан или приватно има посла, па не може да дође на посао, Танацковић је био други возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био, објаснила је, истовремено је био. Није заменио, него је био и раније.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам ја схватила.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Као резерва да вози Суботића.

НАТАША КАНДИЋ: Како се подразумевало да Бубица више не вози?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми смо чули, сазнали, да су сви Муслимани добили отказе у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснила је, добили су, показала је решење о слању на принудни одмор.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Знате, ми нисмо добили никакво решење лично, али то је у том нашем сусрету са Суботићем, нисмо улазили детаљно у те ствари, некако је било јасно, логично од самог почетка, српски Радио Зворник, ослобођен град, Срби дошли, Муслимани неки покушавају, ови иду по плату коју су ту, идите код Изетбеговића, према томе, нама је било јасно о чему се ради. Нисмо пожељни на послу. Добили смо званично отказ, не решење у руку, ја сам предала захтев, жалбу и наш магистар Раденко је био задужен да прима те изјаве и наше жалбе. То је таква

лакрдија била што су урадили. Мене интересује, ко је, ја не знам, Грујић Бранко да ли је овде, нисам загледала, да га питам, да ми каже да је он био председник српске општине и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, господин Грујић, да ли хоће да се јави?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ту је Грујић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Издао је званично саопштење да сви грађани Зворника треба да се врате до 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас замолим према микрофону, јер мораћемо транскрипт да радимо, па се не чује. Можете Ви слободно према нама.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Значи, издао је званично саопштење које је мени Мића Јокић, познајете Мићу, Јокић Мића, из Електродистрибуције, он ми је рекао, Јасна, слушао сам обавештење на радиу, ове власти, ја не знам шта они мисле, тиме и шта хоће, рекли су то, становништво сво да се врати до 15. маја. Ако се не врати, губи посао и кућу. Грујићу, јел он био председник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо, само ово да завршимо, после ћете моћи као оштећени.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ко је то саопштење уопште издао, ко је рекао да се објави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Муслимани добијају отказ?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да се морају вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се морају вратити, да ће изгубити?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Уколико желе и даље ту да живе, јел то био трик. За мене је био трик. Навукли су чак и нас да се људи врате, свако хоће својој кући. Свако хоће својој кући, хоће да се врати да живи тамо где је живео, али су по мени, по мени, они су једноставно знали коју ће реакцију изазвати то саопштење, да би после, када сам ја отишла, масовно све људе послали из Зворника, док сам ја била у стану, Славко Савић је био председник Комисије за размену станова. Кома је пало на памет да у таквим условима када се људи враћају кући, позивају, да формирају Комисију за размену станова. То је била све принуда. Неџад и Сехија су изашли, мислили су, хајде, пошто хоће у Сарајево, чекали, Славко је наш пријатељ и њихов и мој, преко Славка да нека жена из Сарајева размени, међутим, Сехија је отишла у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ове комшије?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То су моје комшије, да неки документ изваде. Она каже, Јасна, срела сам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би разменили станове?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, каже она, Јасна, рекла ми је, срела је једног колегу и он каже: јел ти Неџад још ту, јесте. Па шта ви тражите још у Зворнику? Па, ето, чекамо да разменимо стан. Слушај, не чекај ништа, иди кући, купите се, убиће га. И тако је и било са мојим амицом. Ко је издавао Грујићу потврде, Муслиманма у Зворнику, не потврде, него допуштења о кретању по граду, ко је могао тако нешто. Мој амица дошао и плаче, каже, ево ми издали потврду да могу да се крећем по граду. Ја рођени Зворничанин. Грујићу, ја морам да ти кажем ти, ти си мој суграђанин био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после ћемо када будемо имали прилике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја мењам колегу Петровића. Ја се извињавам, да ли је ово неко посебно рочиште, шта је ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, колега, сада ћемо имати, оштећена има право да постави питање, али неће сада, него када ви завршите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко ме поставља питања, брањенику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, поставите Ви питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сам ја уопште на реду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте Ви на реду, пошто нема господина Петровића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видим да они разговарају, да оштећена поставља питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Ви, Ви сте завршили, је ли тако, колико сам ја схватила? Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио оштећену да одговори, да ли је она икада званично од било које власти, међународног суда, било које власти, Црвеног крста, да ли је било када добила неки документ који званично потврђује смрт њеног мужа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, није ми то било ни потребно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не питам да ли је било потребно, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете даље питања, рекла је да не. Рекла је не, је ли тако?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чуо сам да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел ја треба овако, као из пиштоља, да избацујем питања, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте колега, не морамо увек тако.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја се извињавам, ако могу нешто да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Суд може да тражи од те Комисије која је вршила ископавања у Казамбашчи, њихов званичан извештај о томе, да Бубица није нађем у свом гробу, што значи, суд може то добити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то место то где сте чули од тог Бега и осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бега је свекар Ваш, је ли тако?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, да, она га зове Бега, па и ја га тако зovem.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свекар, да расчистимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то место у Казамбашчи, где је, наводно, сахрањен Бубица, а где није пронађен од Комисије, да ли је то то место?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Слушајте, Бего Буљубашић, отац његов, сахранио га је на томе месту и ја сам након толико година дошла са њим да ми покаже где је Бубица сахрањен, описао ми је одређене ствари и радње које су се дешавале на Казамбашчи, како је сахрањен, где је сахрањен, ко га је сахранио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, то сте одговорили. Да ли је то то исто место где Комисија каже да није пронађен, то мене интересује.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Комисија је била у дилеми и Комисија је била у дилеми. Отац, емотивно у стресу је и тако даље и онда су они позвали оца од друге снахе да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили, пошто је он присуствовао сахрани.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте и он је показао исто место, Ви о томе, ако је потребно, Ви знате, можете наћи која је то Комисија била и шта је било, Ви можете добити званичан, то је податак који може званично да се добије, да Бубице нема. Где, јел може неко овде да ми одговори, где је Бубица.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли има некакав званичан податак о Вашем доласку из Немачке у Југославију, Вас и Вашег супруга, када сте дошли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ако је потребно, ја сам рекла, моја сестра и зет су живели код њих те дане.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли Ви имате било какву потврду о улазу, визу, у пасошу, било шта, који доказ да сте сачували, да имате да сте Ви дошли у Југославију?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Искрено да Вам кажем, ми смо имали све те југословенске пасоше, ја сам њих држала, Бубицин пасош је остао код Мила, ја нисам имала снаге ни пасош да узмем и све његове ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Тадића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, ја нисам хтела ни паре да узмем, а онда су ми рекли, ставили у џеп, ово су ваше паре, ти мораш имати новаца. Пасоше ја немам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, претпостављам да смо кратки у времену, а ја ипак имам доста питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, кажите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда ћу брже. Што се пара тиче, рекла је данас да је оставила паре код Суботића, пасоше и то. Да ли су јој враћене те паре?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када смо завршили у Стандарду код Марка Павловића, онда смо добили пропуснице и отишли у Каракај, у «Глиницу» на капију, позвали Танацковића, донео је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Уводно је данас, када је описивала ситуацију као и сада мало на крају, у Зворнику, рекла је данас током овог претреса, да су непосредно пре тих ратних догађања када су Срби неки одлазили, да су причали чак и вицеви на тај рачун.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада, да ли може да се сети, који је то виц који, ето, описује нешто, који су то вицеви тада били у моди, када ови се селе из Зворника, одлазе, а ви остајете и причају се вицеви. Који је то виц?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ево, рецимо, код мене у канцеларији Бирчаковић је био руководилац службе и онда Раденко који је исто правник, у истим канцеларијама радимо, Стјепан, наравно није био ту, и он каже, јој, јесте видели, било је још колега из «Глинице», жена, мушкараца, пуна канцеларија, прича се о томе, запрепашћени, изненађени и каже, јој, јесте видели овог Бирчаковића, каже они, изнео и цвеће из куће и у пластичним кадама и тако даље. Онда смо се ми почели смејати, а он се то комплетно иселио, жао му било и цвећа. Заиста нисмо озбиљно схватили. Мени, можда Грујић може да одговори као руководилац у то време, зашто су људи били уплашени. Ја ни данас не знам зашто су они ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио сведокињу, она је током исказа данас рекла да је Радио Зворник прогласио, када је чула ону пуцњаву на митраљезу, на мосту и тако даље, да је прогласио да је град нападнут од непознатих лица и тако даље и да сви иду на припремљене положаје. Па сада бих је ја питао, председнице већа, сведокињу, који су то припремљени положаји, где су били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисмо је питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је да је питала мужа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Могу да одговорим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја је питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте само, ништа нећете понављати што сте, само ако има ново нешто.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нећу, ја сам рецимо питала Ножиновић Фарука, професора спорта у Зворнику, избеглица данас, и онда сам га питала у овим годинама када сам га први пут срела, Богати, знаш ли ти да су били неки положаји и тако даље. Каже он, Јасна, ја сам био са овим мојим омладинцима, он им је био наставник, професор и они су били доле, оно нешто што су имали пушака и пиштоља и они су од ових из СУП-а успели понешто да добију, иако је био СУП раздвојен и каже, ми смо доле били на улазу, значи, улаз, долазе Метеризе, па индустријска зона и каже.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, мене интересује.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су тако сигурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволите да заврши.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али каже, они су таквом силом кренули на нас, нама је за кратко време нестало метака, можда за пар сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су ти Муслимани који су били на тим, на улазу у град?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да бране град од ових који надиру одозго и каже он, Јасна, на крају, када сам видео да немамо више ни метака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам он каже, ко је напао, одакле долазе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Из Каракаја, они су бранили тај део улаза из Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А; ко улази, ко напада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Улазе Срби, улази војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Четници и војска, четници, знамо сви како изгледају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам каже тај Фарук?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Фарук, да, нема дилеме.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање: она каже, чује митраљезе, све пре тога је нормално некако, чује митраљез, уплаше се, одлазе у склоништа, чују радио Зворник, каже, да грађани оду на припремљене положаје. Да ли она зна, да ли она први пут тада чује за припремљене положаје или је чула раније?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Први пут сам чула то, први пут, зато сам Бубицу и питала, Бубице, знаш ли ти где су ти положаји, каже он, не знам. Па, шта ћеш ти сада, оно у смислу, ако су положаји, хоћеш ти изаћи чаршију да браниш? Каже он, немам ни чакију у кући, чиме да браним, што је сасвим логично. Ја да нападнем овог момента Београд, наравно, сви Београђани би ишли да бране Београд.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада током саслушања је рекла да није видела тих дана уопште до тих догађања уопште те «зелене беретке», каже. Сада ме интересује да ли зна, како су настрадали амица Асим, како су настрадали ових двоје, отац и син у башти за време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекла посредно, да је чула, нисте присуствовали, нисте видели?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како су настрадали, да ли су се они борили или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Као цивили, били су код куће у склоништу као и ми.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ови у башти?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Знате шта, када је град ослобођен и гарантовано да се живот и имовина гарантују, онда смо сви као и они, они су имали породичну кућу и изашли су из склоништа, он и отац, изашли су у своју башту, у своје двориште, а већ је војска у граду, ослободиоци су ту и пуцали су, између осталог, када су дошли, без питања, без речи, без ичега, чак ми је Меша причао да је видео у зеленом џемперу Асима како лежи поред дрвета, само онако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је чула да је за та три дана за која каже да су трајале борбе, да је грувало, да ли је чула да је било који Зворничанин муслиманске националности погинуо бранећи од ових које Ви кажете, четника, Срба, како све називате, да је погинуо са пушком у руци, пиштољем, било чим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је било борбе између Срба и Муслимана у граду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Једино што сам чула од Наде, мамине маме, њој је било страшно жао, каже да је код моста један, ја се не сећам његовог имена, један младић, он је овако био у специјалној школи, био је мало ментално заостао, изузетно добро дете, он је за њу и дете, она га је и учила и каже да је погинуо на босанској страни код моста, да је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У борби?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када су ови наишли, да је ту погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био наоружан?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да је био наоружан и да је погинуо, даље нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли јој је познато онда, ко се то три дана борио у Зворнику против ових?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Искрено речено, не знам. Не знам, ја имам осећај, то је мој осећај који не мора бити тачан, али једноставно, град је нападнут, ослобођен од народа, кога су то они гађали, ко је против кога, чула сам, после подне видели смо из Малог Зворника, светлеће црвене метке из Србије, пуца се на Кулу град. После сам чула да су људи на Кула граду се организовали, становници Куле града, а не неко далеко из Босне, по мом дубоком убеђењу, они који су пуцали, били у том тренутку Муслимани на фронту, да су то углавном људи који ту живе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тај дан, два дана, три дана пре тога него што је чула митраљез и пре него што ће се спустити ту у подрум, видела било којег Србина припадника полиције у самом Зворнику, Србина, полицајца, да шета, патролира, било шта?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ништа неуобичајено. Ја и ако сам видела милиционера.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Србина?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто ме питате Србина?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питам за Србина, да ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, полицајца?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је уопште видела полицајца, ајмо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема ваљда да му пише овде да ли је Србин или Муслиман, како, мислите полицајца униформисаног?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког човека, полицајца, униформисаног?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кога зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је рекла да је била у склоништу, колега, три дана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, три дана пре склоништа, нисте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре склоништа?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да ли је видела Србина на улици, полицајца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте о подели полиције на српску и?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја не могу рећи, видела сам Х, У, али милиција је била, сасвим нормално, милиционери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли су то били само милиционери Муслимани, или су били и Срби, то пита бранилац?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре напада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ме то тренутно интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то могли да разликујете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја нисам о томе размишљала, да ли је овај ово, или је оно. Мислим, до почетка напада на Зворник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте тачно чули да је извршена подела у полицији?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Уочи рата, 06. априла, када смо шетали и срели смо једног милиционера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте се изјашњавали, да не понављамо сада, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, за тих седам дана што је Гогић тамо у стану, да ли је она њега питала, осим тога да је из Лознице, чиме се бави, да ли има породицу, тог Милета, ко су им фамилије и тако даље? Да ли су они значи о тим, разумете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имали смо ми доста времена, дуго смо били заједно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта ако јесу, шта су рекли, да видимо ко је који, одакле и тако даље?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мало могу рећи, али за Гогића, негде други, трећи дан, уствари не, други дан, када сам ја, није битно, један дан сам ишла ја да пријавим станове у СУП, мој и мамин, да сам се вратила. Зато смо ја и Бубица дошли. Бубица је у логору, ја идем сада сама да завршим послове који су остали и пратио ме је Гогић и наишли смо на једну страшну сцену испред СУП-а. То је једна колона људи који чекају да пријаве своје станове у СУП-у, јер је такво правило, гужва је, дуго траје. Изашао је из СУП-а један висок, црн четник, оригинал четник из «Козаре» и оволике маказе има у руци. Ја сам застала, Гогић је стао испред мене и гледам сада шта ће да буде. У тој групи људи који су чекали на ред, било је старијих људи, обичај је Муслимана, тих старијих људи у Босни, да носе ону беретку плаву са оним пипком овде и он је лепо кренуо и посматра и свакога, ја сам пар секунди остала, ја сам ушла у СУП, уплашила се, са тим маказама приђе да само одреже онај пипак. Ја сам била шокирана шта овај ради. А шта сам хтела, требала сам да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Гогић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када смо се вратили после тога у стан, идемо уз степенице и ја кажем, побогу, Гогићу, шта се ово дешава, па јеси видео шта ради онај испред СУП-а, па, ко су ови, шта је ово, зашто је ово? Он ми је одговорио, Јасна, сви су људи Срби. Ја кажем, како мислиш, сви су људи Срби. Госпођо, читај историју. Ја сам њему рекла, па шта, хоћеш да кажеш да су и Јапанци Срби, на ум пали ми Јапанци, јер физиономија је другачија него Европљана. Он мени поново, читај госпођо историју. У том тренутку и дан-данас мислим да је тај Гогић био расиста, националиста, Миле Гогић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел помињао да има неку породицу, тај Гогић, шта, чиме се бави?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рекао је да му је отац Муслиман, чак, штавише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гогић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да му је отац из Зворника, а мајка му Српкиња и да живи у Лозници, више не знам, Миле, чије презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Милета сте већ говорили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је оштећена поверовала у то што он говори, да му је отац Муслиман, а мајка, да ли је поверовала?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам о томе уопште размишљала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није то битно, хајдемо даље.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Свеједно ми је, на крају крајева, није ми било уопште битно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је она икада видела Гогића и овог Милета и тог Зебића у полицији или било где, у полицији?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја се нисам нигде кретала, ако сам морала напоље, ишли су они са мном, али, када су долазили код мене, овај рецимо, овај Миле је био врло често уморан и у секунди заспи на фотели, али ако је неки звук јачи, он се тргне. Гогић, они су, шта су радили, где су били, ја немам појма.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како су се њих четворо хранили за тих седам, осам дана у том стану?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја и Сехија смо често кувале за њих, увек смо имали припремљено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је доносио храну?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Уколико дођу, ја сам имала пун замрзивач и имала сам пун замрзивач хране, а код Сахије, живело се нормално, породица испод мене је живела нормално, што је моја трагедија била, били су укључени због мене. Пијаца је радила, на основу тога знам што свекрва дође са пијаце, доноси свашта. Ја нисам ништа јела, али оно у замрзивачу, било је доста меса, ја сам рецимо врећу брашна купила пред рат, у Лозници, криза. Када сам дошла, у том стану, врећа брашна је била код деце овако у соби, расута сва, тамо где спавају. У соби где су се играле, имале су компјутер и радне столове, ја сам се, знате шта, толико сам се уплашила, мржње оних који су дошли у наш стан, јер Ви када уђете у једну собу и видите да је то соба деце, а онда, ту су пили кафу, гасили по њиховом тепиху цигарете, постер од Ферарија, пошто је Бубица обожавао аута, купио њима у Италији, било је пуно постера, само тај постер је расцепљен, лампион папирни, само овако свучен, шољице за кафу. Ја сам се шокирала, ко су ти људи. Један се бријао код мене у купатилу, нашла сам од браде. Ко нас оволико мрзи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су то ти специјалци што то раде или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, ја сам мој стан затекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Када тачно долазе Гогић и овај Миле и тај Зебић, тројица Ваших специјалаца, ајде Ви сте тако рекли, и ја ћу тако?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су дошли 12. маја ујутру, 11. маја Бубица је одведен и ја сам испричала шта је било, 12. маја у полицију, тражим заштиту, они су дошли код мене.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После полиције?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не разумем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли после полиције долазе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Које полиције? После моје посете код начелника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? То Вас пита.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам код Јанковића преспавала, директно на улицу, директно у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили сте помоћ.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Директно кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они долазе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Долазе њих тројица, а познала сам их, Зебић и Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу рекли, ко их шаље, ко их шаље?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми смо дошли овде, мајор нас је послао да те чувамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор, добро. Изволите даље. Павловић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте, мајор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како немојте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мајор је и Пантелић, председнице већа и он је мајор, командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да оставимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који мајор?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мајор Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекла је сведокиња, ја мислим да је ово више малтретирање, ово је десети пут, понавља се једно исто питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је рекла, мајор Марко Павловић, раније је рекла, колега, немојте сада стварно да овде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када јој је начелник у присуству господина Василића рекао да они воде истрагу, то је данас тако рекла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто се више не обраћа Пантелићу, Маринку Василићу, суду и оно што је председник већа, него, тражи и даље Марка Павловића, зашто не иде сада, ако он каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ питали, колега, то смо питали, члан већа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јел могу да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Или, зашто, тачније, зашто, сама је рекла, када каже затвор, она мисли на онај затвор крај полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је икада покушала да оде у тај затвор или да замоли Гогића или било кога од њих да је одведу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, нисам, нисам. У тренутку када сам схватила да Бубици прети опасност по живот, онда сам Мила замолила да га посети са мојим прстеном. А нисам ишла, зато што сам била код Марка Павловића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да заврши. Због чега нисте ишли у затвор или у суд, као што Вас пита колега?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам хтела да идем, зато што ми је Марко рекао, ја немам право да га посетим, немам право да му пишем, немам право да га зовем и ја нисам хтела сада да изазивам ја ђавола. Ја бих радо, радо отишла, али ћути, седи код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Биће проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто када јој је тај Мачак, када га је срела у забавишту у том обданишту, то вече, када је зауставио па каже нешто је испитивао, па јој каже, идемо до твог стана, зашто није отишла ту ноћ одмах, самоиницијативно или после тога, тих ноћи да спава у стану код овога комшије, да ли Халиловића или, зашто није одлазила тамо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зато што сам ја чекала сваког тренутка Бубица да се врати или да ми се јави, а мене нема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како то, да се јави?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Телефонира.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекли сте да тада још нисте имали телефон, да сте из Лознице ишли код комшија и тако даље доле да Вам се донесе телефон?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не, криво сте схватили, моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније је то било.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, 11. значи, све се ово дешава са Мачком на крају. Јутро долази, 12. мај, одлазим да тражим помоћ, враћам се. Долазе моји специјалци, ја кажем, хоћете ви остати ту, ја идем да видим да ли има неко на улазу од комшија да телефонирам у Мали Зворник код Мила да ми пошаљу апарат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И доноси Вам телефон, добро. Објаснила је, па је после имала телефон.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мени је Слоба донела већ 12. пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је од тог момента када даје Милету прстен да однесе мужу, да ли она од тог момента сматра да је живот његов угрожен и шта сматра пре тога, да ли му је био живот угрожен или није? Не ово што је закључила, него говорим о тим моментима?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сматрам да му је био живот угрожен, зато сам и послала прстен. Од тренутка када ми је мајор рекао, Ваш муж није заслужио да живи, за њега нема наде, ја сам тог тренутка већ почела да размишљам, мој Бубица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то већ. Изволите колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, али господин, уважени колега Тодоровић је са правом реаговао и ја морам. Досита, заступник јавне тужбе, доиста стално коментарише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, колега, морамо да завршимо, жена има авион, ја Вас молим да завршимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ако је тако, реците ми, до када морам да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али питања понављате, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не морам да завршим, ја постављам питања, ја браним овде човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас зато молим да не развучимо причу, него да питате питања која нису постављена. Само толико Вас молим, изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имате времена колико хоћете, ја могу пут одложити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте питали шест сати, ја нисам реаговао, то је Ваше право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, колега, понављате питања, у томе је проблем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим? Ја ћу понављати, Ви ме одбијајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не понављам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја морам да објасним моју позицију. Ја заиста, ово је небројени редослед питања на које је сведокиња, оштећена већ одговорила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, ја то видим, покушавам да каналишем, да убрзам, али, мораћемо да одбијамо ако сада будете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте конкретно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио сада конкретно да опише сведокиња, Марка Павловића, како је изгледао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У то време?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Марко Павловић је већ у Стандарду, први пут када сам га видеала, имао маскирну униформу, тако она шарена униформа, имао је каиш. Колико се сећам, није имао оружје, да ли је имао ознаке мајора, тога се не сећам. У хотелу у Зворнику када сам га видеала, по нашем повратку, исто је био у маскирној униформи, чизмама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Први пут када га види?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Први пут када сам га видеала, био је у маскирној униформи и цело време када сам ја њега виђала до мог одласка у Немачку, он је увек носио маскирну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је изгледао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Много млађи него сада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То претпостављам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имао је гушћу косу, није носио наочаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ објаснили, није спорно да је препознала човека.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, дајте, пустите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснила је да није имао наочаре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дајте, пустите да још опише, има још карактерних особина код човека које се памте или се не памте,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да опише физички изглед или карактерне особине?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Физички изглед, нормално, не униформа, пет пута је рекла униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате још од физичког изгледа што сте запазили тада?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, имао је густу црну косу, овде оно када неко има чуперак, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зализак, добро?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зализак, имао је крупне црне очи, то је што се тиче физичког изгледа. Није био ни дебео, није био ни мршав, овако понизак. Ја сам га често виђала са мог балкона, када је ишао на ручак и други војници на стадион и тако даље, размишљала да изађем, кобојаги да се случајно сретнемо, па да га опет нешто замолим и да питам. Онда сам себе повратила, не, боље не дирај га, не љути га, не нервирај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је стар био у то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Између 40 и 45 година, пошто сам ја имала 38.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, колико висок?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мало нешто виши од мене. Није изразито висок.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У центиметрима, да ли можете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам 1,65, он до 1,70, дај Боже да има, мислим, не знам, није био пуно виши од мене.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево, ја ћу подсетити, ако дозволите, у транскрипту овоме, како сведокиња описује Марка Павловића, па ћу ја сада поново замолити да Ви замолите господина Поповића да устане, па да питам, да ли је то тај опис. Након, ево овако, у то време, Марко Павловић је имао око 40 до 45 година, био је око 1,70 цм висок, тежак око 86, имао је густу, црну косу, која је вирила изнад чела, имао је веома упечатљиве црне очи и био је уредно обријан. Па ја бих молио сведокињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, био је?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Обријан, уредно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао ни браду ни бркове?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, имао је црне, веома црне упечатљиве очи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Веома црну косу, густу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, црну густу косу, сада је рекла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да се утврди, да погледа поново, да ли господин Поповић има црне очи и црну косу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да верујем, стварно, не могу да верујем.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ово је Марко Павловић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То није било препознавање, колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није ни рекао да је то препознавање, то је исказ сведока. Можда је то неки други мајор Марко Павловић, добро доћи ћемо до оптужнице.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим? Други, како мислите, други?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су то црне очи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јао Марко, то сте Ви, да ли је могуће да сада кажете да Ви нисте Марко Павловић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сада, када заврши Ваш бранилац, редом, још увек има реч.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, да ли је чула за Пеју?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Пеју?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је чула за Марка Пејића, звани Пејо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Марко Пејић, јел то неки Зворничанин или како, али ја мислим да јесте, Марко Пејић, не знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Пеја, звани Пеја?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли јој је ико тих дана у Зворнику, значи у априлу месецу, док није отишла, рекао да постоји неки тамо командант Пеја?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ко?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пејић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Чеге је он био командант? Јел постојао такав? Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Изволите даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Рекла је током саслушања и у Хагу и овде, да када су се вратили из Немачке, да су дошли до Малог Зворника и да су видели, да када су шетали, виде да четници пале муслиманске куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас колега питање, немојте понављати, рекли смо питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто каже, плаши се рукавица, плаши се вамо, види да у Зворнику, изнад Зворника четници којих се плаши, «Козара», сада ћу поставити питање, пале муслиманске куће, зашто она и муж ипак одлучују да сутрадан оду у Зворник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ одговорила, хајдемо следеће питање, то је одговорила, зашто се враћа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зворник је пун град, вратили се људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, немојте, молим Вас, понављати, изволите даље, објаснили сте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За ових седам дана што је, каже, била тамо у стану и тако даље, да ли је звала Јефту Суботића осим у «Глиницу» где га није нашла кући?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорила је исто.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто није кући, звала у «Глиницу», рекли су јој да није на послу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Како мислите, ах, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли су јој да је на службеном путу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рекли су да је на службеном путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мој приватни телефонски именик није од првог дана био код мене, дала сам том Титомиру. Ја број нисам знала напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то сте објаснили, изволите даље.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам звала Београд, једноставно нисам звала, нисам имала ни броја, нисам имала ништа, а шта ја имам да причам са његовом женом, да жену нервирам и секирам, да је оптерећујем са мном, Суботића ћу питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, у погледу Титомира, да ли је он имао униформу када је долазио у претресе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Био је у цивилу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, јесте се Ви питали, шта Титомир у цивилу ради у претресу? Да ли има неку легитимацију?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, знате зашто, знала сам Титомира, знам из Зворника од рођења, Титомир је радио у територијалној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, добро. Рекли сте да је радио у територијалној одбрани, добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Знам да ради у територијалној одбрани и сада је војска дошла код мене, он заједно са њима. За мене је било логично, пошто он ради у територијалној одбрани, да је дошао са њима, шта има ту да се објашњава, не знам на шта циљате, шта мислите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је све имао полицијску униформу од те тројице, када су Вам одвели мужа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Миле и Зебић су у том тренутку били, Миле је био у тој милицијској униформи, што значи, светло-плава или светло-сива кошуља са тим панталонама, а Зебић је био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте то.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У војничкој униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, објаснили сте то, да је један био у овом, један у оном.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Гогић?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гогића сам упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, он није био са њима тога дана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је и он полицијску униформу имао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имао је мало полицијску униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је и за њега, час једно, час друго.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је за госпођу полицијска униформа, а шта војна униформа?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Војна униформа је за мене, рецимо, та маскирна униформа или војна униформа коју су увек сви у бившој Југославији имали, војници, коју је имао и мој Бубица код куће, то је за мене војна униформа, јер знам да је у време, пре рата, маскирне униформе су биле модерне и носила их је војска, је ли тако, а шта сте друго питали, шта је за мене милицијска униформа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел по боји разликујете или по?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: По свему, класична униформа, светло-плава кошуља, плаве панталоне, капа са петокраком..

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је када видела шарену полицијску униформу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негде, да ли сте видели у то време?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Шта значи, шарена полицијска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је полицајац у некој шареној униформи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И ако је био, за мене је то била војска.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ми логично питање уопште.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У реду, мени је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када је у војној униформи, онда је неки војник. Можете ли мало воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли колега питања још?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, како да немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имам, имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да поставите?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел може? Не, мислио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, колега, само Ви поставите питање, не видим разлога зашто не би могли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли она разликује војне чинове?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не разликујем ја војне чинове, али Зоран Јовановић, знам да је био, био је у униформи, значи, био је у својој мајорској униформи, јер мајори имају на капи већу ону петокраку, оно жуто околу, њега знам као комшију, био је резервни мајор и за мене је мајор у оно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Откуд Ви сада знате, ја Вас питам, да ли Ви разликујете чинове, Ви кажете не, ја знам код Јовановића, ја то нисам хтео да Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро колега, хајте питајте друго шта сте хтели, реците.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хтео сам да питам, да ли је код Павловића приметила чин, било какву ознаку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекла, хоћете даље питања, рекла је да није.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли може да каже да ли је осим те тројице тих седам дана и осим ове жене за коју је касније чула да није пуштена и овога младића, да ли је још неко улазио у кућу док су ова тројица?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Код мене у стан, мислите?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ваших специјалаца.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, била ми је свекрва са кћерком, са Мином, пар пута, био ми је Танацковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте за оне војнике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је икада у разговору са том тројицом са којима руча, једе, питала, каже, где Ви њега одведосте тај дан, Бубицу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам хтела да питам, да не би нашкодила Бубици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте одговорили, хвала, хвала. Хоћете нешто друго?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су цело време они возили ту «Ладу»?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мислите моју «Пеглицу»? Не, «Ладу», што су дошли по мене?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не знам, ја сам била у тој «Лади», прегледали станове и они су отишли у једном правцу, ја у другом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли су тих седам дана стално возили ту?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Слушајте, ја нисам била напољу, ја сам била у мом стану. Ја сам изашла напоље кратко у СУП, кратко код Марковића и враћали се, искрено речено, није ме уопште околина интересовала. Имала сам свој правац, не

знам, ја само знам, када размишљам о свему томе, живот у Зворнику је био нормалан, није било борбе, пуцњаве, рата, Тадић и комшије доле, свекрва долази, на пијаци, са пијаце, излазе, Сехија болесна иде у болницу, добија лекове, цело време мени доноси оне таблете за смирење и капи, што значи, живот је текао нормално, али ја сам била концентрисана на моју ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега питање.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није било рата у то време у Зворнику.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћемо код овога враћања, када долази 2001., да ли су ови људи који су у стану, пустили је у њен стан?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мислите када сам се враћала? Наравно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било њених ствари у стану?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Само плакар у ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, објаснила је, колега, Ви нисте пратили. Ништа више, немојте, молим Вас, само кратко, све сте већ рекли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Она је објашњавала о релацији са Јефтом Суботићем и тако даље, да ли она када одлази у Немачку, када каже да је сазнала, чула да је супруг убијен, да ли сада зове Јефту Суботића, има телефон, да ли сада зове Јефту Суботића да га пита?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, рекла је то, одговорила је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, у Немачкој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, одговорила је, хајдемо даље, видећете у транскриптима, не можемо да се враћамо. Одговорила је пре десет минута, хајдемо даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, пред Међународним судом за кривично гоњење особа, изјавила је следеће, чак је и именовала лица за која је чула, тврди да су јој Бубицу убили. Данас то на ова питања сва, спомиње неке надимке које тамо пред Хашким судом никада није спомињала, данас спомиње те надимке.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се, могу само да Вас прекинем, да Вам на то одговорим. О томе ко су ти људи, где је Бубица био, ко их је мучио, докле је ту био, где је послат, шта се дешавало, конкретно са Бубицом, то сам сазнала након што сам изјаву дала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има два имена у Вашој изјави која помињете да сте чули, да сте прочитали у «Ослобођењу»?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, кондуктер из Зворника, Хајдуковић Петко, сећам се добро имена, јер сам имала школског друга, то је писало у «Ослобођењу» и неки специјалац из Ниша. Ја када год сам у новинама, ја сам читала и за Марка Павловића, каже, оно што сам испричала овде, што значи, те новине и то све што сам ја добијала, ја сам то прочитала, онда сам сакрила у кућу, онда сам одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте проверавали, да ли га је неки Петко Хајдуковић ту мучио или неки Драган из Ниша?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то што сте у новинама читали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није ми пало напамет такве ствари ја да проверавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је звала новинаре из тог чланка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада каже није то проверавала, колега.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извините, да ли сам звала новинаре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ослобођења», да проверавате ово?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сам питала, изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам један други начин изабрала да дођем данас у суд као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не разумем, да ли је та имена, што је прочитала у том чланку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам је, рекла је да није проверавала.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Какву књигу је то давала суду, шта у тој књизи пише?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја не знам да ли је та књига дошла на овај суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није, та књига је у Хашком трибуналу, предата је истражитељима.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ту књигу је написао Химзо Тулић, стари Зворничанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Налов књиге», је ли то?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тако зове?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Искрено да Вам кажем, заборавила сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај сведок је помињао, добро, јесте сведок је помињао да је он прикупљао.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Један од мојих познаника је имао ту књигу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, поменуто је књига у исказу сведока који је писао ту књигу. Изволите даље, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је њега, Химзу, познаника, комшију питала, слушај, тамо пише да је тај и тај и ти и ти убили мога Бубицу, да ли ти знаш, шта ти знаш, јел има ту неки сведок?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Немојте тако нешто да ме питате, ја немам снаге са тим да живим, ја нећу више да питам, детаљи ме не интересују, ко је, шта је, зашто је, како је, ја немам снаге са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате Химзу Тулића?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја њега знам из виђења, он мене сигурно би ме препознао да сада дође и ја њега. Али ја нећу, нећу да питам, не могу, ја ни Бегу нисам питала, не могу, ја са тим не могу да живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не питам из пуког интересовања, ја питам зато што сте Ви то причали сами пред хашким истражитељима?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер Ви сте споменули нека имена и сада када Вас ја питам одакле, за изворе тих имена, Ви кажете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Која имена не знам, реците ми, молим Вас?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Ви ћете рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У књизи стоји.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Реците, слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисте рекли имена овде, рекли сте.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Чија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека, у тој књизи стоји да су Вашег мужа убила два Србина, да у тој књизи стоји.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И ништа више није написано, само два Србина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после тога каже, пре три године, прочитала сам у «Ослобођењу» да су га убили Петко Хајдуковић и Драган? Јесу то ти исти за које пише у тој књизи?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тамо је писало два Србина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није писало име, разумем, ја сам Вас добро онда схватила, добро. Значи, у књизи нису писала имена?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, само два Србина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у «Ослобођењу» су писала имена?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна који је чин имао Маринко Василић или да ли је чула, како су га ословљавали тамо у суду?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Маринко Василић је стари Зворничанин, милиционер. Доселили су се, не знам када у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када сте ушли у СУП, када је био тај начелник, Ви сте рекли, био је Маринко Василић, полицајац?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Био је у оној милицијској униформи, као што су се носиле пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте схватили да је можда имао неко командно неко место?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, не после када сам размишљала, што је као мумија, не гледа ме, ћути и не зна ме, неће ни добро јутро да ми каже, то ме је овако повредило. А после сам размишљала, Срби се боје да имају контакт са мном, јадан човек, ја му замерам нешто за шта није крив. Никада га више нисам видела.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је онда једини и ко је био високо позициониран, условно речено, тамо, ко је са Вама хтео да разговара?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није условно речено, него је за мене први ауторитет и највећа власт у граду био Марко Павловић, зато што је након хапшења, киднаповања, ја долазим, он каже, Ваш муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, да не понављамо, изволите колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, зашто сада у СУП-у, да ли Ви питате, ко држи Марко Павловић или Ви, господине начелниче, ко држи, јер Марко Павловић је рекао, ја Вама не могу помоћи, идите у СУП?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за Бубицу, него за њу, колега, нисте добро разумели, Ви постављате погрешна питања, за њену заштиту. Марко Павловић је њу послао, немојте да Вам ја сада парафразирам, слушајте колега, молим Вас, да њу заштите полицајци, њену заштиту, њој да пружи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Против кога онда ти полицајци воде истрагу, како каже, против ње или против супруга?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, шта хоћете Ви од сведока? Она је рекла шта је рекла, дајте ново питање, које нема претходно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви хоћете да кажете да полиција нема везе, да је Марко Павловић само послао због тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она рекла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А она сама каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, немојмо да полемишемо, она је то рекла, ја то нисам рекла, ја Вас само подсећам, пошто не слушате добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, због истраге, добро, сада када она одлази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте питање, конкретно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када она одлази по своју заштиту, када одлази по своју заштиту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, молим Вас, још мало стрпљења, колега Тодоровићу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И мисли да полиција нема везе, тада полиција каже, ми водимо истрагу, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Води се истрага против Вашег мужа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли она било шта пита за Бубицу, шта, како, ко, од када, због чега, коме да се јави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо је, рекла је не, колега, идемо даље питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није питала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, нисте слушали, ја не знам како да Вам помогнем, заиста.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, за сада немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, има ли још неки бранилац питања?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Паузу би госпођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вам се захваљујем што ми помажете. Питања, изволите. Ево бранилац још једног оптуженог.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Госпођо Буљубашић, ја Вам се извињавам што ћу морати и ја да Вас задржим са неколико питања, пошто сте већ исцрпљени, али ћу се трудити да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте питања без увода, молим Вас, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Извините судија, немојте да ја реагујем, ми стрпљиво слушамо испитивање свих осталих и будите мало стрпљивији. Ја ћу се трудити да будем кратак.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја бих најмање у четири требала одавде да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стићи ћемо, стићи ћемо.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Постоји могућност да ја одгодим за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да неће имати потребе, до четири ћемо завршити, кратко ћемо, завршићемо сигурно. Ако можете одавде да кренете у четири, стижемо, сигурно. Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Дакле, постојале су барикаде у граду у Зворнику, пре него што сте отишли у склониште. Да ли, ја нисам разумео, да ли су те барикаде постојале пре него што су Срби напуштали град, пре почетка ратних сукоба или су после тога?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Једна барикада према Бајиру, када смо шетали, 06., пре напада на град, била је управо постављана, столови и вреће и шта ја знам. На мосту у Каракају већ пре рата, да не лажем сада колико дуго месец или два.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мене у граду интересује.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У граду, значи, само на том месту смо то видели и ништа више.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То је било, пре него што су Срби?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је било 06. пре него што је град нападнут.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Реците, можда ја то нисам довољно добро разумео, колико сте Ви били у склоништу, колико временски?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 07. уторак, град је нападнут, ја мислим до петка, у суботу смо већ били у Београду.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колико је то дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, три дана.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Три дана? Ја сам разумео Вас да сте рекли, за све време док сте били у склоништу, била је јака пуцњава.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Гранатирање, јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Гранатирања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекла је.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи, да су постојале борбе?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно, борбе напољу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Нећу више о томе, само још једно питање. Ви сте добили писмо, како сам разумео, од овог сведока који је био са Бубицом. Претпостављам да сте то писмо сачували?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам га бацила, онога дана када сам сазнала да Бубице више нема, јављено ми је телефоном из Аустрије, његов брат, да није више у гробу, било је страшно, заболело је страшно и онда сам ја имала, имала сам тада адресу из Хага, подсетнице и тако даље и имала сам копију ове пропуснице коју сам данас донела, набавила сам је у општини, где станујем, јер је више нисам имала, имала сам писмо од тога човека. Ја сам толико се разочарала, толико ми је страшно било, да ли је могуће да су ми то урадили. Једноставно, изашла сам у башту и узела шибицу и једно по једно све запалила. Ја више уопште нисам веровала да ће једног дана доћи.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи, писмо сте бацили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, рекао ми је да има копију, мислим, можда је то сада небитно, али, када смо разговарали пре пар дана, јел, кажем, и наравно, питала бих га, могу ли ја то понети, али он каже, Јасна, имам ја каже копију писма. Ја кажем, жао ми је, онда ме је Сехија позвала исто, са другог континента, дневник који је она тада водила, приватни дневник, каже она, Јасна, биће ти тешко, али можда неке ствари ћеш, ситнице до детаља да заборавиш и тако, а ја сам и то поцепала, ја немам снаге те ствари да чувам у кући, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Нисте преузели пасош Бубицин?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам могла да га узмем, нисам хтела да га узмем. Ја нисам хтела да узмем ни наш новац. Ми смо имали двеста марака код себе и четиристо франака које смо већ носили, швајцарских, тамо-вамо и утрпао ми је Лозановић, Јасна, то су ваше паре, за те франке сам купила карту, јер ја то себи узимам и одем, то је потврда да Бубица је мртав, а ја нећу да буде мртав. Немојте криво да ме схватите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ви сте отишли први пут на гроб који је показао Ваш свекар, нисам ако, извините, Ви сте вероватно рекли, али ја сам можда промакао, па само да ми кажете, које године, први пут када сте отишли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 2001. године, када сам била први пут у Зворнику, 2001. године, ја мислим, јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зар то није мало чудно, не сачувате писмо које Вам шаље неко о страдањима Вашег мужа, не узимате пасош, на гроб одлазите Вашег мужа тек 2001. године, зар то нису мало чудне ствари? Да ли можете да објасните, због чега је то тако, који су разлози да би ми могли овде да разумемо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да почнемо од најозбиљнијег питања, зашто нисам посетила мужег гроб раније, рат је завршен 1996. Ја сам живела у иностранству и до 2001. године нисам ишла у Босну. Нисам желела никада више да се вратим, нисам желела никада да дођем, али због маме која је имала стан у власништву и плакала за кућом својом, Зворником, на крају сам и ја рекла, зашто да не одем, људи своју имовину враћају, идем и ја. Онда сам стиснула петљу, тако да кажем, јер сам се ја бојала, ја се и данас бојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се мало примакните уз тај микрофон.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извините, ја се и дан-данас бојим оних који су били 1992. године, ја их се бојим, знам колико су опасни и онда сам одлучила, идем и 2001. назвала сам свекра и рекла сам му да планирам, дај планирај и ти у то време ако можеш у Зворнику да будеш. Било је нормално, мирно, људи враћају имовину, да се нађемо и договорили смо се и 2001. године сам дошла први пут на гробље. Зашто ја, прво, рат је био до 1996., до 2001. године ја сам мислила да више никада у Зворник нећу доћи и отићи, прво да нећу моћи, нико ми неће дати ту могућност, а друго, то толико боли, да ја немам снаге за то, нећу, не могу, разумете, 2001. године сам први пут била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја Вас ово питам због тога што је Гогић Вама рекао да изражава сумњу да је уопште Ваш супруг убијен.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не Гогић него Миле, Миле је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле Тадић.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Небитно, небитно, значи, изражава сумњу да је то тако, да је Ваш супруг убијен. Гроб је празан, практично доказ о евентуалној погибији Вашег супруга је само исказ Вашег свекра, је ли тако?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И његовог пријатеља, значи, оца од друге снахе.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само нам реците, Ваш свекар, Бего, је ли он сада жив?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он живи у Зворнику са свекрвом заједно.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колико има година?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мојој мами је 78, и он је ту негде, мислим, тачно када је рођен, датум, не знам, али ту је негде.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хвала, не бих Вас више задржавао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Сведок је причала када се изјашњавала о лицима која су учествовала у мучењу њеног супруга, да не зна о коме се ради, али да је чула да су изгледали као четници. После је рекла да зна како изгледају четници, па ако може да се изјасни, како су то изгледали четници, које су то карактеристике?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Овако, када смо дошли у Каракај, значи, након ослобођења Зворника, идемо у Стандард да се јавимо полицији, иду двојица. Ја сам се њих толико уплашила, значи, имају војничко одело, имају каишеве, имају ременике, имају отуда бомбе, имају нож, брадати су, дугачке косе и имају оне шубаре оволике, од крзна. Њих двојицу када сам видела, као откуд ови, Бубице, он је само мене стегао и виче, ћути, ћути, ћути. Онај који је у Стандарду, кажем, четник да

је дошао, он је исто тако имао дугачку браду, доведе косу, нема шта није имао од оружја на себи, пун, бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он имао ту капу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није имао капу, само ту двојицу сам видела у Каракају, иду имају капу, ону шубару, овако високу. То је за мене четник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Пошто су овде постојали напори да се сведок изјасни на сваки начин о надимцима, апострофираним у оптужници, а сведок се изјаснила када је сазнала за те надимке, да ли може да се изјасни, да ли је за те надимке чула у време ратних дејстава у Зворнику и за време док је боравила тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекла је то, касније.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ништа, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вама свекар рекао да је видео сина свога, да ли га је познао?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и његов брат?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Његов брат није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај од снахе отац?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте. И где је мој Бубица сада, кога могу да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћете Ви, пошто сте Ви оштећена, имате право да поставите питања. Хоћете, господине Грујићу?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја морам да изађем на секунду, ја се извињавам, морам изаћи. Морам да изађем, само на секунду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, слободно, слободно.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Могу да оставим овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, све, слободно. Ево, Ви као оштећена имате право да поставите оптуженом питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли смо завршили са сведоком? Ако смо завршили са сведоком, са госпођом као сведоком, онда је у реду, али ако је још увек сведок, онда не може да поставља питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли Ви питања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ће оштећена Вама да постави питања.

Констатује се да оптужени Грујић нема питања за сведока-оштећену Буљубашић Јасну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бранко, ти мене знаш из Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, из виђења.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Познавао си Бубицу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Фамилију и све.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оца, Бегу познајем.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније ћете морати, господине Грујићу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим те, кажи ми, да ли си ти био у Зворнику угрожен, пре него што је био напад на Зворник, у било ком смислу? Ја знам да си ти био као члан СДС, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Председник? То нисам знала. Знам да си био председник српске општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је касније.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду. И ништа више не знам о теби. Ја знам да ти си оженио из фамилије Готовац?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, али из тог села.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, ја ту фамилију познајем као поштену, фину фамилију, стари Зворничани, ти си дошао у ту фамилију, је ли тако? Тебе знам само из виђења, кажи ми, молим те, зашто, да ли ти знаш, зашто су се Срби, недељу дана пре напада на Зворник, иселили, зашто су били угрожени, ако су били угрожени, зашто си ти био угрожен? Ја знам да си ти био члан странке и то је твоја ствар, нема проблема, али зашто су људи били угрожени? Ја нисам била угрожена, нисам се тако осећала.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да бих на то питање одговорио, ја морам пар ствари, није пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да одговорите на питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кратко само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво, знамо шта се десило 1941. до 1945. када је отишло негде око.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Молим, извините?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Други светски рат?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Други светски рат, значи, 1941. до 1945. када је негде од 800 до милион Срба, Јасеновац, само мало, саслушајте, молим Вас, значи, Хрвати и Муслимани заједно купили су и одвели Србе у Јасеновац, је ли тако, то је прво. То је, дакле, од раније. Даље, сећате се Исламске декларације 1973. године, када је Алија Изетбеговић прогласио званично и захтевао да буде Босна исламска држава, тога су се плашили и према томе, и то је један од тога због чега су се плашили. Даље, сећаш се да је убијен сват у по дана у Сарајеву, разумете, дакле, све је то утицало, да Вам кажем, због чега су Срби бежали.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја Вас лично питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, и ја сам био Србин међу њима.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте и Ви побегли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ја сам лично побегао. Али сада ћу рећи и када сам побегао. Даље, сећаш се да је убијен официр у Сапни, који је пролазио кроз Сапну, мирно, у колони, ишли су људи полако, убили официра, не знам, војника и тако даље.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је оно као непосредни узрок?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да, то је непосредни инцидент.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље. Сећаш се да је на Годушу још 1991. године, негде у лето, постројена јединица Патриотске лиге са наоружањем, са свом опремом и да

горе има већ плоча, званично стоји, значи, пазите, нигде рата нема на помолу, али 1991. године на селу Годуш, на зворничкој општини, постројена је једна муслиманско-муџахединска јединица.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто муџахединска?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, имали смо информацију да на Кули граду, одмах изнад Ваше куће, горе на брду, постоји преко десет хиљада «зелених беретки» и муџахедина.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да ли се потврдила та информација?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, пазите, прочитајте књигу «Зворник од првих међустраничких избора до Дејтона», па ћете видети колико их је горе било. Даље, то су отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел треба још неки одговор на то питање, о угрожености?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није уопште одговорио на питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо због тога.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто сте се Ви лично осећали угроженим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што су ми дошли и јавили да 03. на 04. увече начелник СУП-а Мустафић, пустио је зворничке клошаре да у магацине оружја и покупио сво оружје дао зворничким оним криминалцима и тако даље и ја сам ту ноћ.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То су били грађани Зворника.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте, јесте.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто их Ви тако назовате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам ту ноћ побегао, разумете из своје куће и отишао у Каракај.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имали сте страх од колеге?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, нормално, зашто није поделио пушке Србима, него само Муслиманима?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За мене то није нормално.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За мене јесте нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте још неко питање или?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имам питање, ко је издао саопштење ко је написао, потписао, да ли знаш ти нешто о томе, да се грађани Зворника врате до 15. маја, иначе, не морају се више никада вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Губе имовину и губе посао, да ли то знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има одлука владе, да је додељен рок, има одлука владе да се да неки рок, не знам тачно сада да ли двадесет дана, да ли тридесет дана и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одлучио, ако се не врате, да ће изгубити стан, то пита?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли Кризни штаб, не, не, није то, то тако није гласило, не знам, мислим немам код себе ту одлуку, да сам знао да понесем одлуку, у реду је. Имате одлуку, проверићемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не питам ја, него сведок.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, остављен је рок.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: До 15. маја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви ко се врати, врати, не губи ништа, ако се не врати, губи посао и тада су изгубили посао и Срби и Муслимани и сви.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду. Знате ли Ви шта се десило, када смо се ми сви вратили? Оставимо на страну то што сам ја причала за себе, мој случај, шта се десило са свима другима када су се вратили? Зашто су сви, након мога одласка из

Зворника и непосредно, једну недељу-две касније, масовно су Муслимани напустили Зворник, своје куће и други људи су дошли ту да живе, зашто, када су их позвали да се врате, зашто су људи имали разлога поново да иду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вероватно су се осећали угроженим, сигурно, јер долазио је велики број избеглица из централне.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Од кога угрожени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Долазио је велики број избеглица из централне Босне, 35.000 избеглица је дошло у Зворник из Тузле, из Живиница, из Олова и тако даље, па вероватно су.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, нико од њих не би отишао, прво тај са којима сам ја доле, моја стрина и амица, никада своју кућу не би напустили. Њима је речено, идите, боље спасавајте главу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко им је рекао, ја не знам. Ја нисам сигурно.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Они су морали да потпишу, да напуштају своју имовину, добровољно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, ја за то не знам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Питам, да ли знаш?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Питам да ли знаш. Да ли си ти знао да је мој Бубица у затвору, да је киднапован, да се негде налази?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За Вашег мужа чуо сам тек од хашких истражитеља.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се, ја теби, ти, Ви.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није битно, своји смо. Ја сам за тај случај чуо тек од хашких истражитеља, када сам саслушан три пута, тек сам тада.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тек када је све прошло?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све када је прошло, ништа уопште нисам чуо.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро, да Бубицу лично ниси знао, а јеси ли знао за те «затворе», што су у Каракају, Економији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ниси знао за то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Где си био у то време, извини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Где си био у то време, отприлике, када је Бубица био у логору?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, веруј ми где сам био.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мислим, био си у Зворнику, физички присутан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Зворнику, у општини сигурно био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник владе, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Извршном одбору, уствари, председник Извршног одбора или владе, како хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Привремене владе.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јеси ти знао уопште да постоје ти затвори ван Зворника, ниси знао? Само постоји званично затвор као и раније у Зворнику? Јеси ти чуо, знао шта се ради тим људима доле? Неки људи се одводе и муче?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа ја о томе нисам знао.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Уопште ниси знао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Како то да си сазнао тек, када кажеш, ови из Хага?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од хашких истражитеља, не знам тачно.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када су они били код тебе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 2002. или 2000. нисам сигуран.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извини, молим те, Брано, извини, рат је почео 1992., Бубица је био у том логору за који му је Гогић рекао, Бог те, да не кажем, знаш ли ти где ја тебе водим, значи тачно је знао где га води, то је било 1992., а ти на тој функцији и после рата сазнајеш тек 2002. године? Ако ништа друго, сазнао си из приче, из разговора шта се дешава? Немој молим те.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хиљаде људи кажу, погинуо онај, погинуо овај, не прође месец дана, човек шета Зворником. Према томе, дезинформација је било толико.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, ти си био на положају где си морао бити информисан? Бранко, ја сам твоја суграђанка била, ја те знам из виђења. Јел могуће да си дозволио да се ово све деси? Са позиције своје функције, је ли истина, Васић, Васића, да ли познајеш функционера из Малог Зворника, да је Аркан дошао у Зворник, 06., у Мали Зворник 06. априла, то је било уочи напада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лепо седите, Филиповићу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да си био са њим и он са Арканом, је ли истина, да си био у Малом Зворнику 06. априла, 07. априла је Зворник нападнут и да си чак добио батине, извини, да си добио батина од њега, зато што он нечим није био задовољан, како је организовано или изведено, је ли то истина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Малом Зворнику ја нисам био, ја сам био у Каракају са њим, када ме је сменио, када је дошао први пут у Каракај у штаб.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Када је то било, да ли је то било 06. априла пре напада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 05. или 06. није ни битно. Дошао је, пре тога је ишамарао људе у Малом Зворнику друге, па је онда дошао у Каракај, па је ишамарао ту Кризни штаб, мене је сменио.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Је ли и тебе исто ишамарао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И мене је ишамарао и мене је сменио и поставио другог човека. Даље, госпођо, морате Ви, знати Ви, да сам ја штитећи те грађане Зворника, три пута био на стрељању, то знате добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, била је «луда кућа».

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Три пута сам ја био на стрељању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање, да завршимо?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Значи, када су дошли ови страни из Србије, Срби, они су узурпирали власт у граду. Ти ако си био на таквој позицији, први човек, први ауторитет, они су узурпирали власт, у ком циљу, у ком циљу су они уопште дошли, зашто су они уопште дошли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесу они дошли да штите националне интересе, тебе као Србина у Зворнику или?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја се извињавам, ја као, по пуномоћју колеге Петровића, ја морам да реагујем, или да користимо, да питамо, јер ја не питам господина Грујића, ни да ли је он кувао ручак овоме Гогићу, нити ишта, према томе, ако се имају конкретна питања за Брану Грујића, нека пита сведокиња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али не закључке, не политичке говоре, јер доста је политичких говора у судницама.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извините, ја нисам ни политичар, ни војник. Он мора мени да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања, молим Вас, немојте се обраћати браниоцу него већу. Ако имате још неко питање везано за овај догађај, изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Немам ништа Бранко више да те питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Поздравите Бегу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бегу да поздравим, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поштујући оно што је мој адвокат питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, господине Поповићу, јесте Ви одлучили, значи, да се браните, да постављате питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо и да Вас суочавамо, је ли тако, са сведокињом?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам на располагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На располагању? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поштујући оно што је адвокат до сада питао, поштујући оно што сте ви у већу и Ви као председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, молим Вас, што није питано.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја имам неколико питања. Прво питање, ко су били полицајци на барикадама, који су Вас враћали када сте кренули на посао пре рата, дакле, који су били ти полицајци?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не познајем их.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, сада, малопре познајете све полицајце, суграђане своје, сада не познајете.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја то нисам рекла.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, значи, не познајете, прихватам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У том тренутку нисам никога препознала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте никога препознали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисам ни гледала, препала сам се, шта је ово, нисам ни гледала људе да ли их знам или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања даље.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, идемо даље. Питање, по повратку у Зворник, па након ових свих перипетија и у Београду, када сте са Јефтом дошли, отишли сте у Стандард, тако сте Ви рекли, у Стандард да узмете пропусницу за слободу кретања по граду Зворнику и да поразговарате. Према опису који сте дали, очигледно, сада смо блиско овде, можемо се видети, нисам ни црне косе ни густе, нисам нажалост никада ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте коментарисати, питања само, молим Вас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само, молим Вас, веома битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите питање.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да не буде да је госпођа нешто казала, једноставно, овакав лик је присутан. Мајор Марко Пејић у то време, командант одбране у Зворнику, је изразито црне косе, темељно црних очију и дубоког мушког гласа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И представља се као мајор Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мајор Марко се представља или мајор Пејо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да сте јој се Ви представили као мајор Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам кажем, у то време, нити сам био командант штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не, то се говори у априлу, говори се око 15. априла. Када сте Ви дошли по пропуснице, који је то месец био?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У априлу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Април месец, молим Вас, госпођа се изјаснила. Према томе, нити сам био, нити сам био тамо. Чак могу и да сугеришем исправку, није се радило, није могуће да је то било у Стандарду, ја лично мислим, него то мора бити у «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте, ми сада, пошто сте Ви прекинули да дајете одбрану у једном тренутку, ми сада немамо времена да узимамо Вашу одбрану, а и Ви не можете тако, када Вама падне на памет, имајући у виду време суда које је данас расположиво за испитивање сведока. Не знам да ли ме схватате? Значи, ми данас смо саслушали оштећену у својству сведока и не можемо сада, на крају њеног исказа, узимати Вашу одбрану, немамо за то планирано време. Ја Вас молим да сведоку поставите питање и на кају да Вас суочимо и да завршимо овај исказ, а Ви када будете хтели, мораћете да најавите, па ћете, наравно, добити прилику да изнесете одбрану. Ми сада немамо времена.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сасвим нормално, али немојте, молим Вас, очекивати од мене да једино ја немам питања. Ја сам овде 99% помињан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви дајете одбрану сада целу, ми за то немамо времена.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја само указујем на једну могућу забуну, а Ви како хоћете, то уважите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право да дајете одбрану, али не можемо данас да узмемо Вашу одбрану.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ви се зовете Бранко?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поповић.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Бранко Поповић. Да ли познајете Ви мене?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вас по лику сада бар не познајем, са Вама сам се срео три-четири пута у штабу територијалне одбране, када сте долазили код мене. Први пут смо се срели, по мом сећању, први пут смо се срели онда када сте дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет дајете одбрану.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Она ме је питала, госпођо драга.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да ли Ви мене познајете или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, молим Вас, морамо да завршимо са Вашим питањима и онда ћемо Вас суочити, да видимо, ко говори истину, ко не говори истину.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, јел Ви говорите о неком Пејићу, испада да нисте то Ви, него неки Пејић који је личио на Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, него личи, који апсолутно одговара опису који сте Ви дали.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, дала сам такав опис. Ви сте, јесте Ви били мајор Марко Павловић у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, тек после 26. априла.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду. Јесмо се ми срели у Стандарду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисмо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ми смо се срели у команди штаба ТО, у Главној улици у Зворнику.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте, то је било у мају.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је у мају месецу, који месец, негде око 10., који је тачно не знам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Слажем се. И ја сам дошла код Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесмо се у хотелу нашли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У хотелу «Дрина»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, Ви сте мене нашли у канцеларији. Имао сам састанак са још двоје, није то проблем уопште, са још двоје и казали сте ми да је Ваш муж Бубица одведен, да је возач овога господина генералног директора. Питао сам када је одведен, одведен је, ако се ја добро сећам, прекјуче. Па, где сте били до сада, одакле одведен – испред СУП-а, па што нисте отишли у СУП. Па, каже, он је рекао да не идем нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, сачекајте, само да замене касету режија.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих са поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање поставите, на крају ћемо Вас суочити, кроз то суочење Ви ћете дати део одбране, везане за ово, јер ми немамо техничке друге могућности.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли господин Зебић, који је одвео Вашег мужа је радник «Глинице»?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала. У међувремену када су дошли Миле, Миле Гогић, јер су два Милета, па се збуњујемо и Зебић, да Вас штите, сећате ли се, да ли сте Ви стекли утисак, или да ли се сећате, је ли Миле Гогић био претпостављени тим осталим људима који су са Вама били и који су Вас штитили?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, он се није тако ни понашао, они су дошли, сели смо, причали.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чекајте, он је Вама рекао да је он командант специјалне јединице?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рекао је зашто су дошли и онда је рекао тај Мачак није имао право да те испитује. Ја сам командант, ми смо специјална јединица.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле, он им је претпостављени, он им је претпостављени?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У тренутку када сте мени јавили, «када сте мени јавили» много је лепо ово што сте рекли о мени, али ја Вам кажем, то вероватно, вероватно сте Ви са неким имали контакт, али не са мном. Јавили сте мени, ја сам послао да Вас неко заштити, јер су дошли други људи. Сада Вас питам конкретно, везано за те друге људе, Ви сте у својој изјави коју сте дали Хашком трибуналу, напоменули да је било неких неспоразума у оквиру формације «територијалне одбране», односно у оквиру оружаних структура које су биле у Зворнику тада. То сте Ви рекли

истражитељима. Да ли тај део сте и у разговору за ових седам дана, са Милетом и осталима, схватили да је било некаквих неспоразума?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не, ми нисмо причали о томе, где они иду, шта раде, у каквим су акцијама, каква је политичка ситуација или војан у Зворнику, а то сам сазнала, то сада што говорите, на улазу у Зворник, медицинска сестра среће, зашто сте ви, откуд ви овде. Они из Каракаја хоће да нападну ове из Зворника, свађају се ко је освојио Зворник. Тада нисмо знали ни ко је у Зворнику, ни ко је у Каракају, ништа нисмо знали. После сам сазнала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је речено, дајте нешто што није.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Веома је битно ово, али шта могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновљено је, нема потребе да понављамо, сви пратимо претрес.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Вас упутио код начелника СУП-а, то је мислим други пут када сте дошли код мене, не само онда када смо се срели са Томашевићем, него када сте били код мене у канцеларији, упутио сам Вас код начелника СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, питање.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли се сећате да сам Вас упутио код начелника СУП-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: На улици када је Томашевић отишао од Вас, ја сам рекла укратко о чему се ради. Ви сте на неки начин, изнервирани сте се, љути сте били, оно, у смислу, шта сада ово, рекли сте ми онако оно, отресито, за цивилно становништво одговоран је начелник СУП-а, обратите се њему. У реду, хвала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прихватам. Да ли је и Ваш супруг несретни, који је тако завршио како је завршио, нажалост, тако је и завршио, да ли је и он био цивил?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Наравно.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У тренутку када су га ухватили, он никада није био у униформи.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господин Титомир, господин Титомир је, кажете, био радник територијалне одбране, завршио школу унутрашњих послова вишу и био радник територијалне одбране. Када?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Пре рата.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пре рата? Хвала. Да ли знате, где је радио у моменту када је заједно са Гогићем и осталим униформисаним, плаве униформе, била је и плава и ова друга, маскирна, да ли је он наступао, да ли сте Ви стекли утисак, када су претресали код Вас, код свекра Вам, код мајке, чини ми се, да ли је наступао као СУП-овац, односно као радник органа безбедности, када је нешто претресао и тражио или је наступао као?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Познајемо се другарски, нормално, једино што ме заболело, шокирало, када сам га питала, тајно, шта је са Бубицом, онда је он рекао: знаш Јасна, када муж нешто уради, жена је последња што сазна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојмо понављаати.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ово, да ли сте Ви, када су они претресали по кући, када је претресао код Ваше мајке, када је претресао код Вашег свекра, Ви сте били присутни на сва три места?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте Ви сматрали да у том тренутку и Титомир заједно са осталим униформисаним наступао јединствено?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да или не?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Титомир није прегледао стан, остао је на столици, само ми је рекао, Јасна, молим те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли је службено Титомир ту био или приватно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесу они службено дошли или како је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је службено дошао Титомир у Ваш стан, па после код овог?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У моменту када ми је рекао, када муж нешто уради, жена је последња, у том моменту сам схватила да је он службено и званично ту и да је идиот, зато што се тако понаша према мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите још питања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не сећате се, кажете, о разговору о пасошу. Ја сада овде користим прилику да објасним. Мислим да би око пасоша могло да буде само у том смислу, што Ви можда нисте имали личну карту и то што је дописано, иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, после ћете у суочењу ако има нешто разлике, питање, прво питање.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли су још већа трагедија ако чак ни покојника нису оставили на миру у гробу, да ли су, како сам ја Вас схватио, Вама је свекар пренео да је покојни Ваш супруг сахрањен у дрвеном сандуку, а поред њега, у једној већој гробници сахрањено више лица.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Он је рекао да је била ископана већа рупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, у кесама. Хајте ново нешто.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је прегледано када је установљено да нема посмртних остатака Вашег мужа, да ли су нађени посмртни остаци осталих који су ту око њега, наводно, сахрањени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Прошле године била сам у Зворнику да посетим татин гроб и у Казамбашчи горе, направљено је једно спомен обележје, Дрво сећања, тако, у облику сузе и стоји написано, 1992. године је овде закопано, пронађено 130 и нешто цивила из Зворника који су погинули 1992. године, никакво детаљисање ни ништа, што значи, једна масовна гробница је данас обележена спомеником. Да ли је било више, ја такве ствари не могу и нећу да питам. Ја не могу да живим са овим што се мени десило.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Уз сво уважавање Ваше ситуације, мислим да је нормално ако би се таква трагедија, да су нестали чак и посмртни остаци мужа, да је некако нормално да се тражи, па ако су били ту сахрањени, да видимо да ли су и остали сви баш нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама речено.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја нисам рекла да су сви нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пита Вас оптужени, молим Вас, пита Вас оптужени, да ли сте се распитивали када је свекар рекао да њега нема, да ли нема ни других лешева?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Питала сам га. Он мени каже, Јасна, рекли су ми, углавном они који су били, пар њих фали, они који су били у логору, вероватно да се

не би сазнало на који начин су убијени, та Комисија је Беги рекла, да још пар њих фали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, неких има, а неки фале? Добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Значи и Бубица, између осталих. Комисија, Ви, ако је потребно, сазнаћете која комисија, разговор са Бегом.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја више немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У записнику доктора Станковића може се наћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И овај случај.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Имам ја питања. Да ли могу да Вам покажем Бубицину слику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да ли се сећате Ви Бубице?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Бубицу никада нисам у животу видео.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ви сте га видели када је доведен код Вас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Код мене никада није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тог човека?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не познајем, први пут. Ово је много подигнута глава, дајте другу фотографију, да видим, да ли сам га можда срео, не. Ово је јасна фотографија.

Констатује се да сведок пружа фотографију свог супруга Абдулаха оптуженом Бранку Поповићу, који изјављује да не познаје тог човека и да га није видео никада.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изведе доказ суочењем између оштећене-сведока Јасне Буљубашић и оптуженог Бранка Поповића, па један другом окренути лицем у лице изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истина је да ми немамо, сем овог малог дела исказа данас. Ваш исказ везано за овај догађај о коме данас цео дан причамо, али Ви сте, надам се, пажљиво слушали исказ Јасне Буљубашић. Јел тачно то што она каже?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, превише ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел долазила жена код Вас, да ли је телефонирала?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једним одговором да одговорим на сва она, на оно све што је жена казала, било би од мене безобразно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је тачно, шта није тачно, да ли има више што није тачно или је тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, истина је, суштина истине да је госпођа долазила код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута, када први пут?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Два-три пута, долазила је два-три дана после, како ми је она казала да јој је муж одведен испред СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је оно што сте Ви рекли и нама овде на претресу раније?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Три-четири дана после онога када су ми се појавиле две жене, једној је супруг, једној је зет, да је нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није зет, рекли сте обе су биле жене, једна је она била прва, ова Вам је дошла, Јасна и рекла је, пре два дана су јој мужа ухватили, тако сте рекли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тако сам рекао, то стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ово даље, да ли је тачно ово што она прича, да сте је информисали, контактирали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Један део је потпуно тачан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који део је тачан?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да је жена долазила код мене неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У штаб територијалне одбране. Никада нисам возио «Заставу 101» без таблица, не би себе жигосао ни обележавао, никада нисам имао потребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, шта значи, не би себе жигосао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то је онда ваљда био једини нерегистровани ауто, ако се може тако лако наћи, онда бих ја себе обележио, могли су да ме скину. Видели сте, добили сте податак колико је било напада, да ме могу скинути када год хоће, себе обележио, практично. Према томе, тај део не одговара истини, нисмо се нашли ни у каквом хотелу, а посебно што је никада видео нисам. Можда сам је и видео, али нисам знао да је то та жена, да би ја скочио из хотела, а друго, верујте, имао је штаб ТО, верујте у ратним условима и других послова, изузев ове госпођине несреће, да е бавимо и другим. Ово испада да смо само радили око њега несретног, напротив, било је много више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да будемо кратки и јасни.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам кратак и јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да нам кажете, да ли је тачно ово да сте јој говорили, да он не заслужује да живи, да сте јој изјавили саучешће.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Таман посла, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда тачно, дајте, шта је тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тачно је да је била код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само тренутак, испричајте нам ток разговора, хајдемо тако, њој, њој реците.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Први пут је била када се појавила да ми каже, да је дан-два раније, три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви тада кажете, шта предузимате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Питао сам је, зашто није пријавила одмах МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте ми казали да је Ваш муж Вама рекао, када сте Ви питали шта да радим, Бубице, ништа, тако сте ми казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је данас рекла.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: И то значи за Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вам је муж рекао, ништа, то ми значи.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И упутио сам је да за те ствари се обрати СУП-у, рекао сам јој и то да имамо најава да има сличних ствари. Први пут чујем за овог Зебића кога она лично познаје, да сам знао о том Зебићу нешто, вероватно би њега нашли, добили брже податке. Али је капетан Јовић, покојни, чини ми се, у следећих два-три дана, пронашао где се ти људи налазе, превезао их у СУП, само овог човека једнога су довели у штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, превозе их у СУП? Значи, њеног супруга?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не знам да ли је био њен супруг, сва лица која су нађена на лицу места, које се зове Економија, тако ми је речено, су одвежена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Она Вас зове, после колико, два-три пута, да ли јој преносите то, јесте јој рекли да је њен муж у СУП-у, да сте сазнали да је њен муж?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Она је знала и ја нисам знао да је њен муж ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да су други.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам њој рекао да се јави у СУП по том питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда се јавља, долази поново, да ли Ви још нешто са њом разговарате или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам и тада и сада схватао жену зашто је долазила, тражила је помоћ више да јој се помогне, више него што је, вероватно, у СУП-у добила информација. Ја тих помоћи нисам могао дати, рекао сам, распитаћу се, потражићу, наћи ћу, видећу и те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада рекли информацију, као што она прича, стално причате о Бубици, о Бубици, где је, шта је? Јел тачно нешто од тога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, верујте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њу, њу, гледајте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За њу је то централна ствар у том тренутку, у животу била и ја то прихватам, и за њену децу и за њу. Могу да претпоставим како јој је било, али верујте ми, нити је било времена, нити је било простора, нити је било оваквих разговора.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се, наравно да није било времена. Зато ја одговарам цело време када ме питају, а што мајора ниси питала конкретно, који затвор, где и како, а што ниси специјалцима то и то причала. Ја сам Вама била тада захвална, да сте Ви нашли, за сваки тренутак времена који сте нашли за мене, да разговарате са мном, изузетно захвална. Ја сам била специјалцима захвална, кажу да су под Вашом командом, да ме штите, захвална сам Вам била. Нисам хтела, нисам смела.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: СУП је послао људе код Вас.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисте Ви?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: СУП је послао људе, то су полицајци специјалне јединице.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, они су се другачије представили, имам друге информације, то сам већ рекла. Значи, ја сам Вама била захвална за сваки тренутак који сте Ви посветили мени, јер је мени било јасно, по Вашој позицији,

ситуацији у граду, Ви имате много преча посла, него једну Јасну да гледате и слушате како јауче и кука, јој, пустите ми мужа. Ја карикирам, али управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да Вас прекинем, мислим да и Ви журите, морамо ово на крају да разјаснимо. Она каже да сте јој рекли, да он не заслужује да живи, да сте телефоном разговарали, да су запретили да ће Бубици убити децу, зашто су се враћали из Немачке. Јел било разговора?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се, ко су они?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, он каже да то није он.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: А, није био он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да он тврди да он уопште није био тај.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, госпођо, молим Вас, овог пута сте Ви помешали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ништа нисам помешала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам тврдио да нисам био тај у априлу месецу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Марко, јесте били, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај исти човек?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Па, ја шта је, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, два дана после хапшења?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У мају месецу је хапшење Вашег мужа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја нисам помешао. Ја у мају месецу сам у функцији команданта штаба ТО, госпођа је била код мене. Ја нисам био у Стандарду никада, у то време нисам био у Стандарду.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се у граду је Стандард «Алхос», у реду, «Алхос», Стандард, слажем се, «Алхос», «Алхос».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај исти човек био?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: То је исти човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти човек?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Исти човек.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Црн, са тамним очима, дубоког гласа, то сам ја?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Исти човек.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госте косе црне, ако је тако, онда у реду.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ви сте, Ви сте Марко, немојте тако.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо Јасна, госпођо Јасна, ја на Вашим мукама, хвала Богу нисам био, хвала Богу и не дао Бог никоме да буде у Вашим мукама, не дао Бог никоме да буде у Вашим мукама. Ја што сам могао, то сам помогао. Где сам био, то не кријем. Тамо, ово, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, она каже, Ви сте исти који је био и 16. априла и 12. маја, Ви кажете нисте били? 12. маја, јел тачно ово што она каже, што и Ви потврђујете, да каже, пре два дана је мој муж ухапшен?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље ове конверзације, да ли су тачне, ово што она прича или није?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нису тачне, то сам Вам рекао малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли ишта да је тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Има тачно део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који део, хајте реците?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када је дошла код мене, тачан је овај део што је рекла да је донела писмо. Нисам га никада видео. Секанић је био, ја знам, веома непријатан, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, био је догађај са Секанићем?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја то никада нисам спорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада ни рекли ништа.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођа је донела писмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да спорите, када нисте ни причали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Писмо нисам прочитао никада, то сте и Ви сами констатовали да је Секанић прочитао и да га је бацио.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Није га бацио, остало је на столу. Зашто га никада нисте прочитали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем зашто нисам прочитао. Хајде сада да измишљам неке ствари, зашто нисам прочитао, не знам, можда је Секанић однео са собом, можда га је, не знам, не знам. Било би ружно да нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте јој рекли да не заслужује да живи њен муж?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Таман посла, побогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. маја?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Зашто би онда ризиковао, па за те који су у илегалне затворе одведени, ризиковао главу и слао капетана Јовића, мислим да је главом платио што их је пронашао, зашто би то све ризиковао, ако бих и једног тренутка себи дао за право да неком тако пресуђујем грубо и круто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли јој изјавили саучешће, јел долазила код Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, јесте, госпођи сам покушао пружити руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тачан тај део?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта онда није, хајте да видимо, шта није тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нити да су вођени разговори са мном, нити да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете да је водила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сачекајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите. Који део разговора?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Разговор у том смислу да сам рекао, да неко не заслужује да живи, да га треба убити и тако даље, то није истина и иза тога, то нико не може да ми стави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како сте Ви сазнали да је њен муж убијен? Кажете, изјављујете саучешће, а не знате човека? Ко је Вама рекао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У слеподневним сатима је дошла једна информација, да је нађено негде на терену, истина је, три или четири мртва човека и да је међу њима нађен и Бубица. После када сам читао, онда сам видео да каже да је Бубица убијен на Економији, али мислим ипак да је ближе, госпођа може добити више података да је истина, он доведен, претпостављам да је он доведен, нисам сигуран, нисам га видео, нити га познајем, нити бих га препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли јој рекли да не може да оде, да јој не можете дати тело, него можете само свекру, њој, да јој Ви не можете дати тело?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То она каже.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја немам разлога, каква је разлика дати тело Вама или дати оцу погинулог.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не могу Вам дати тело Вашег мужа, намеравам прогласити данас општу мобилизацију, што значи, да ће бити тежак излазак из града и више Вам не могу гарантовати сигурност. Ја Вам саветујем, овога момента, идите. Онда сам ја рекла, ја прво треба да телефонирам код Тадића, јесу ли кући, јер они су били на релацији Београд-Зворник цело то време, Ви сте рекли, што пре. Зебић је жив, колико знам, живи у Лозници, био је он присутан, зовите, под хитно да неко буде у кући да идете и ја сам отишла кући и звала сам њих и тако сам и отишла. А када сам пошла, молим Вас, да ли могу ја да питам нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте. Сада се суочавате, па можете.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Рекли сте ми на крају, мој мозаик је потпун, фали ми само још један каменчић, а то је, не интересује ме која сума новца, интересује ме, да ли је неки новац легао на мој рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекли то? Ево сведокиња то други пут понавља данас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прво да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли рекли или нисте, једноставно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам рекао, а ја могу да помогнем нешто. Да ли има икакве логике да ја питам за рачуне по Немачкој или за рачуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо овде, да ли има уопште логике, то је питање основно, нећемо у то да се упуштамо.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То нити има места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте то рекли што каже сведокиња?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Што сте ми рекли, прићи ће Вам неко у Немачкој. Ја сам се уплашила и одмах рекла, ко ће то да ми приђе, један Муслиман. Више даље нисам питала, уплашила сам се и данас се бојим да ми неко не приђе. Никада ми нико у животу није пришао. Рекли сте ми, за два месеца хоћете да због тог каменчића последњег да знате, хоћете сада да знате, да ли је неки новац легао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, не требате Ви мени, шта имате и колико је Вама новаца легло или колико Вам новаца фали. Нити смо о томе разговарали, нити смо о томе, није било таквог израза.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Е, сада, рекли сте ми, они су наредили Бубици да дође у Зворник да се врати, иначе би му убили децу. Ко су они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, откуд Вама то питање? Са мнош нисте никада разговарали у том правцу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду, то није истина, о томе нас двоје нисмо причали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте казали да сте Ви са Бубицом дошли по основу прогласа да се требају сви вратити у Зворник.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесте и када смо о томе причали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, Ви сте то у изјави овој својој казали, да сте се вратили због тога што Вам је јављено да је проглас да се сви врате.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ми смо се вратили да живимо кући, у реду.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И какве сада везе има ово што сте ме сада задњи пут питали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја Вас питам, значи, Ви немате појма о томе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам појма о томе.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Немате појма?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам ја, само тренутак. Ову пропусницу, јесте ли Ви потписали? Дођите да видите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја претпостављам да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да претпостављате, ево погледајте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, ово сам ја потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У ком својству, као?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овако, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као командант штаба територијалне одбране, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Била је одлука да се пропуснице за слободно кретање, и за Србе и за Муслимане, издају у СУП-у. Штаб ТО је имао право издати само на 24 сата, дакле, не за слободно кретање, него за слободан боравак 24 сата и кретање више није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пише то да је овде ограничено. Јесте ли Ви додали ово, пасош именоване?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је мој рукопис, који је повод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то додали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, вероватно пре него што сам предао госпођи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали, она каже, не зна одакле Ви знате да је њен пасош у Малом Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Откуд мени интересовање за пасош, или да ја знам да је њен пасош у Малом Зворнику, морала ми је она казати на неки начин, директно или индиректно, откуд бих ја знао.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто је то било интересантно за пропусницу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сада ја питам Вас, ја Вас сада ево тренутно питам, да ли сте били можда тада без личне карте, па да Вам је требало на мосту да пређете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: О томе сте водили рачуна.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја кажем, можда, нисам рекао због тога сам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Како сте знали да је пасош у Малом Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја питам Вас, могли сте ми Ви казати, да немате личну карту, па да онда пасош Вам је у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да резимирамо. Да ли има нешто истинито што каже данас оптужени, ово што негира Вашу изјаву, да није можда да сте Ви нешто погрешили случајно, односно другим речима, да ли Ви остајете?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Једино Стандард и «Алхос».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли постоји могућност да сте Ви помешали, да су то била два човека, један у априлу, то Вас питам?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате одакле тај мотив њему да он то прича, да један јесте?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У мају када је мој муж убијен, ја сам дошла Павловићу, ја сам дошла да ми Ви кажете, зашто је Бубица убијен, зашто сте га убили.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, уздржите се од квалификација ко је убио. Ја нисам никога убио.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Нисте, али ни у Другом светском рату нису жртве вођене под руку до гасне коморе, него они који су седели у канцеларији, они су слали људе.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јел се и сада журите, или дозвољавате овакав митинг.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја немам намеру да Вас увредим.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви вређате, Ви вређате. Ја у гасну комору никада ниасм водио.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зашто сте постављали питање, зашто сте се чудили нашим именима, аха, муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се чудили именима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, ако има ишта у њеној изјави лепо речено за мене, то је то у том «Алхосу». То нисам био ја, овако фин нисам. Ја бих могао то истицати као пример како сам био фин, нисам то ја, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били Ви?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам то ја.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам Вас у «Алхосу» овако доживела, као камелеон. Улазите добар дан, ко сте, шта сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте да је био груб према оном цивили, добро.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У једном моменту када сте се окренули према оном човеку, толико сте почели на њега озбиљно да вичете, уплашили сте ме.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо Јасна, у време, а чуо је суд то и од других сведока, када су Арканови били, нико није смео ни прићи, ни сести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање Вама.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и Ви њу некада упутили, кажете, рекли сте јој у полицију, јесте ли Ви рекли да Ви нисте задужени за њеног мужа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, сада да се сетим сваке речи не знам, упутио сам је за те ствари у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које те ствари?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За цивиле, за оно што није питање формације, војске и тако даље, за цивиле.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За моју личну заштиту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: За моју личну заштиту код начелника.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За сва питања, у СУП.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Која питања, за Бубицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте јој рекли да нисте надлежни за случај таквих цивила и да то иде на неко друго место?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да нисте, да сте све време са њом причали као да сте Ви у власти, да је она Вас доживљавала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Изузев у тренуцима, у дану, када је дошла да ми пријави, када сам рекао да имамо већ пријаву, да су две жене пријавиле нестанак једног мушког лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињала да су нека лица нестала? А да ли сте Ви стекли утисак да он уопште не зна да се ту нека лица приводе и задржавају? Он прича да он не зна за то, оптужени не зна за никакве.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Како не зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама говорим његову одбрану.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Зна, зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да он зна?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јер ја дођем код њега и он каже, данас сам био код Вашег мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево и тај део нисте се изјаснили, она каже да сте Ви говорили, био сам данас са твојим мужем, он је добро. Јесте јој некада то рекли?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У канцеларији са једним Србином.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ако је истина, ако је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је истина?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да је господин Буљубашић са Економије доведен у СУП, ја сам само једанпут, да ли је други, да ли је први дан или трећи дан, отишао по сагласности Пантелића да те људе обиђем. Не могу да кажем, био је Бубица тамо, ја тог човека не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте да обилазите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, имате то и у мојој изјави. Према томе, ја јој то кажем, нема никаквог смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведокиња каже да сте јој Ви рекли, ја сам га затворио, оног дана када сте се, јел то тачно или није?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Био је овде и послао сам га у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Послао сам га у затвор, а она није питала у који затвор. Јел то тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, позовите Титомира и остале који су хапсили па питајте њих, имају ли икакве они везе са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас питам сада, не можемо сада Титомира, Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нити сам могао Зебићу, нити сам могао Гогићу, нити сам могао Титомиру, било шта у том смислу наређивати, нити је то посао који је требало да ради војска, ево толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неко питање, Ви за оштећену или обрнуто?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Могу ја да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Последње речи наше и мој одлазак, последње моје речи су биле, хвала Вам мајоре на свему што сте за мене учинили. Ви сте ми на то рекли, побогу жено, на чему ми се захваљујеш. Ја нисам ништа рекла, изашла сам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао сам то само мало људски у тој трагедији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекли ту реченицу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сачекајте молим Вас, рекао сам то само због тога, што Ваша трагедија је била јача спознајом да Вам је муж погинуо, него трагедија што сте били седам дана, малтене, у изолацији. Ја сам рекао, побогу, зашто би, ако сам рекао, тог детаље се не сећам, али ако сам рекао, рекао сам побогу, зашто ми се захваљујете, па муж Вам је убијен, побогу.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Тако нисте рекли, али добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ја нисам ни рекао да сам ја рекао тако, ја кажем, ако сам рекао.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Сећате ли се да сам Вас назвала из Немачке?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, прво да Вам кажем, када сте Ви отишли из Зворника?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Из Зворника сам отишла, значи, пропусница је за 21.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када сте ме назвали из Немачке?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: 22. сам отпутовала, 23. сам била у току ноћи у Немачкој, ујутру зовемо свекра, сазнајемо да је Бубица закопан, то је било 23. пре подне, маја.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте Ви мене звали?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам Вас назвала из Немачке.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вам кажем, не сећам се да сте ме звали, а не видим ни зашто би ме звали. Ви када сте пошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само кратко, да ли Вас је звала или није?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да Вас је звала?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не могу да кажем да није истина, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате?

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја сам то измислила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не, госпођо, ја сам рекао не сећам се да сте ме Ви звали.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Да ли је могуће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел могуће да је звала или не говори истину, или се не сећате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите, нисам рекао, нити бих икада рекао да госпођа не говори истину у том делу. Ја кажем, сасвим је могуће да ме је звала. Ја се бојим само једну ствар, посредна је веза била, да ли је неко други прихватио везу, а она мисли да разговара са мном, то не знам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Ја знам већ Вашу боју гласа на телефону, ми смо већ девет дана заједно били.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ако знате моју боју гласа, онда из овог Вашег описа, то нисам ја. Ово је дубок, јасан, кристалан глас, то нисам ја, ако знате моју боју гласа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Али, ми смо сада заједно овде, једно наспрам другог. То сте Ви. Оставимо на шта сам ја, у реду, ево нас двоје стојимо очи у очи. Да ли си ти Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам у Зворнику био под именом Марко Павловић.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Мајор Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Јесам ја Јасна Буљубашић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тако сте се представили, немам разлога да сумњам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду. У реду, значи, тај опис више није битан?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немојте сада одједанпут, то није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сада полемисати. Има ли још неко питање, можда од оптужених? Нема нико? Добро. Хвала Вам.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Извињавам се, зашто је мој Бубица морао да умре?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Зашто је морао да умре? Па, вероватно зато што се у датом тренутку нашао тамо где је било веома лоше и ти који су убили Бубицу и ти који су нанели у том тренутку зло другима, нису поступили у име ни једног народа.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: Добро. Немогуће, немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли, сада ћете морати да пожурите.

СВЕДОК ЈАСНА БУЉУБАШИЋ: У реду.

Констатује се да је суочење завршено.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже за 26. април 2006. године, са почетком у 9,30 часова.

Довршено у 15,15 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА